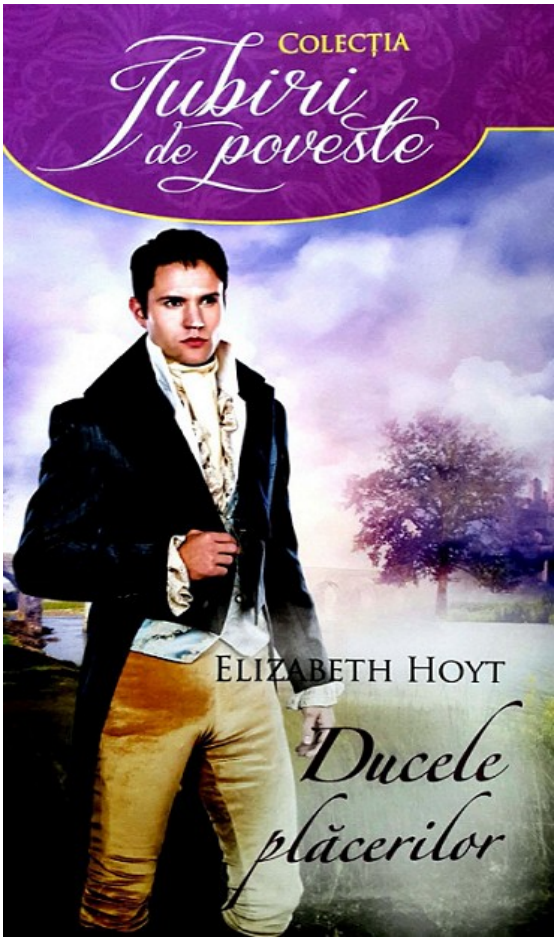
COLECȚIA
Jubiri de poveste
ELIZABETH HOYT
Ducele plăcerilor

ELIZABETH HOYT
DUCELE PLĂCERILOR

Duke of pleasure by Elizabeth Hoyt

Capitolul 1

Au fost odată ca niciodată Regatul Alb şi Regatul Negru care se luptau între ele încă de la începuturile veacurilor...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Ianuarie 1742
Londra, Anglia

Hugh Fitzroy, duce de Kyle, nu voia să moară în noaptea aceea, din trei motive foarte întemeiate.

Era trecut de miezul nopţii când aruncă o privire spre bandiţii care ieşeau din umbră în faţa lui, pe aleea rece de lângă Covent Garden. Mută excelentul vin vienez în stânga şi îşi scoase sabia. Luase cina cu ambasadorul Imperiului Habsburgic mai devreme în seara aceea, iar vinul fusese un cadou.

Mai întâi, Kit, fiul lui cel mare – şi oficial, contele de Staffin – avea doar şapte ani. Era mult prea mic ca să devină orfan şi să moştenească ducatul.

Lângă Hugh mergea băiatul cu felinarul. Flăcăul era îngheţat, şi felinarul arunca o mică pată de lumină pe aleea îngustă. Ochii tânărului erau mari şi speriaţi. Nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Hugh aruncă o privire peste umăr. Mai mulţi bărbaţi se îndreptau spre ei dinspre intrarea pe alee. El şi băiatul erau încolţiţi.

În al doilea rând, Peter, fiul lui cel mic, încă mai avea coşmaruri de pe urma morţii mamei lui, cu doar cinci luni în urmă. Cum l-ar fi afectat moartea tatălui la atât de puţin timp după moartea mamei?

Poate că erau doar nişte tâlhari obişnuiţi. Totuşi, era puţin probabil. Tâlharii obişnuiţi acţionau de obicei în grupuri mai mici, nu erau atât de organizaţi şi căutau banii,

nu moartea.

Atunci erau criminali.

Şi *în al treilea rând*, Maiestatea Sa îl însărcinase de curând pe Hugh cu o treabă importantă: să nimicească Lorzii Haosului. În general, lui Hugh îi plăcea să-şi ducă treburile la bun sfârşit. Măcar pentru că la finalul zilei, rămânea cu un sentiment de împlinire.

Aşa, bun.

— Dacă poţi să fugi, fugi, îi spuse Hugh însoţitorului său. Pe mine mă vor, nu pe tine.

Apoi se întoarse şi îi atacă pe cei din grupul cel mai apropiat – cei trei bărbaţi din spatele lor.

Şeful lor, un tip masiv, ridică o bâtă.

Hugh îi tăie gâtul. Şeful se prăbuşi la pământ cu un şuvoi roşu. Dar secundul lui îşi îndrepta deja bâta într-o lovitură puternică spre umărul stâng al lui Hugh.

Hugh făcu o jonglerie cu sticla de vin, o prinse din nou şi îl lovi pe bărbat între picioare. Secundul se încovoie şi se lovi de al treilea bărbat. Hugh izbi capul celui de-al doilea bărbat în faţa celui de-al treilea.

Zgomote de paşi se auzeau în spatele lui.

Se răsuci pe călcâie spre celălalt capăt al aleii ca să înfrunte un alt atacator.

Pară pumnalul care se avântă spre el şi îşi înfipse sabia în mâna celui care ţinea pumnalul.

Se auzi un urlet groaznic şi pumnalul zăngăni, cu stropi de sânge, pe caldarâmul îngheţat.

Bărbatul cu pumnalul lăsă capul în jos şi îl atacă pe Hugh ca un taur înfuriat.

Hugh îşi lipi trupul de aproape doi metri de zidul murdar din alee, întinse piciorul şi îl făcu să se prăbuşească pe Taurul Înfuriat peste cei trei bărbaţi de care se ocupase deja.

Băiatul cu felinarul, care se ghemuise lângă celălalt zid, profită de ocazie ca să se furişeze prin spaţiul strâmt dintre atacatori şi îşi luă tălpăşiţa.

În afară de razele lunii, toţi erau cufundaţi în întuneric.

Hugh zâmbi. Nu *el* trebuia să-şi facă griji că îşi lovea compatrioţii pe întuneric.

Se repezi spre bărbatul care venea în urma Taurului. Atacatorii lui îşi aleseseră o alee numai bună. Fără ieşire – în afară de capete –, dar în asemenea locuri închise, el avea un avantaj: indiferent de câţi bărbaţi se năpusteau înspre el, aleea era atât de îngustă că puteau să ajungă la el doar câte doi. Ceilalţi erau pur şi simplu înghesuiţi în spatele lor şi stăteau degeaba.

Hugh îl înjunghie pe bărbat şi îl înghionti cu umărul într-o parte. Primi o lovitură în creştet şi văzu stele verzi. Scutură din cap şi îşi înfipse cotul în următorul bărbat – *tare* – în faţă, iar pe al treilea îl lovi în burtă. Deodată reuşi să zărească lumina de la capătul aleii.

Hugh cunoştea bărbaţi care credeau că gentlemanii nu trebuiau să fugă dintr-o luptă. Desigur, foarte mulţi din acei bărbaţi *nu* fuseseră niciodată prinşi într-o luptă.

În plus, el avea cele trei motive întemeiate.

De fapt, acum că se gândea mai bine, exista un al *patrulea* motiv pentru care nu putea să moară în seara aceea.

Hugh alergă spre capătul aleii, cu sticla de vin vienez sub braţ şi sabia în cealaltă mână. Caldarâmul era îngheţat şi din pricina avântului alunecă iute în strada luminată.

Unde dădu peste alţi vreo şase bărbaţi care se năpustiră asupra lui din stânga.

Drăcia dracului.

În al patrulea rând, nu se mai culcase cu o femeie de mai bine de nouă luni şi, fir-ar să fie, era teribil de nedrept din partea sorţii să moară pe o asemenea secetă.

Aproape că scăpă afurisitul de vin când se chinui să cotească la dreapta. Putea să audă cum bărbaţii pe care îi lăsase în alee îşi revin chiar când se avântă la repezeală în cea mai groaznică parte din Londra: mahalalele din St. Giles[1]. Ei se aflau la o aruncătură de băţ în spatele lui, o adevărată armată de criminali. Străzile erau înguste, prost

1 Cartier rău famat din Londra (n.tr.)

luminate şi prost pietruite, dacă erau pietruite. Dacă se prăbuşea din cauza poleiului sau a vreunei pietre lipsă din caldarâm, nu mai era în stare să se ridice.

O luă pe o alee mai micuţă şi, imediat după, pe alta.

Auzi un urlet în urma lui. Iisuse, dacă se despărţeau, puteau să-l încolţească.

Nu avea destul avans în faţa lor, chiar dacă un bărbat de statura lui putea să se ascundă cu uşurinţă într-un loc ca St. Giles. Hugh ridică privirea când intră într-o curticică cu clădiri pe toate cele patru laturi. Deasupra, luna era acoperită de nori, dar el aproape zări silueta unui băiat, care sărea de pe un acoperiş pe altul…

Ceea ce…

Era o nebunie.

„Gândeşte. Dacă putea să ocolească şi să se întoarcă pe unde intrase în St. Giles, le scăpa pe sub nas.

Un pasaj îngust.

Încă o curte înghesuită.

„Ah, Dumnezeule”.

Ei erau deja acolo şi blocau cele două ieşiri. Hugh se răsuci pe călcâie, dar pasajul pe care abia intrase era ticsit cu şi mai mulţi bărbaţi, aproape o duzină.

„Ei bine, fie”.

Se sprijini cu spatele de singurul zid rămas liber şi se îndreptă din umeri.

Ar fi preferat mai degrabă să-şi deguste vinul. Îi plăcea mult vinul vienez.

Un bărbat înalt, într-o haină maronie şi zdrenţăroasă, cu un fular murdar şi roşu înaintă spre el. Hugh aproape se aşteptă ca omul să îi livreze vreun fel de discurs, aşa părea de plin de sine. În schimb, scoase un pumnal, mare cât antebraţul unui bărbat, zâmbi şi linse lama.

„Oh, pentru…”

Hugh nu aşteptă să vadă mai multe din pregătirile dezgustătoare pe care Linge-Pumnal le-ar fi considerat adecvate ocaziei.

Făcu un pas în faţă şi sparse sticla din minunatul vin în capul omului.

Apoi se năpustiră cu toţii spre el.

Lovi fără milă în stânga şi în dreapta, simţi smucitura când braţul lui nimeri carnea.

Se clătină şi tăie cu sabia faţa altuia.

Se împletici când doi bărbaţi se izbiră în el.

Altul îl lovi cu putere în maxilar.

Apoi cineva îl lovi în spatele genunchilor.

Hugh îşi simţi genunchii pe pământul îngheţat şi mormăi ca un urs însângerat şi hăituit.

Ridică braţul ca să-şi apere capul…

Şi…

Cineva ateriză din cer chiar în faţa lui.

Înfruntându-i pe atacatorii lui. Repezindu-se, înaintând, răsucindu-se. Apărându-l cu atâta graţie. Cu două săbii.

Hugh se ridică şovăielnic în picioare, clipind ca să-şi îndepărteze sângele din ochi – când fusese tăiat?

Şi văzu… un băiat? Nu, un *bărbat* plăpând cu o mască grotescă pe jumătate de faţă, o pălărie pestriţă şi lăsată în jos şi cizme, care se lupta înverşunat cu atacatorii lui. Hugh avu timp să gândească doar atât: „E nebun”, înainte ca apărătorul lui să fie aruncat spre el.

Hugh îl prinse pe bărbat şi i se năzări alt gând, care era: „Sâni?” Apoi o puse pe femeie – cu siguranţă o femeie, chiar dacă îmbrăcată în haine de bărbat – în picioare, îşi sprijini spatele de al ei şi se luptară de parcă era în joc însăşi viaţa lor.

Şi chiar aşa era.

Mai rămăseseră vreo opt atacatori şi, chiar dacă nu erau instruiţi, erau hotărâţi. Hugh ciopârţi, trase pumni, lovi, în vreme ce salvatoarea lui se angaja într-un dans elegant al morţii cu săbiile ei. Când izbi mânerul sabiei în capul unuia din ultimii bărbaţi, ultimii doi rămaşi se uitară unul la altul, îl ridicară pe un al treilea şi îşi luară tălpăşiţa în doi timpi şi trei mişcări.

Cu răsuflarea întretăiată, Hugh aruncă o privire prin curte. Era plin de bărbaţi care gemeau, majoritatea încă foarte vii, chiar dacă nu mai erau periculoşi în clipa aceea.

Se uită spre femeia mascată. Era micuţă, abia dacă îi ajungea la umăr. Cum de îl salvase de la o moarte josnică? Dar îl salvase. În mod cert.

— Mulţumesc, spuse el, cu o voce morocănoasă. Îşi drese glasul. Eu…

Ea zâmbi larg, o strălucire de argint viu, şi îi cuprinse ceafa cu mâna stângă ca să îi tragă capul spre ea.

Apoi îl sărută.

*

Alf îşi apăsă buzele pe minunata gură a lui Kyle şi avu impresia că inima stătea să îi iasă din piept la îndrăzneala ei.

El gemu – un sunet răguşit pe care ea îl simţi până în vârful degetelor apăsate pe ceafa lui – şi încercă să o tragă mai aproape. Ea se îndepărtă ca să nu o prindă, se lăsă pe spate, apoi se întoarse şi o luă la fugă pe o alee îngustă. Găsi un maldăr de butoaie şi se căţără pe ele. Se ridică într-un balcon înclinat şi de acolo se căţăra pe acoperiş. Se aplecă şi merse pe vârfuri pe ţiglele putrezite, unele chiar sparte, până ce ajunse aproape în culmea acoperişului, apoi se lăsă pe burtă ca să arunce o privire în jos.

El continua să privească lung pe alee, spre locul pe unde dispăruse ea. Era nebun.

Oh, Kyle era un bărbat solid. Umeri laţi, picioare lungi. O gură care îi aminti că ea era femeie sub hainele bărbăteşti. El îşi pierduse pălăria şi peruca albă la un moment dat, în goana lui nebună, încercând să scape de tâlhari.

Rămăsese cu capul descoperit, haina ruptă şi plină de sânge, iar în lumina lunii, ea aproape ar fi putut să-l confunde cu un bărbat din St. Giles.

Dar nu era unul.

În cele din urmă, el se întoarse şi o luă şchiopătând spre Covent Garden. Ea se ridică şi îl urmă – doar ca să se asigure că ieşea cu bine din St. Giles.

Prima şi singura dată când îl cunoscuse pe Kyle, ea

fusese îmbrăcată în hainele ei de zi ca Alf, băiatul care îşi câştiga traiul ca informator. Doar că Kyle îşi dorise informaţii despre ducele de Montgomery, *angajatorul* lui Alf de la vremea aceea.

Ea pufni şi continuă să alerge pe coama acoperişului, cu ochii aţintiţi spre capul întunecat al lui Kyle. Fusese insultător – ca el să creadă că avea să îi dea informaţii despre omul care o plătea. Poate că nu era ea o doamnă, dar avea onoarea ei.

Aşteptase până când i se adusese cina şi el îi explicase de ce voia să o angajeze – apoi, ea îi răsturnase masa în poală. Fugise din crâşmă, dar nu înainte să-i fi dat cu tifla.

Zâmbi şi continuă să sară de pe un acoperiş pe altul.

Ultima dată când îl văzuse pe Kyle, avea cartofi şi ciorbă pe haina lui preţioasă şi o expresie furioasă pe chipul frumos.

Jos, paşii lui se înteţeau, pe măsură ce se apropia de periferia St. Giles-ului, tocurile cizmelor răsunând pe caldarâm.

Ea se opri şi se aplecă pe după un horn. Erau mai multe făclii puse în zona aceea de negustori. Privi cum Kyle trece strada, priveşte prudent în jur, cu sabia încă în mână.

N-avea nevoie ca ea să-l însoţească până acasă spre reşedinţa măreaţă în care locuia. Era un bărbat foarte capabil să aibă grijă de el.

Totuşi, ea se ghemui acolo până ce el dispăru în întuneric.

Ei bine. Era timpul să revină şi ea la cuibuşorul ei.

Se întoarse şi fugi, iute şi uşor, peste şindrile.

Când era copil şi învăţase prima dată să se caţăre pe clădiri, se gândise că Londra şi St. Giles erau pădurea ei, iar acoperişurile erau vârfurile copacilor.

La drept vorbind, nu văzuse niciodată vreo pădure, nici măcar vârfuri de copaci. Nici nu părăsise vreodată Londra. Cel mai îndepărtat loc din est în care călătorise era Wapping – acolo în aer se simţea o urmă din sarea mării, care îţi gâdila nările. Cel mai departe în vest, la Tybrun, ca

să vadă cum Mickey O'Connor Cuceritorul era spânzurat. Doar că nu fusese, marea surpriză din ziua aceea. Dispăruse din închisoare şi devenise o legendă, aşa cum i se cuvenea unui pirat grozav ca el. Dar păsările sălbatice – păsările libere – trebuiau să trăiască prin păduri şi pe vârfurile copacilor.

Când era o copilă se imaginase o pasăre pe acoperişuri, liberă şi zburând în voie.

Uneori, se mai imagina aşa şi acum, din poziţia unei femei de douăzeci şi unu de ani, sătulă de viaţă.

Dacă ea era o pasăre, acoperişurile erau casa ei, *locul* ei, unde se simţea cel mai în siguranţă.

Dedesubt se afla pădurea întunecată, iar ea ştia totul despre păduri, din basmele pe care prietenul ei, Ned, i le spusese când era mică. În pădurile întunecate din basme trăiau vrăjitoare, stafii şi troli, cu toţii gata să te mănânce dintr-o clipă în alta. În pădurile din St. Giles, monştrii erau cu mult mai răi.

În seara aceea, ea se luptase cu monştrii.

Zbură peste acoperişurile din St. Giles. Picioarele încălţate în cizme se mişcau iute şi sigur pe şindrile, iar luna era o făclie mare şi călăuzitoare pe cer, care îi lumina calea în patrulele ei, făcute în calitate de Fantoma din St. Giles. Urmărise banda Gâtlejurilor Sângerii – o gaşcă josnică de tâlhari care făcea orice, inclusiv să ucidă, pentru preţul potrivit – şi se întrebase de ce ieşiseră afară cu o asemenea înverşunare, chiar când îşi dăduse seama că îl urmăreau pe Kyle.

În veşmintele ei de zi, ca Alf, avea o poveste urâtă cu Gâtlejurile Sângerii. Recent, căpătaseră o aversiune faţă de ea pentru că refuzase să li se alăture sau să îi plătească pentru „protecţie". Până la urmă fusese lăsată în pace – ea se ferea din calea lor şi ei se prefăceau că nu o observau. Dar Alf se cutremura când se gândea la ce ar fi putut să îi facă dacă aflau ce sex avea cu adevărat.

Una era să se lase sfidaţi de un băiat singuratic. Dar să laşi o femeie să facă exact acelaşi lucru?

Umblau zvonuri despre fete care sfârşiseră în râu

pentru mai puţin de atât.

Dar când văzuse cum Gâtlejurile Sângerii îl urmăreau pe Kyle ca nişte câini sălbatici, nu stătuse pe gânduri dacă să-i sară în ajutor. El fugise ca să scape cu viaţă şi luptase în tot acel răstimp, nu renunţase nici măcar o clipă, chiar dacă ei fuseseră atât de numeroşi de la bun început.

Omul era cel puţin încăpăţânat.

După aceea, când duşmanii zăceau la picioarele lor, gemând şi învinşi, iar inima ei bătuse nebuneşte de bucuria victoriei şi a faptului că erau în viaţă, păruse absolut firesc să tragă minunatele lui buze spre ale ei şi să-l sărute.

Nu mai sărutase niciodată un bărbat.

Oh, fuseseră vreo câţiva care încercaseră – încercaseră şi reuşiseră – mai ales când fusese mai tânără, mai mică şi nu atât de ageră, nici rapidă ca să-i lovească în cea mai sensibilă parte a unui bărbat. Chiar dacă nimeni nu reuşise decât să-şi treacă uşor limba spurcată prin gura ei. De mică fusese bună la alergat.

Nimeni nu o mai atinsese de ani de zile. Ea însăşi se asigurase de asta.

Dar sărutul lui Kyle nu fusese deloc aşa – *ea* îl sărutase pe *el.*

Alf sări de pe un acoperiş pe altul, aterizând tăcut pe vârfuri. Buzele lui Kyle fuseseră ferme, cu un gust înţepător de vin. Simţise cum muşchii gâtului, pieptului şi braţelor se întăriseră şi încordaseră când dăduse să o prindă în braţe.

Totuşi, ei nu îi fusese *frică.*

Zâmbi la lună, la acoperişuri şi la prostituatele care se întorceau acasă pe străduţa de sub ea.

Sărutul lui Kyle o făcu să se simtă sălbatică şi liberă.

La fel ca plimbările ei pe acoperişurile din St. Giles.

Alergă şi sări din nou, aterizând pe o căsuţă şubredă şi veche, pe jumătate din lemn. Era aproape prăbuşită, etajul de sus atârna peste curtea interioară ca o bătrână aplecată peste o grămadă mare de haine vechi. Alf se împinse peste marginea acoperişului, se prinse cu piciorul pe una din grinzile de pe faţada clădirii şi intră înăuntru pe fereastra de la mansardă.

Dacă St. Giles era o pădure întunecată, acesta era cuibuşorul ei ascuns: jumătate din mansarda clădirii. Singura uşă din cameră era bine bătută în cuie, iar singura cale de acces înăuntru era fereastra. Alf se afla în siguranţă aici.

Ea era singura care putea să intre şi să iasă.

Oftă şi îşi întinse braţele deasupra capului înainte să-şi scoată pălăria şi masca. Muşchi despre care nu-şi dăduse seama cât erau de încordaţi începeau să se relaxeze acum că era acasă.

Acasă şi în siguranţă.

Cuibuşorul ei era o încăpere mare – mare cât pentru o familie întreagă –, dar locuia singură acolo. Pe unul din pereţi se afla un şir de cuie de lemn, unde îşi atârnă pălăria şi masca. Vizavi de fereastră era un şemineu în care lăsase cu grijă focul să mocnească. Se îndreptă spre el şi se ghemui lângă o vatră micuţă – în formă de semilună, nu cu mult mai mare decât capul ei, cu cărămizi înnegrite şi care stăteau să cadă. Dar şemineul mergea destul de bine şi asta era important. Alf scormoni ochii roşiatici ai jarului cu un fier rupt, puse nişte paie peste şi suflă uşor până când făcură fum şi se aprinseră. Apoi adăugă, una câte una, cinci bucăţi de cărbune. Când focul începu să ardă bine, aprinse o lumânare şi o puse pe poliţa aspră de deasupra şemineului.

Lumânarea pe jumătate arsă împrăştia licăriri vioaie şi discrete. Alf atinse cu vârful degetului baza sfeşnicului, apoi oglinjoara rotundă de alături. Oglinda reflectă flacăra discretă a lumânării. Atinse în treacăt cana de cositor, o cană galbenă pe care o găsise cu ani în urmă, şi pieptenul de fildeş. Ned îi dăduse pieptenul acela cu o zi înainte să dispară, şi poate era cel mai de preţ lucru pe care îl avea.

Apoi luă sticla de ulei şi o cârpă de la marginea poliţei şi se aşeză pe scăunelul cu trei picioare aflat lângă grămada de pături pe care o folosea drept pat.

Sabia ei lungă era curată în mare parte. Şterse lama cu cârpa înmuiată în ulei, apoi o înclină în lumina lumânării ca să verifice dacă nu avea crestături pe margine. Cele

două săbii o costaseră cea mai mare parte din economiile ei şi se asigura să le ţină curate, cu lamele ascuţite. Pentru că ele erau mândria ei, dar şi pentru că în pădurile întunecate, erau principalele arme ale Fantomei. Lama sabiei lungi arăta bine, aşa că Alf o băgă în teacă şi o puse deoparte.

Sabia scurtă era plină de sânge. De aceea, o frecă un pic mai tare cu cârpa, fredonând ceva în şoaptă. Cârpa se înroşi şi sabia îşi recapătă strălucirea.

Pe fereastra de la mansarda ei, cerul se coloră într-un trandafiriu palid.

Alf atârnă în cuiele de lemn săbiile în teacă. Îşi descheie tunica matlasată şi căptuşită, cu model în carouri negre şi roşii. Pe dedesubt purta o cămaşă simplă bărbătească pe care o scoase, le agăţă pe ambele, tremurând în aerul dimineţii de iarnă. Îşi puse cizmele sub cuiele de lemn. Agăţă frumos şi jambierele, tot cu model în carouri negre şi roşii, lângă cămaşă.

Apoi rămase doar în cămaşa de corp bărbătească, în ciorapi negri şi jartiere. Părul lung până la umăr era prins, dar îl desfăcu şi îşi trecu degetele prin el, descurcându-l. Şi-l prinse la spate cu un şnur din piele şi îşi lăsă câteva şuviţe să atârne peste faţă. Luă o bucată de pânză moale şi o înfăşură în jurul sânilor, îi strânse tare, dar nu foarte pentru că altfel îi era greu să respire. În plus, sânii ei nici nu erau atât de mari.

Trase pe ea o cămaşă mare bărbătească, o vestă pătată şi maronie, o pereche zdrenţuită de pantaloni şi o haină neagră demodată.

Puse un pumnal în buzunarul de la haină, un altul în cel de la vestă şi o lamă subţire într-o teacă de piele în pantof sub piciorul drept, îşi puse pe cap o pălărie veche cu boruri largi şi deveni Alf.

Un băiat.

Pentru că asta era.

Noaptea era Fantoma din St. Giles. Îi apăra pe oamenii din St. Giles – oamenii ei, care trăiau în pădurile mari şi întunecate. Izgonea monştrii – criminalii, violatorii şi

tâlharii. Şi zbura în lumina lunii peste acoperişurile oraşului, liberă şi neîmblânzită.

Ziua era Alf, un băiat. Îşi câştiga traiul făcând schimb de informaţii. Asculta şi afla lucruri, iar dacă voiai să ştii cine îi conducea pe băieţii şi fetele care furau de prin buzunare în Covent Garden, ce prostituate aveau gonoree sau chiar ce judecător putea să fie cumpărat şi cu cât, ea putea să-ţi spună şi o făcea – cu un preţ.

Indiferent dacă era Fantoma sau Alf, ea nu putea să fie şi nu avea să fie niciodată, nu în St. Giles cel puţin, o femeie.

„Când a devenit Fantoma din St. Giles femeie?”

Hugh sâsâi printre dinţi când unul din foştii lui soldaţi, Jenkins, trase aţa prin tăietura de pe fruntea lui.

Riley tresări şi îi oferi sticla de coniac.

Talbot îşi drese glasul şi spuse:

— Vă cer iertare, domnule, dar sunteţi sigur că Fantoma din St. Giles *era* o femeie?

Hugh se uită la bărbatul masiv – pe vremuri, îi fusese grenadier.

— Da, sunt sigur. Are *sâni*.

— Aţi căutat-o, nu, domnule? întrebă Riley politicos cu accentul lui irlandez.

Talbot pufni.

Hugh se întoarse automat şi îi aruncă o privire plină de dojană lui Riley – şi Jenkins oftă când trase firul prin carnea lui. Durea *al naibii* de tare.

— Ar fi mai bine să staţi nemişcat, domnule, îl mustră Jenkins liniştit.

Cei trei bărbaţi serviseră sub comanda lui la un moment dat sau altul, în India sau pe continent. Când Hugh primise scrisoarea care îi spunea că soţia lui, Katherine, murise după ce căzuse de pe cal în Hyde Park, ştiuse că exilul lui luase sfârşit, că trebuia să-şi vândă brevetul de armată şi să se întoarcă. Le oferise posturi lui Riley, Jenkins şi Talbot, dacă decideau să se întoarcă în Anglia cu el.

Toţi trei îi acceptaseră oferta fără să stea pe gânduri.

Acum Riley stătea rezemat de uşa marelui dormitor

principal de la Kyle House, cu braţele încrucişate şi umerii încovoiaţi, cu ochii lui trişti aţintiţi spre ac. Bărbatul subţirel era din cale afară de curajos, dar ura orice fel de operaţie. Lângă el, Talbot era o prezenţă impunătoare, cu piept tare şi musculos, ca majoritatea bărbaţilor aleşi să fie grenadieri.

Jenkins îşi ţuguie buzele, cu unicul lui ochi concentrat pe copcile pe care le făcea. Un plasture din piele neagră, legat frumos peste părul argintiu, îi acoperea celălalt ochi.

— Încă două copci, poate trei, domnule.

Hugh mârâi şi bău din sticla de coniac, având grijă să nu-şi mişte capul. Era aşezat pe marginea patului cu baldachin, înconjurat de lumânări pentru ca Jenkins să vadă cum îl coase.

Fostul soldat putea să coasă o rană cu o precizie mai bună cel mai instruit medic. Jenkins mai ştia să scoată dinţi, să ia sânge, să trateze frigurile şi, bănuia Hugh, să amputeze membre chiar dacă nu-l văzuse niciodată făcând asta. Jenkins era zgârcit la vorbă, dar mâinile îi erau blânde şi sigure, iar chipul ridat emana calm şi inteligenţă.

Hugh se strâmbă la altă copcă şi mintea îi zbură din nou la femeia care se mişcase cu atâta graţie şi totuşi atât de eficient cu săbiile ei.

— Credeam că Fantoma din St. Giles s-a retras, nu?

Riley ridică din umeri.

— Aşa am auzit, domnule. Nu s-a mai văzut nici urmă de Fantomă de cel puţin un an. Desigur, au fost mai multe Fantome în trecut. Jenkins crede c-au fost cel puţin două la un moment dat, poate chiar trei.

O voce şovăitoare se auzi dintr-un colţ al încăperii:

— Vă cer iertare, domnule Riley, dar ce e Fantoma asta despre care vorbiţi?

Bell nu vorbise de când intraseră în cameră, şi Hugh uitase cu totul de băiat. Îi aruncă o privire lui Bell, care era aşezat pe un scaun, cu ochii lui albaştri şi vigilenţi, chiar dacă umerii începuseră să i se încovoaie de oboseală. Puştiul avea doar cincisprezece ani şi era cel mai nou dintre oamenii lui, intrând în serviciul lui Hugh după ce îi murise

tatăl.

Bell se înroşi, căci atrăsese atenţia bărbaţilor mai în vârstă. Hugh îi făcu un semn din cap băiatului ca să-l liniştească.

— Riley?

Riley desfăcu braţele şi îi făcu cu ochiul lui Bell.

— Fantoma din St. Giles e un fel de legendă în Londra. Se îmbracă ca un arlechin – pantaloni în mai multe culori, o tunică şi o mască pe jumătate de faţă – şi poate să se caţăre şi să danseze pe acoperişurile Londrei. Sunt unii care zic că nu e decât o sperietoare de copii. Alţii şoptesc că Fantoma e un apărător al sărmanilor. Că se duce acolo unde nu îndrăznesc soldaţii şi judecătorii şi îi alungă pe tâlhari, violatori şi hoţii de mărunţişuri care îi jefuiesc pe cei mai prăpădiţi din St. Giles.

Bell se încruntă nedumerit.

— Deci… e adevărat, domnule?

Hugh încuviinţă mormăind, amintindu-şi de carnea moale.

— Oh, el – sau mai degrabă *ea* – e foarte adevărat.

— Chiar aşa, interveni Talbot şi păru intrigat. Am vorbit cu oameni pe care Fantoma i-a ajutat în trecut, dar Fantoma n-a fost niciodată o femeie. Credeţi c-ar putea să fie soţia vreunuia din fostele Fantome, domnule?

Hugh hotărî să nu se întrebe de ce sugestia nu îi fu pe plac.

— Oricine ar fi, mânuieşte sabia al naibii de bine.

— Mai important, spuse Jenkins blând şi mai făcu o copcă, e cine se află în spatele atacului. Cine v-a dorit moartea, domnule?

— Crezi că e opera Lorzilor Haosului? întrebă Riley.

— Poate. Hugh făcu o grimasă când Jenkins trase de aţă. Dar înainte să fiu atacat, am fost acasă la ambasadorul habsburgilor. La un dineu măreţ şi lung. M-am ridicat să mă duc la toaletă la un moment dat. Mă întorceam pe coridor când s-a întâmplat să surprind puţin dintr-o discuţie.

— S-a întâmplat, domnule? spuse Riley, cu un chip impasibil.

— Vechile obiceiuri mor greu, răspunse sec Hugh. Erau doi bărbaţi, înghesuiţi într-un colţ întunecat al coridorului, vorbeau în franceză. Pe unul l-am recunoscut de la ambasada Rusiei. Nu era vreun oficial, înţelegeţi voi, dar sigur face pare din delegaţia ruşilor. Pe celălalt bărbat nu-l cunosc, dar arăta ca un slujitor, poate un valet. Rusul a strecurat o bucată de hârtie în mâna slujitorului şi i-a spus să o ducă de grabă la prusac.

— La prusac, domnule? întrebă încet Jenkins. Fără vreun nume?

— Fără vreun nume, răspunse Hugh.

— Drăcia dracului! Talbot clătină din cap aproape admirativ. Domnule, trebuie să recunoaşteţi că omul are nervii tari dacă îndrăzneşte să le transmită secrete prusacilor în casa ambasadorului habsburgilor.

— Dacă într-adevăr asta şi făcea rusul, spuse prudent Hugh, căci nu avea nicio îndoială întemeiată.

— V-a văzut, domnule? întrebă Riley.

— Oh, da, răspunse încruntat Hugh. Alt musafir m-a strigat pe nume chiar din spatele meu. Un beţivan nenorocit. Bineînţeles că rusul şi-a dat seama c-am auzit tot.

— Totuşi, avea puţin timp la dispoziţie ca să găsească şi să plătească nişte criminali care să vă atace pe drumul de întoarcere spre casă, spuse Talbot.

— Foarte adevărat, spuse Hugh. Detaliu care ne duce înapoi la Lorzii Haosului.

Jenkins se aplecă un pic mai aproape, cu ochiul lui căprui concentrat şi tăie cu foarfeca firul, apoi se aşeză la loc.

— Gata, domnule. Vreţi un bandaj?

— Nu e nevoie. Oricum rana aproape încetase să sângereze. Mulţumesc, Jenkins. Hugh îl surprinse pe Bell când încercă să-şi înăbuşe un căscat. Mai bine mergeţi cu toţii la culcare. Ne revedem mâine-dimineaţă, după câteva ore bune de somn.

— Să trăiţi!

Riley se îndreptă din spate şi luă poziţia de drepţi.

Talbot dădu respectuos din cap.

— Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, Excelenţă, spuse Bell.

Şi ieşiră toţi trei.

Hugh luă o cârpă, o udă şi îşi şterse de pe faţă ultimele urme de sânge, tresărind când mişcarea îi reaminti de rănile din zona coastelor.

Jenkins îşi strânse tăcut ustensilele chirurgicale în trusa din piele neagră uzată.

Hugh privi spre geam şi văzu surprins că lumina strălucea prin crăpăturile dintre draperii. Trecuse atâta vreme de când revenise acasă din St. Giles?

Se îndreptă spre fereastră şi trase draperia.

Dormitorul dădea spre grădina din spate, uscată de iarnă, dar chiar se făcuse lumină afară.

— Mai doriţi ceva, domnule? îl întrebă Jenkins din spatele lui.

— Nu, răspunse Hugh fără să se întoarcă. Asta e tot.

— Domnule.

Uşa se deschise şi se închise.

Afară, o siluetă subţire o luă la fugă pe aleea dintre casă şi poarta care ducea spre grajduri. Pentru o clipă, Hugh încremeni, apoi îşi dădu seama că era băiatul care lustruia pantofii şi care lucra la bucătărie. Îşi simţi buza de sus arcuindu-se la propria nebunie. Nu prea puteai să crezi că Fantoma din St. Giles stătea să dea târcoale prin grădina lui, nu?

Lăsă draperia să cadă la loc şi o porni spre dormitorul lui.

Katherine numise casa de la oraş Kyle House. Lui i se păruse dintotdeauna un nume pompos, dar ea insistase. Spusese că era numele unei familii măreţe – o familie dinastică. Pe atunci erau proaspăt căsătoriţi, şi el era încă îndrăgostit până peste urechi când cumpărase casă, aşa că fusese de acord, iar numele fusese păstrat şi după ce căsnicia lor se destrămase.

Era o morală în toată povestea asta. Poate să nu dai nume caselor. Sau, mai probabil, să nu laşi vreodată ca

pasiunea pentru o femeie să îţi anihileze raţiunea, instinctul de autoconservare şi judecata, căci asta era calea sigură spre distrugere.

Aproape tot ceea ce îi fusese drag şi tot ce îl făcuse pe el bărbat.

Pe coridor, trecu de două slujnice care cărau găleţi cu cărbuni şi lopăţele. Răspunse absent din cap când ele făcură o reverenţă. Ajunse la scări şi le urcă două câte două spre etajul doi. Era linişte aici. Trecu încet pe coridor de camerele dădacelor şi deschise uşa de la camera pe care o împărţeau fiii lui.

Era o cameră frumoasă. Luminoasă şi aerisită. Katherine fusese o mamă bună. Îşi aminti cum făcuse ea planurile pentru încăpere. Cum organizase etajele superioare când era însărcinată cu Kit şi totul păruse minunat, nou şi posibil. Înainte de certurile cu urlete şi de lacrimile ei isterice, de dezamăgirea şi de realizarea uluită că el făcuse o greşeală cumplită şi definitivă.

Şi că nu putea să se încreadă în propria judecată.

Pentru că se imaginase cu adevărat îndrăgostit de Katherine.

Cum ar fi putut să numească altfel delirul nebunesc şi voios cu care o curtase? Satisfacţia absolut visceralăresimţită când se însurase cu ea?

Cu toate astea, la doar trei ani de la nuntă, toată pasiunea aceea măreaţă se transformase în cenuşă şi ură amară.

Oh, ce lucru frumos şi capricios era iubirea! Aproape ca însăşi Katherine, de fapt.

Hugh oftă şi intră în dormitorul băieţilor.

Acolo se aflau două paturi, dar doar unul era ocupat.

Peter împlinise cinci ani şi mai avea coşmaruri încă. Hugh nu era sigur dacă fiul lui le avusese înaintea morţii lui Katherine, dar acum i se întâmpla de câteva ori pe săptămână. Stătea ghemuit lângă fratele lui mai mare, cu chipul rumen în coasta lui şi părul blond vâlvoi sub braţul lui Kit. Kit era întins pe spate, cu gura deschisă, cu părul negru pleoştit de sudoare pe tâmple.

Dacă asasinii ar fi reuşit, băieţii lui erau orfani acum. Goni gândul din minte cu un fior şi reveni la Lorzii Haosului. Era o societate secretă îngrozitoare care se întâlnea din când în când ca să se angajeze în cel mai crunt desfrâu. De îndată ce li te alăturai, făceai parta din Lorzii Haosului pe viaţă. Majoritatea membrilor nu îi cunoşteau pe ceilalţi, dar dacă un Lord îşi destăinuia identitatea altuia, al doilea Lord era obligat să îl ajute pe primul în orice fel putea. Hugh avea motive întemeiate să creadă că Lorzii Haosului se infiltraseră în guvern, biserică, armată şi marină.

Motiv pentru care regele voia să îi oprească.

Când Hugh îşi începuse cercetările legate de Lorzi, ducele de Montgomery îi oferise patru nume:

William Baines, baronul Chase
David Howzell, vicontele de Dowling
Sir Aaron Crewe
Daniel Kendrick, ducele de Exley

Patru bărbaţi care făceau parte din nobilime şi erau membri ai societăţii secrete. În cele două luni scurse de atunci, Hugh îi urmărise discret pe cei patru, încercase să descopere cum erau organizaţi Lorzii, cine le erau conducătorii, când se întâlneau şi unde.

Nu descoperise nimic.

Nimic.

De ce să încerce să-l ucidă? Părea mai firesc ca ambuscada de noaptea trecută să fie rezultatul intrigilor politice de pe continent. Mai degrabă războaiele din străinătate decât o societate secretă josnică ce chinuia cele mai nevinovate victime din Anglia.

Chiar nu avea de ce să lege atacul de Lorzii Haosului.

Şi totuşi, nu putea să-şi alunge bănuiala din minte.

Hugh făcu o grimasă şi părăsi în tăcere dormitorul.

Revenit pe coridor, se întoarse şi o luă din nou pe scări, urcând de data asta la etajul de deasupra – unde se găseau dormitoarele slujitorilor. Traversă coridorul, trecu de uşile aliniate de-o parte şi de alta, trecu de o slujnică

uimită şi ciocăni la una din uşile din stânga, înainte să o deschidă.

Bell împărţea camera cu doi lachei mai tineri.

Paturile lacheilor erau goale, căci se treziseră deja şi se apucaseră de muncă la ora aceea din dimineaţă, dar capul şaten şi ciufulit al lui Bell se zărea sub pături.

Hugh tresări când îl văzu, căci detesta să-l trezească pe băiat aşa de repede după ce îl trimisese la culcare, dar era o chestiune care nu mai putea să aştepte. Atinse umărul lui Bell.

Băiatul se trezi dintr-odată.

— Excelentă?

— Am o treabă pentru tine, spuse Hugh. Vreau să găseşti un informator din St. Giles pentru mine. Îl cheamă Alf.

Capitolul 2

Nimeni nu-şi mai amintea de ce Regatul Alb ura Regatul Negru şi de ce Regatul Negru nu putea să sufere nici măcar simpla pomenire a Regatului Alb. Începuturile războiului se pierduseră în negura vremii şi fuseseră sufocate de sânge. Ce ştia toată lumea era că războiul era nesfârşit şi lipsit de milă...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

La o oră după aceea, Alf mergea ţanţoş pe o stradă din St. Giles. Când era copilă, alergând cu o bandă de băieţi şi ascunzându-şi identitatea de toţi, mai puţin de Ned, el o învăţase cum să se poarte ca un băiat. „Să umbli cu picioarele crăcănate şi cu paşi mari”, îi spusese el. „Să te porţi de parcă strada îţi aparţine. Poate o să te lovească pentru obrăznicie, dar n-o să creadă că eşti fată şi asta e tot ce contează. Asta o să te apere”.

Acum era a doua ei natură, ca o piele pe care o îmbrăca dimineaţa: deghizată în Alf, băiatul. El era mai

tânăr decât ea – doar cincisprezece sau şaisprezece ani – şi chiar dacă ea locuise toată viaţa în St. Giles, nimeni nu părea să observe că Alf, băiatul, nu crescuse deloc în ultimii şase ani sau aşa ceva. Alf rânji în sinea ei. Oricum, încă un băiat încrezut care îşi croia drum singur prin St. Giles nu era ceva demn de observat.

Se întoarse pe Maiden Lane, tremurând un pic. Îmbrăcase haina cu petice şi purta o pereche de mănuşi fără degete, dar urechile îi erau reci chiar dacă avea pălărie. În faţă, Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi se evidenţia printre clădirile dimprejur pentru că era curat, drept şi nou. Ea o luă pe o alee îngustă şi coti la capăt, spre uşa de la bucătărie, apoi urcă treptele şi ciocăni.

O blondă frumoasă cu o bonetă pe cap deschise uşa.

Nell Jones, menajera căminului, o privi şi îşi ţuguie buzele.

— ’neaţa, Alf. Te-aş invita înăuntru, dar ştiu că n-are rost.

Alf ridică din umeri. Îi displăceau operele de caritate, iar dacă intra în bucătărie, sigur i se oferea micul dejun. „Nu are niciun rost să te apropii prea mult de oameni”, îi repetase Ned la nesfârşit. „Mai bine să faci lucrurile de una singură decât să-ţi pui bazele în altcineva şi să fii dezamăgită”.

— Pot s-o văd?

— Bineînţeles.

Chiar înainte ca Nell să termine de vorbit, Alf o auzi pe Hannah venind în fugă.

— E Alf?

Fetiţa cu păr roşu se uită pe după fustele lui Nell, şi Alf nu putu să nu-şi arcuiască buzele la vederea ei. Hannah avea şase ani acum, o faţă dolofană cu pistrui, dar când Alf o întâlnise prima dată, cu aproape doi ani în urmă, fusese doar o fetiţă slăbuţă, speriată, care nu zâmbea deloc. Hannah fusese luată de hoţii de fetiţe – o bandă care le punea pe copile să lucreze în ateliere de sclavi, în care făceau ciorapi. Alf o salvase cu ajutorul Fantomei din St. Giles de atunci şi o adusese pe Hannah să trăiască în unicul

loc sigur pentru copii în St. Giles – la Cămin.

De atunci, Alf încercase să o viziteze pe fată de mai multe ori pe săptămână.

— Şi ce faci, Hannah?

— Hai, îi spuse Nell fetiţei. Mai bine ieşi ca să vorbeşti cu el, să nu lăsăm să intre frigul înăuntru.

Hannah făcu un pas în faţă, împreună cu o fetiţă mai mică. Prietena ei avea părul negru şi un deget înfipt în gură. Ambele fetiţe erau înfăşurate în şaluri care să le apere de frig.

— Ea cine e? întrebă Alf şi se aplecă la nivelul fetelor.

— Mary Hope, spuse Hannah. Se ţine după mine peste tot şi abia dacă spune ceva. Uneori trebuie să vorbesc eu *pentru* ea.

Mary Hope ridică privirea spre Hannah şi zâmbi cu degetul în gură.

— Ah, spuse Alf, încercând să nu zâmbească la rândul ei. Câţi ani ai, Mary Hope?

Mary arătă cinci degete.

— Ba nu, o certă Hannah. Nell a spus că mai sunt două săptămâni până la ziua ta. Ai doar *patru* ani.

Totuşi, rectificarea păru să nu o supere pe Mary. Ea dădu pur şi simplu din cap şi se sprijini de Hannah.

Fata mai mare scoase un suspin adânc şi îşi înfăşură braţul în jurul lui Mary.

— Domnul Makepeace ne învaţă să citim. Ei bine, ne învaţă pe mine, pe băieţii şi fetele mai mari. Mary şi cei mici doar se joacă, în mare parte.

— Ce citiţi? întrebă Alf amuzată.

— Biblia, răspunse Hannah şi păru uşor tristă. Dar Nell ne citeşte uneori din ziare şi a spus că atunci când o să fim buni la citit, o s-o facem chiar noi, deşi – adăugă Hannah conştiincioasă – spune că unele părţi nu-s pentru fetiţe.

— Da, ei bine, să te ţii de citit, spuse Alf neînduplecată. O să ai nevoie de asta ca să găseşti o muncă bună, înţelegi?

Hannah dădu serios din cap.

— Da, Alf.

— Ce fată bună eşti tu. Se căută în buzunar şi scoase un şiling strălucitor. Asta e pentru că înveţi din greu.

Chipul lui Hannah fu luminat de un zâmbet.

— Mulţumesc!

— Şi unul pentru tine, Mary. Ea puse alt şiling în pumnul micuţ şi soios al lui Mary Hope. Să aveţi grijă să nu-i pierdeţi. Să-i puneţi bine.

— Aşa o să facem, spuse Hannah şi îşi înfăşură braţele, fără rezerve, pe după gâtul lui Alf.

Alf închise ochii. Atingerea unei fetiţe drăguţe era aşa un lucru minunat, atât de trecător, de efemer. Pentru o secundă, nu se mai simţi un băiat, ci o femeie care tânjea cu toată fiinţa să simtă braţe micuţe care o iau de gât. Ar fi dat orice să simtă mereu asta. Simţi atingerea uşoară a unui pupic umed, apoi Hannah se retrase, sărind de bucurie pentru şilingul primit.

Mary se aplecă în faţă şi îşi apăsă obrazul cald şi umed pe al lui Alf.

Fetiţele chicotiră când uşa din spatele lor se deschise.

Nell le trimise înăuntru, în vreme ce Hannah strigă rămas-bun în numele amândurora.

Uşa se închise la loc, şi Alf rămase iar singură în frig.

Oftă şi se ridică încet, ştergându-şi faţa cu una din mâinile înmănuşate. Uneori se întreba cum ar fi dacă n-ar mai fi nevoită să-şi ia rămas-bun de la Hannah de fiecare dată când o vedea. Dacă ar fi putut să petreacă împreună mai mult decât câteva minute pe fugă.

Dar nu era posibil. Nu aici. Nu acum. Nu cu viaţa pe care o ducea.

Alf se scutură, se îndreptă din umeri şi se întoarse pe drumul pe care venise, cu paşi mari şi vioi.

St. Giles începea să se trezească în clipa în care ea reveni pe Maiden Lane. Hamalii şi vânzătorii ambulanţi se îndreptau spre cele mai bune părţi ale oraşului. Cei care cerşeau, linguşeau sau cântau ca să-şi câştige traiul se amestecau unii cu alţii, într-un iureş prietenos la fel de nesfârşit precum Tamisa. Banii se aflau în alte părţi din Londra, nu aici. St. Giles era locul în care săracii trăiau, se

împerecheau, se înmulţeau şi mureau, dar nu locul în care îşi făceau banii.

Ea dădu din cap spre Jim, vânzătorul de covoare, făcu un semn din bărbie spre Tommy Căpăţână Roşie, şeful unei bande de băieţi, măturători de stradă, şi se opri să o ajute pe bătrâna Mag Nebuna, care îşi scăpase coşul cu pământufuri şi mături. Mag Nebuna ori o înjură, ori îi mulţimi când Alf culese coşul de pe jos. Era greu să-ţi dai seama pentru că Mag nu prea mai avea dinţi în gură şi vorbea cu un accent ciudat de ţară pe care nu-l înţelegea nimeni de prin locurile astea.

Oricum Alf zâmbi şi îşi văzu de drum, fluierând printre dinţi. Coti pe Hogshead Lane, sări peste băltoaca urât mirositoare şi pe jumătate îngheţată de care dădu chiar după colţ şi ajunse la Capra cu un Corn. Deasupra ei se bălăbănea semnul de lemn care înfăţişa o capră urâtă, fără coarne pe cap, dar cu un mădular mare şi urât între picioare.

Deschise uşa bodegii.

Înăuntru, locul era liniştit. Majoritatea celor prezenţi erau deja treji, plecaţi la treburile lor de peste zi sau dormeau după băuta de noaptea trecută.

Archer, crâşmarul, nu se obosi să ridice privirea când Alf intră. Turnă o halbă mică de bere, înţepă un cârnat sfârâitor din tigaia de pe vatră şi îl puse iute pe o bucată de pâine. Alf se aşeză chiar când crâşmarul puse porţia pe masa din faţa ei.

— Mulţam, spuse Alf şi îi întinse cinci penny.

Luă o gură de bere. Berea de la Capra cu un Corn era caldă, acră şi îndoită bine cu apă şi nu exista ceva care să te trezească mai bine în St. Giles.

Archer mormăi şi înclină capul lui unsuros, iar ochii bulbucaţi se întoarseră spre un colţ al încăperii.

— E un flăcău aci, zice c-are un mesaj pentru tine.

Alf muşcă din cârnatul gustos şi pâinea veche, apoi mestecă şi se uită în colţul camerei. Acolo stătea un băiat, cu picioarele întinse, chipul sfidător şi uşor speriat. Părea să aibă vreo treisprezece ani, poate paisprezece. Nu-l mai

văzuse niciodată. Poate era nou în Londra. Sigur era nou în St. Giles.

Ea se ridică, încă nu terminase de mestecat, cu halba într-o mână, pâinea şi cârnatul în cealaltă şi se duse spre el.

Băiatul făcu ochii mari în vreme ce ea se apropie.

Alf îi rânji. Prinse cu piciorul un scaun şi se aşeză în faţa lui, apoi luă o gură de bere şi îl privi cu atenţie câtă vreme înghiţi.

— Alf.

Băiatul se uită pur şi simplu la ea. Avea ochii albaştri şi un păr castaniu şi creţ pe care încercase să-l întindă într-o coadă la spate, chiar dacă nu prea îi reuşise. Fuioare frumoase de păr i se ondulau la tâmple, la ceafă şi pe la urechi. Dintr-o singură privire, Alf putu să-şi dea seama că îşi detesta cârlionţii. Totuşi, nu avea de ce să-şi facă griji. În clipa aceea, urechile, nasul şi bărbia erau mult prea mari. Se potriveau cu mâinile, coatele şi, probabil, picioarele lui – era la vârsta la care totul creştea. Dar în vreo doi ani, cum avea să fie după ce va creşte pe deplin? Abia *atunci* trebuia să-şi facă griji.

Pentru că atunci avea să fie chipeş.

Iar în pădurile din St. Giles, să fii *chipeş* te făcea ori un monstru, ori băieţelul care îşi pierdea drumul în viaţă. Totuşi, acum, era un flăcău deşirat care se tot uita lung la ea.

Ea îi întoarse privirea şi mai luă o îmbucătură mare din pâinea şi cârnatul ei, pe care le mestecă încet. Cu gura deschisă.

El se încruntă. Ea înghiţi şi oftă.

— Ai un nume?

Pete rozalii înfloriră în obrajii lui.

— Bell.

Ea dădu din cap.

— Am auzit c-ai un mesaj pentru mine.

Bell se aplecă deasupra mesei, de parcă dezvăluia secretele regelui.

— Stăpânul meu are o treabă pentru tine.

— Cine?

— Ducele de Kyle, spuse el mândru.

— Da?

Ea mai muşcă o dată, gândindu-se şi, *la naiba*, asigurându-se că faţa ei nu trăda nimic. *Duce.* Nu ştiuse că el era duce. Dar mai important de atât, de ce o chema atât de repede după noaptea trecură? O recunoscuse cumva sub masca Fantomei? Simţi sub piele un tremur nervos când întrebă:

— Ce fel de treabă?

Bell se încruntă din nou.

— Nu mi-a spus. Trebuie să vii, şi Excelenţa Sa o să-ţi spună.

— Oh, *Excelenţa Sa*, zici?

Alf zâmbi.

Bell păru înspăimântat de rostirea titlului.

Ea îi cunoscuse atât pe ducele de Wakefield, *cât şi* pe ducele de Montgomery. Primul era ca statuia sculptată în piatră a unui soldat, cu o purtare mândră şi ţeapănă, de parcă sângele din vene era la fel de rece ca ploaia de decembrie. Al doilea era nebun, periculos şi părea mereu pregătit să-ţi înfigă un pumnal în vintre, de parcă îţi dădea o guinee. Şi cu toate astea, ei erau doar nişte oameni. Mâncau, se uşurau şi puteau să fie ucişi ca oricare alţii.

Atât ducii, cât şi măturătorii se uşurau din picioare, din câte ştia ea. Singura diferenţa era unde o făceau.

Dar dacă ducele *acesta o* găsise – îşi dăduse seama că Fantoma nu doar că era femeie, ci era chiar *Alf* –, se putea la fel de bine să o ucidă. Poate trebuia să-l trimită la plimbare pe băiat. Să iasă din Capra cu un Corn şi să se piardă în St. Giles. Să stea liniştită o vreme, până ce se asigura că trecuse primejdia.

Dacă exista vreo primejdie.

Pentru că asta era problema, nu-i aşa – că nu putea să fie sigură. Poate că doar o căuta pentru nişte informaţii. Pentru vreo treabă.

La urma urmei, fusese atacat în St. Giles cu o noapte în urmă.

Şi la naiba, ea chiar era curioasă.

Alf îşi termină berea din trei înghiţituri, trânti halba pe masă şi se ridică, ţinând în pumn rămăşiţele micului dejun.

— Atunci să mergem.

Ea îşi flutură pâinea spre Archer, în semn de rămas-bun, în vreme ce Bell fugi după ea.

Soarele încă nu răsărise afară; Alf îşi strânse mai bine haina pe ea şi înfulecă restul de pâine şi cârnat.

— Încotro?

Bell îşi puse pe cap pălăria în trei colţuri şi o luă spre vest fără vreun cuvânt. Alf ridică din umeri şi îşi băgă pumnii sub braţe, ţinând pasul alert al băiatului.

El purta o haină maronie – o haină frumoasă, aproape nouă – şi avea pantofii lustruiţi.

— Lucrezi pentru duce de multă vreme? întrebă Alf.

Băiatul lăsă capul în jos şi se uită pieziş la ea. Era la fel de înalt ca ea, dar subţirel ca o trestie.

— De două săptămâni.

— Aşa? Săriră peste un şobolan mort, pe jumătate îngheţat în şanţul de pe mijlocul străzii. Cum ai prins slujba?

El se încruntă.

— Pui o grămadă de întrebări.

Ea îi zâmbi.

— Asta-i treaba mea, nu?

— Tata a fost în subordinea lui, mormăi Bell. În armată.

— În subordinea lui.

Bell coborî privirea şi se încovoie, în vreme ce trecură pe lângă doi ucenici măcelări care se ciondăneau.

— Tata a murit de friguri toamna trecută. Şi-a pierdut piciorul în India, acum doi ani, şi i-a tot fost rău de atunci. Mama a murit când aveam zece ani şi n-am alte rude care să mă ia la ei. Tata a spus că ducele o să aibă grijă de mine, dacă el nu mai putea, aşa că i-am scris ducelui, şi Excelenţa Sa a zis că pot să vin la Londra şi să lucrez pentru el. Şi aşa am făcut.

— Ah. Deci Kyle era un bărbat care avea grijă de oamenii lui. De unde eşti?

— Din Sussex.

— Şi-ţi place să lucrezi pentru el?

Bell o privi nedumerit.

— Cred.

Alf râse.

— Ai şti dacă nu ţi-ar plăcea.

Mai merseră iute o vreme, în timp ce străzile deveneau mai largi şi mai curate, casele mai drepte şi mai frumoase, iar oamenii mai bine îmbrăcaţi.

În cele din urmă, Bell arătă cu bărbia spre una din clădirile înalte şi albe, numai cu ferestre strălucitoare şi făcută din piatră. Atât de curată că puteai să mănânci de pe jos pe treptele lucioase de la intrare dacă îţi puneai mintea.

Desigur, nu urcară pe *acele* trepte.

Nu, o luară în jos, pe unde era intrarea servitorilor şi bătură la uşă.

Le răspunse un lacheu, un bărbat înalt, într-o uniformă bleu cu violet, care arăta foarte elegant. Dacă n-ar fi ştiut mai multe, l-ar fi confundat cu ducele. Dar ea ştia mai multe.

Alf mişcă din şold şi zâmbi spre el.

— Am venit să-l văd pe duce, dragă domnule. M-aşteaptă.

Fruntea lată a lacheului se încreţi confuză. Probabil fusese angajat pentru înfăţişare şi înălţime, nu pentru inteligenţă.

— Cine-i, Gibbons?

Un majordom uriaş se ivi din spatele lacheului. Avea o perucă albă, un nas ascuţit şi un chip roşiatic ciupit de vărsat. Îi privi de sus şi arcui o sprânceană neagră şi stufoasă.

Bell păru să se încovoaie puţin.

— Ziua bună, îi spuse Alf majordomului. Doar ce-i spuneam lui Gibbons că Excelenţa Sa m-aşteaptă.

Gura majordomului se strâmbă, de parcă ar fi băut din greşeală oţet în *loc* de vin, dar încuviinţă din cap.

— Pe aici.

El intră înăuntru.

Alf îi făcu cu ochiul lui Bell şi îl urmă pe majordom, intrând cu toţii în casă. Pereţii de la parter erau verzi, iar pe podea era doar lemn, lucru destul de firesc. După aceea, trecură de o uşă, ajunseră un locuia stăpânul şi totul se schimbă.

Pereţii erau albaştri ca văzduhul atunci când soarele răsărea vara. Deasupra albastrului erau sculptate frânturi pictate în alb şi uneori cu aur. Prima dată când Alf văzuse aşa ceva, se întâmplase în reşedinţa ducelui de Montgomery şi fusese cu totul nedumerită. De ce să pui aur pe perete? I se păruse o risipă cruntă. Chiar încercase să dea jos o bucată, doar ca să vadă dacă se putea. Aşa aflase că aurul era foarte subţire, aproape ca o foiţă. Ceea ce însemna că aristocraţii luau *aurul*, îl făceau *foiţă* şi îl lipeau pe *pereţi.*

Curată nebunie.

Şi aici, podeaua era făcută din lemn, dar cam la asta se rezumau toate asemănările. În această casă, lemnul era de mai multe culori şi se îmbina iscusit într-un model complicat şi lucios. Alf simţi un impuls copilăresc de a se apleca şi a studia podeaua, dar ştia că majordomul îngâmfat nu avea să se oprească şi să o aştepte. Trecură pe lângă mese frumos sculptate, rezemate inutil de pereţi. Peste tot erau tablouri cu cai, copaci şi câini şi chiar statuia unui bărbat cu picioare de ţap. Avea coarne micuţe pe cap, iar Alf îşi dori să se întoarcă şi să-l privească atent, dar majordomul tocmai se opri în faţa unei uşi.

Alf îşi îndreptă spatele.

În spatele uşii trebuia să se afle Kyle. El o chemase. După ce-l sărutase cu o noapte în urmă. Ştia oare? O recunoscuse, cu mască şi în întuneric?

Inima ei părea să se zbată nebuneşte în legăturile care îi înfăşurau sânii.

Majordomul deschise uşa.

— Iertare, Excelenţa Voastră, dar Bell este aici şi a adus un… oaspete.

Alf se asigură să îi zâmbească mieros majordomului

atunci când trecu pe lângă el.

Intră într-o încăpere mare cu cărţi aranjate pe trei pereţi, în dulapuri din tavan până în podea. Într-o parte a încăperii, aproape de uşa prin care intraseră, se afla un şemineu în care ardea focul şi un fotoliu. Totuşi, doar un fotoliu. Poate lui Kyle îi plăcea să stea singur.

El stătea în fotoliul lui din piele roşie, dar se ridică şi se întoarse când ei intrară.

Kyle nu arăta nici pe departe ca un duce sau măcar ca vreun aristocrat cuviincios. Era înalt, cu umeri laţi şi voinici, ca un boxer irlandez – din cei care se luptau cu pieptul dezgolit şi fără mănuşi, cei care asudau în uralele mulţimilor. Ducele purta o cămaşă din în alb, o lavalieră, o haină albastră şi o vestă cenuşie, dar Alf se întrebă cum arăta oare sub toate hainele acelea frumoase şi îngrijit călcate.

Cum arăta pieptul lui dezgolit şi asudat.

Cu o noapte în urmă, avusese capul gol, cu un păr negru scurt şi pe jumătate acoperit de sânge. În dimineaţa asta, purta o perucă albă, cu bucle şi dată cu pomadă, dar care nu acoperea tăietura de pe fruntea lui. Cusături negre, asemenea picioarelor de păianjen, dispăreau sub linia părului, cu pete de sânge uscat pe margini, care îi aminteau lui Alf de un bătăuş obişnuit.

El era un duce.

Acum Alf ştia asta. Bell i-o spusese, iar ea văzuse aurul de pe pereţi, picturile cu cai şi majordomul ridicol de îngâmfat. Dar ochii lui erau negri, încadraţi de gene ondulate, nu se răsese şi arăta ca un tâlhar, cu buze cărnoase şi cinic arcuite. Arăta ca unul din ticăloşii aceia despre care femeilor uşoare din St. Giles le plăcea să cânte balade romantice prin crâşme. Un bărbat menit să agaţe.

Un bărbat menit să frângă inima unei femei.

Ea îi întâlni privirea şi înclină capul, aşteptând.

— Alf, îi spuse el, cu o voce aspră şi guturală, care o făcu să se încordeze sub hainele ei de băiat. Am fost atacat aseară în St. Giles de nişte bandiţi plătiţi. Vreau să afli cine erau şi, mai important de atât, cine i-a angajat.

Inima ei se zbătu agitată şi o simţi ca pe o pasăre care se avântă spre cer.

El nu îşi amintea deloc de ea. Absolut deloc.

Era bine. Era *bine* şi ea nu trebuia să se simtă dezamăgită.

Inspiră adânc, îşi umflă pieptul şi îşi puse pumnul în şold, asigurându-se, *la naiba*, că buzele ei nu tremurau când îi răspunse.

— Şi cu cât mă plăteşti, şefule, că eu nu lucrez degeaba, din păcate.

Ea auzi geamătul lui Bell. Băiatul se oprise în spatele ei.

Kyle nu zâmbi, nu se încruntă, nu tresări şi nu reacţionă în vreun fel la spusele ei, iar pentru o clipă, lui Alf i se păru că mersese prea departe.

Apoi el răspunse calm şi cu un chip lipsit de expresie:

— Ţi-am plătit deja o cină, dacă mai ţii minte.

Ea ridică din umeri.

— N-am terminat-o, nu?

El imită ridicarea din umeri.

— Nu din vina mea.

Ea schiţă un zâmbet afectat şi se simţi mai uşurată. Chiar îi plăceau minţile agere.

— Cea mai mare parte din ea a ajuns în poala ta, din câte-mi amintesc.

— Da, aşa e, spuse el, pe un ton foarte sec. Nu prea înţeleg de ce ai reacţionat atât de năbădăios la propunerea mea.

— Să ştii şi tu, şefule, eu nu torn, spuse ea cu blândeţe. Eram deja angajat de ducele de Montgomery şi tu ai vrut să-l iscodesc. Nu iau bani de la un individ ca să mă întorc după aia şi să-l vând.

Kyle o privi cu interes.

— Eşti loial.

— Atâta vreme când sunt tratat corect, şi dacă mă plăteşti, sunt omul tău, şefule, cu trup şi suflet şi loialitate. Ea rânji spre el. Îţi convine asta?

El ridică amuzat o sprânceană neagră.

— Foarte mult, împieliţatule.

Scoase o punguţă din buzunar şi i-o aruncă.

Ea o prinse şi-o deschise. Monezile dinăuntru erau de argint. Ridică privirea şi îşi arcui sprâncenele. Privirile li se întâlniră.

— Şi tot atât când te întorci cu informaţia.

— Bun. Ea vârî punguţa în vestă. Povesteşte-mi de ticăloşii ăştia.

— M-au atacat pe lângă Covent Garden şi m-au urmărit prin St. Giles.

El îşi întoarse privirea spre foc, iar gura lui frumoasă şi mare redeveni serioasă. Ea îşi apăsase buzele pe ale lui cu o seară în urmă. Îi degustase răsuflarea şi îi simţise bătăile inimii.

— Erau cel puţin o duzină. Şeful lor avea un pumnal lung – mare cât antebraţul meu – şi purta un fular roşu.

Nu îi pomeni nimic de Fantomă. O credea neimportantă? Sau păstra secretul din alt motiv?

Ea fluieră.

— Cine-i duşmanul tău, şefule? A trimis prea mulţi indivizi după un singur om.

— Nu ştiu. Se uită spre ea. Te angajez ca să afli tu.

— Corect. Ea îl privi. Poţi să-mi mai spui ceva care să-mi fie de folos în căutări?

Ducele se uită la ea cu un chip inexpresiv.

— Cam ce anume?

Ea ridică nepăsător din umeri şi nu îşi întoarse privirea de la el.

— Să mi-i descrii pe oameni. A trecut cineva pe acolo?

— N-am văzut aşa de bine oamenii. Totuşi, eram cu un băiat cu felinar când m-au atacat prima dată. L-am luat de pe la Covent Garden. Blond. Paisprezece ani sau aşa ceva. De vreun metru şi jumătate, poate. Avea o haină verde.

— Da, asta o să ajute. Dacă asta-i tot… începu să spună Alf, dar uşa de la bibliotecă se deschise în spatele ei înainte să mai termine.

— Lady Jordan doreşte să vă vadă, Excelenţă, spuse

cu intonaţie majordomul.

Doamna care intră era cam de înălţimea lui Alf, dar asta era cam singura asemănare dintre ele. Femeia era mai în vârstă decât ea, aproape de-o seamă cu Kyle, cu un păr de culoarea aurului de pe pereţi. Perfect, luminos şi prins frumos într-un coc la spate.

Nu vedeai niciodată aşa culoare de păr în St. Giles.

Doamna purta o rochie din mătase albă, imprimată cu flori micuţe, albastre şi galbene. Fusta de deasupra era făcută din două bucăţi, cu volane şi brodate pe margini. Se despărţeau în faţă şi erau îmbinate peste corsaj cu trei funde albastre.

Era o rochie frumoasă. O rochie frumoasă pentru o femeie frumoasă şi feminină.

Alf îşi încordă maxilarul. Ned îi spusese de mult că invidia putea să te mănânce pe dinăuntru ca un şobolan prins într-o cuşcă. Până acum nu înţelesese ce anume voise să spună.

Doamna o privi pe Alf şi ochii ei de un albastru cenuşiu se făcură mari de uimire.

— Hugh, cine e acesta?

Alf se uită când la ea, când la Kyle şi îşi spuse în gând: „Bineînţeles că-i ştie numele adevărat”.

Le stătea bine împreună.

Amândoi erau aristocraţi. Amândoi erau frumoşi, curaţi, trăiau în genul de casă tapetată cu aur şi puteau să se îmbrace în mătase imaculată.

Alf ţinu capul sus pentru că aşa o învăţase Ned cu atâţia ani în urmă. „Să nu-i laşi niciodată să te vadă că plângi”, îi spusese el. „Nu le arăta niciodată slăbiciunile tale”.

Aşa că zâmbi spre Kyle şi doamna în frumoasa ei rochie albă, apoi se îndreptă ţanţoş spre uşă.

Ca să-şi ducă la bun sfârşit sarcina pentru care fusese angajată în mizerabilul şi putrezitul St. Giles.

Capitolul 3

Regatul Alb era condus de o vrăjitoare puternică, care se trăgea din regi şi războinici. Se măritase cu cel mai bun general şi aveau împreună cinci copii, toţi cu ochi şi păr de aur. Regatul Negru era condus de un vrăjitor necruţător. El avea doar un copil, un băiat care avea părul şi ochii la fel de negri pe cât îi era şi numele...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Golănaşul îi aruncă lui Iris Daniels, Lady Jordan, o privire obraznică atunci când traversă ţanţoş încăperea. Ea se uită lung după el, cu fruntea încruntată. Ceva în mersul băiatul era… ciudat. Ea scutură din cap şi se uită la Hugh.

El îi întinse mâinile, cu zâmbetul lui diplomat şi hotărât pe buze, când îi spuse:

— Bună dimineaţa, milady.

Ea îl luă de mâini şi arcui o sprânceană la politeţea lui.

— Bună dimineaţa, dragă Hugh.

El se aplecă peste încheieturile ei şi se ridică din nou, moment în care Iris observă rana urâtă de deasupra ochiului stâng. Făcu ochii mari de îngrijorare.

— Capul tău… ce s-a întâmplat?

Gura lui se înăspri în ceva ce semăna cu enervarea, iar Iris simţi un junghi cunoscut de durere. Era atât de groaznic să vrei să afli ce i se întâmpla prietenului tău?

— Nimic, te asigur, îi spuse el, de parcă ea era o fetiţă de şase ani nu o femeie de douăzeci şi şapte. Hai. Ştiu că vrei să-i vezi pe băieţi. Să mergem sus şi să vedem dacă au terminat micul dejun.

Ea strânse din buze şi încuviinţă din cap, amintindu-şi să zâmbească voios la ultimele lui cuvinte, căci *erau* prieteni – sau, cel puţin, aşa credea. Problema era că uneori îşi dădea seama cu greu de asta. Hugh Fitzroy era un bărbat aşa de secretos, în atâtea feluri. Îşi păstra gândurile şi emoţiile cu precădere pentru sine şi, chiar dacă între ei exista un fel de înţelegere care avea să ducă într-un viitor

incert la căsătorie, în situaţii precum asta Iris se întreba dacă nu cumva făcea o greşeală.

Şi James, răposatul ei soţ, păstrase dintotdeauna emoţiile şi gândurile sub un control strict şi departe de ea, soţia lui.

Căsnicia lor nu fusese una fericită.

Dar James şi Hugh nu erau unul şi acelaşi bărbat. Nu era corect să îi compare, se gândi Iris în vreme ce Hugh o conduse spre scara măreaţă care ducea la etajele superioare din reşedinţa Kyle. Chiar dacă ambii fuseseră ofiţeri în armată, James fusese cu mai bine de douăzeci de ani mai în vârstă ca ea, iar ea îi fusese cea de-a treia soţie. James fusese un bărbat gânditor şi tăcut, care, îşi închipuise ea dintotdeauna, se simţise mai în largul său în compania altor domni decât în compania sexului frumos.

Hugh părea să se bucure de compania ambelor sexe. Ea îl văzuse zâmbind şi spunând poveşti amuzante şi, desigur, când îi făcuse curte lui Katherine, fusese cutezător şi foarte atent cu ea.

Totuşi, în ciuda tuturor lucrurilor, păruse dintotdeauna să păstreze la distanţă o parte din el. De parcă privise, studiase şi luase notiţe despre cei din jurul lui chiar când o curtase pătimaş pe Katherine.

Poate că era aşa din cauza originii lui. Pentru că nu era cu adevărat ca ei, nu-i aşa?

— La naiba, spuse Hugh şi o scoase pe Iris din ale ei când ajunseră la etajul doi.

Ea se uită lung la el şi văzu că sprâncenele lui groase se arcuiră atunci când se auzi un strigăt din camera copiilor aflată la capătul coridorului.

Iris îşi ridică fustele chiar când Hugh îi lăsă mâna şi o porni spre uşa de la camera copiilor.

Ea alergă grăbită după el şi îl prinse din urmă când el deschise uşa şi spuse tăios:

— Peter.

În cameră, băieţelul stătea întins pe podea, cu faţa roşie, cu pumnii încleştaţi, cu călcâiele bătând în pardoseală, în vreme ce urla ca din gură de şarpe. Una

dintre dădace era aplecată deasupra lui şi îl lovea neîncetat pe unde apuca.

Lui Iris i se tăie răsuflarea.

— Termină imediat!

Nu putea să-şi audă propria voce în toată agitaţia din încăpere.

Christopher stătea rezemat de perete şi îşi lovea mâinile peste urechi, cu chipul schimonosit şi urlând necontenit:

— Taci! Din gură! Taci! Din gură!

Dădaca mai tânără tremura într-un colţ al camerei şi jumătate din chip îi era acoperit de părul desprins.

Hugh o prinse de mână pe dădaca mai bătrână şi o împinse în coridor.

— *Tu.* Eşti concediată.

Închise uşa în faţa femeii care începuse să protesteze.

Se duse spre Christopher şi îl luă în braţe, fără să bage în seamă zbuciumul băiatului, apoi îl purtă în dormitorul alăturat, trecând pe lângă Iris.

— Vino.

— Dar Peter…

— O să am eu grijă de el. De îndată ce începe să ţipe aşa, mai continuă ceva vreme. Am nevoie să stai cu ochii pe Kit.

Ea alergă după el, ascultătoare ca un terier chemat de stăpân. Îşi spuse că asta trebuia să fie vocea cu care se adresa oamenilor lui, vocea lui de comandă, căci era foarte eficientă.

Îl puse pe sărmanul Christopher pe unul din paturi, îi aruncă lui Iris o privire încordată, apoi se întoarse în camera copiilor şi închise uşa.

Iris se aşeză pe pat lângă băiat şi trase adânc aer în piept.

Tremura. Ştia că Peter avusese accese de furie teribile de când murise Katherine, dar să şi participe la aşa ceva… Era dureros să auzi asemenea sunete scoase de un copil care îţi era drag.

Se uită la Christopher.

El nu mai ţipa, dar stătea pe pat, cu mâinile prinse în jurul genunchilor şi plângea în tăcere.

Îi luă trupul plăpând în braţe.

Copilul rămase ţeapăn pentru o clipă, apoi, dintr-odată, se moleşi, membrele i se relaxară şi se pierdu cu firea când începu să tremure în poala ei.

Ea îşi lipi obrazul de buclele lui negre şi îl ţinu pur şi simplu în braţe, cu ochii închişi. Nu ştia ce să facă. Părea că nimeni nu ştia ce să facă.

Niciunul dintre ei nu fusese pregătit pentru moartea lui Katherine.

Katherine fusese prietena ei cea mai bună de când erau nişte fetiţe de zece ani. Locuiseră una lângă cealaltă când fuseseră copii şi, chiar dacă Katherine fusese vioaie şi mereu înconjurată de admiratori, iar Iris fusese tăcută şi preferase întotdeauna o carte unei petreceri, rămăseseră prietene şi după ce crescuseră şi se măritaseră.

Şi nu avuseseră parte de căsnicii complet fericite.

O iubise pe Katherine, îi iubise mintea iute şi uneori tăioasă. Iubise felul în care lăsa capul pe spate atunci când erau doar ele şi râdea din toată inima şi cu prea multă exuberanţă. Iubise că ştia slăbiciunea lui Iris pentru dulciurile din lemn dulce – ştiuse şi îi tot stârnise slăbiciunea de fiecare dată când îi aducea astfel de dulciuri.

Iris înghiţi în sec la senzaţia de sufocare din gât.

Acum nimeni nu ştia şi nimănui nu-i păsa că îi plăcuseră dulciurile din lemn dulce.

Katherine avusese defectele ei. Iris o ştia. Cum era posibil ca o stea să strălucească atât de puternic şi să nu aibă defecte? Era pur şi simplu imposibil. Dar Katherine îşi adorase copiii.

Nu existase niciodată vreun dubiu în legătură cu asta.

Graţie iubirii ei şi pentru că Iris o iubise pe Katherine, urma să se îngrijească pe cât putea de bine de Christopher şi de Peter atâta vreme cât copiii aveau nevoie de ea.

Ţipetele din camera copiilor se opriră brusc, încetarea zgomotelor lăsând în urmă o senzaţie ciudată, aproape vâjâitoare în urechile ei. Iris răsuflă uşurată. Christopher se

agită.

— Îl urăsc.

Ei i se strânse inima în piept.

— Nu spune asta. Nu cred că poate să se abţină, dragul meu. Îi e aşa de dor de ea. Ştiu că şi ţie îţi este.

— Nu. El căscă, se trase din braţele ei, apoi se aşeză pe patul lui, cu ochi somnoroşi şi închişi. Nu pe Peter. Pe *el.*

Următoarea suflare ieşită printre buzele lui de un roşu precum cireşele aduse cu ea somnul.

Ea se uită lung la băiat. Uluită*. Îngrozită*, de fapt. Cum putea să-şi urască tatăl? Sigur Hugh nu făcuse nimic ca să merite o asemenea respingere, nu?

Doar că nu fusese prezent cea mai mare parte din viaţa băieţilor. Fusese plecat pe continent şi în armată vreme de trei ani.

Iar ei nu puteau să înţeleagă de ce.

Ea ridică mâna, vrând să-l mângâie, dar îi era teamă să nu-l trezească. Era nesigură.

Nu era prima dată când îşi simţea puternic inferioritatea: ea era un substitut amărât şi plictisitor pentru mama strălucitoare pe care o avuseseră.

În cele din urmă, îşi lăsă mâna să cadă pe pat şi când o făcu, simţi ceva ciudat de tare sub plapumă.

Trase marginea cuverturii, cu grijă ca să nu-l deranjeze pe Christopher, şi se uită mai atent. Sub salteaua băiatului, prinsă între saltea şi cadrul patului, zări marginea unei cărţi legate în piele roşie. Trase cartea de acolo. Era subţire, nu cu mult mai mare decât mâna ei. O întoarse pe o parte, dar nu găsi nicio inscripţie.

Dar când o deschise, recunoscu un scris familiar:

Katherine, *ducesă de Kyle*
Jurnal
Mai 1741

Hugh îl luă în braţe pe Peter, înşfăcă un picior care se tot agita făcu o grimasă când primi o lovitură în coastele care îl mai dureai încă şi ignoră palma pe care o primi pe

obraz. Îl ridică pe fiul lui ci totul, se întoarse şi se aşeză într-un fotoliu din colţ, în vreme ce copilul continuă să urle, tare şi groaznic. Nu luă în seamă urletele şi îşi păstră stăpânirea de sine, fără să lase la vedere frustrarea sau furii pe care le simţea. El era adultul, Peter, copilul.

El era mai rezistent decât băiatul.

Vaietele copilului începură să se potolească.

Hugh aşeză sub bărbie capul transpirat al lui Peter şi, Şa pe băiat. Aproape că-şi admira fiul pentru hotărârea cu care îşi acea cunoscută furia tuturor.

Peter icni, sufocându-se, iar ţipetele se opriră doar pentru că nu mai putea să răsufle.

Hugh scoase o batistă din buzunar şi şterse cu grijă faţa lui Peter.

— Nu! Copilul începu să se agite din nou, însă mai uşor, căci obosise. Nu! Pleacă!

— Nu. Nu plec, spuse calm Hugh. Ţinu batista la nasul lui Peter. Poţi să sufli?

Fiul lui reacţionă zgomotos.

Hugh termină de şters faţa băiatului, împături la loc batista şi o băgă în buzunar.

Peter rămase fără vlagă, încovoindu-se epuizat pe el.

Hugh îşi înfăşură un braţ în jurul burticii băiatului şi îi mângâie fruntea, dădu la o parte părul transpirat şi simţi primul junghi ascuţit al unei dureri de cap în spatele ochiului drept.

Închise ochii şi se întrebă dacă fiii lui aveau vreodată să-şi revină de pe urma morţii mamei lor.

De pe urma absenţei lui din viaţa lor.

O cunoscuse pe Katherine cu opt ani în urmă, când avea douăzeci şi patru de ani, iar ea era o fată elegantă şi frumoasă, de nouăsprezece ani. Era fata contelui de Barlowe, frumuseţea consacrată a sezonului, iar când o văzuse pentru prima dată, o nebunie se aprinsese înăuntrul lui. De parcă se îmbătase cu ea, cu mintea ei, cu strălucirea ei, cu felul în care îl tachina şi îl făcea să se întărească. Cât despre Katherine, şi ea fusese la fel de vrăjită de el, de titlul şi uniforma lui. Fuseseră o combinaţie îngrozitoare

împreună, chiar dacă, la vremea aceea, el nu o ştiuse.

Fusese conştient doar de bucuria şi emoţia mai intense ca niciodată pe care le simţise în viaţa lui. Un sentiment de libertate şi speranţă care i-ar fi ridicat imediat suspiciuni dacă ar fi gândit cu creierul, nu cu inima şi mădularul.

La urma urmei, ştia mult prea bine că dragostea nu duce la fericire.

Dar îşi ignorase propriul trecut şi sfaturile celor câţiva prieteni apropiaţi şi se căsătorise cu Katherine după câteva luni. În primul lor an se certaseră şi se iubiseră, de parcă ar fi trăit închişi într-o închisoare de fier, pasiunea lor arzătoare aprinzând pereţii, niciunul din ei nefiind în stare să iasă, fiecare incapabil să renunţe la celălalt.

Rămăsese însărcinată cu Kit aproape imediat.

Naşterea lui, încântându-i pe amândoi, liniştise uşor certurile lor pătimaşe, dar pentru scurt timp. Când se născuse Peter, fiul lui scump şi blond, Hugh bănuise că Katherine avea alţi iubiţi de mai bine de un an.

Când Peter împlinise doi ani, ea nu se mai deranjase să-şi ascundă legăturile, şi Hugh nu se mai deranjase să se supere.

Ar fi putut să o bată. Ar fi putut să se apuce de băut sau să se împuşte. Ar fi putut să o izgonească la ţară ca să putrezească în monotonie. Ar fi putut să îi provoace iubiţii în dueluri ilegale, unul după altul, şi să îi ucidă până când era el însuşi ucis. Ar fi putut să o ignore şi să-şi ia o amantă. Să fi pretins că nu auzea râsetele abia ascunse ale altor bărbaţi care ştiau că era înşelat.

Ar fi putut să înnebunească.

Nu făcuse nimic toate astea. În schimb, plecase. Începuse deja să lucreze discret pentru Maiestatea Sa – făcând lucrurile de care nu te puteai ocupa pe canale oficiale – şi ce făcea îi era foarte util pe continent. Aşa că plecase în străinătate, călătorise ca ofiţer, repartizat în diferite regimente ale armatei, dar se ocupase cu chestiuni mult mai clicate. Odată ajuns pe continent, îşi contactase oamenii de afaceri şi ei o înştiinţaseră pe Katherine despre

condiţiile lui. Desigur, urma să îi susţină pe ea şi pe copiii lui. Îi cerea doar să încerce să fie discretă şi, mai important de atât, să nu mai aibă alţi copii atâta vreme cât el era plecat din ţară. Îi ceruse să-l ţină la curent despre viaţa băieţilor prin scrisori frecvente şi, la rândul ei, să le citească misivele lui.

După cum se dovedise, ea fusese mult mai bună ca mamă decât ca soţie, sau poate că deveniseră mai politicoşi unul cu celălalt când avocaţii le deveniseră intermediari. Katherine îi trimisese cu regularitate scrisori lungi despre Kit şi Peter, iar Hugh petrecuse trei ani străbătând continentul în lung şi-n lat, atât pe câmpuri de luptă, cât şi prin săli de bal.

Singurul lucru la care fusese nevoit să renunţe pentru o asemenea linişte fuseseră fiii lui.

Fiii. Lui.

Îl strânse şi mai aproape pe Peter şi se aplecă să-l sărute pe frunte. Hugh revenise la reşedinţa Kyle după cei trei ani ca un străin pentru fiii lui. Peter nu-l recunoscuse. Kit îl ştiuse doar după miniatura păstrată de Katherine. Băiatul mai mic fusese confuz şi fricos, cel mare se uitase la el cu o ură sinceră.

Fiii lui.

Niciodată. Pierduse mult prea mult din cauza unei pasiuni nesocotite, care fusese două treimi dorinţă şi o treime prostie impetuoasă. Când urma să se însoare pentru a doua oară cu femeia calmă şi blândă care chiar în clipa aceea îl alina pe Kit, avea să o facă din prietenie şi tovărăşie. O mamă pentru copiii lui şi o stăpână pentru casa lui.

Peter se agită somnoros în braţele lui.

— Papa?

Hugh deschise ochii.

— Da?

— Când pleci din nou?

Peter îi mai pusese întrebarea asta şi înainte. El îi răspunse la fel cum o făcea de obicei.

— Nu plec.

Peter apucă vesta lui Hugh, cu chipul plecat în faţă, jucându-se cu unul din nasturii lui.

— Kit spune c-o să pleci.

Încercă să se gândească la cuvintele care l-ar fi făcut pe un băieţel să aibă încredere în el. Un băieţel care îşi pierduse deja mama şi care încă nu-l cunoştea pe el.

În cele din urmă, îi spuse singurul lucru de care era în stare, oricât părea de nepotrivit.

— N-am să plec. Promit.

*

— Îţi pierzi exerciţiul, bătrâne.

Alf zâmbi în după-amiaza aceea, în timp ce sări iute înapoi, ca o pasăre în zbor.

Godric St. John nu schiţă nici măcar un zâmbet. St. John nu prea zâmbea – dacă nu era în preajma soţiei sau a fetiţei lui dar ochii de un albastru glacial se mijiră, se repezi spre ea cu sabia şi, dacă ea n-ar fi avut mai multă experienţă, ar fi zis că el era tentat să o sfârtece pe loc.

Noroc că *avea* mai multă experienţă.

Îşi ridică sabia de antrenament şi îi pară foarte frumos atacul, apoi alunecă pe sub braţul lui, se întoarse cu o mişcare vicleană şi îşi îndreptă sabia spre subsuoara lui expusă.

Sau ar fi fost o mişcare vicleană dacă sabia lui St. John nu s-ar fi apăsat pe căptuşeala de la gâtul ei.

Alf strâmbă din nas spre vârful sabiei, în vreme ce-şi coborî sabia de antrenament în semn că se preda. Camera lungă în care se duelau se afla la ultimul etaj de la Saint House, avea o podea din lemn, iar singurele ornamente erau săbiile şi căptuşelile de protecţie care atârnau pe perete. Din câte ştia Alf, încăperea era folosită doar pentru duelat.

— Care, spuse St. John, fără să răsufle deloc greoi, ceea ce era o uşoară insultă, din moment ce omul era suficient de bătrân cât să-i fie tată, a fost greşeala ta?

— Nu am anticipat mişcarea duşmanului meu şi de

aceea i-am subestimat inteligenţa, spuse ea pe nerăsuflate, căci fiecare din greşelile pe care le făcea era în mare măsură una şi aceeaşi. Dar cred că, dacă nu mă întâlnesc cu tine pe o alee din St. Giles într-o noapte, n-am să fac aceeaşi greşeală şi cu adversarul meu.

St. John oftă şi coborî sabia.

— Asta nu e o joacă. Am acceptat să te ajut să înveţi cum să mânuieşti săbiile doar ca să te aperi mai bine, dar dacă te vei duce acolo în continuare, plină de aroganţă prostească, e doar o chestiune de timp până ajungi să fii rănită sau ucisă.

Alf se încruntă la asprimea cuvintelor lui St. John, rostite pe obişnuitul lui ton înnebunitor de calm. Cu doi ani în urmă, poate că i-ar fi arătat grosolan degetul mijlociu, i-ar fi aruncat o înjurătură urâtă şi ar fi ieşit valvârtej din încăpere.

Dar omul acesta era fosta Fantoma din St. Giles.

El o ajutase să o salveze pe Hannah de la hoţii de fetiţe. O căutase săptămâni şi luni şi îi vorbise cu răbdare, chiar şi atunci când ea continuase să-l tot respingă. Până când, într-o clipă de frustrare, Alf îi ceruse, în sfârşit, să o înveţe să mânuiască săbiile ca să devină ea însăşi Fantoma din St. Giles, dacă el tot se retrăsese.

Ea se gândise că avea să o refuze şi că aşa se încheia totul.

El nu o refuzase.

În schimb, o primise în casa lui şi o învăţase cum să ţină o sabie în mână. Cum să atace şi să pareze. Cum să-şi mişte şoldurile şi să alunece pe picioare. Când fusese pregătită, îi făcuse cunoştinţă cu o bătrână care îi făcuse costumul de Fantomă, apoi o ajutase să-şi cumpere săbiile. Şi făcuse totul ştiind că era *femeie.* O femeie fără bani, familie, o femeie care se trăgea din muşuroiul de mizerie care era St. Giles.

Nu îi ceruse nimic la schimb – nici bani, nici sex sau altceva.

Alf nu mai cunoscuse niciodată în viaţa ei pe cineva ca St. John.

Se putea să fie un pic îndrăgostită de el.

Evident, nu era o *iubire* iubire. Ci o iubire aşa cum iubea cerul, pe Hannah sau acoperişurile.

Godric St. John era special şi minunat de ciudat.

Aşa că, atunci când îi aruncă privirea *aceea* şi ridică din nou sabia, Alf o ridică pe a ei şi păru spăşită. Sau, cel puţin, încercă să pară.

Apoi se auzi agitaţie dedesubt şi, chiar dacă faţa lui St. John nu se schimbă deloc, ceva se aprinse înăuntrul lui, iar Alf ştiu că antrenamentul lor se încheiase.

Soţia lui era acasă.

— Îmi cer iertare, murmură el şi păru deja distrat.

Ea oftă, încercă să nu fie supărată pe o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată, şi se duse să-şi pună sabia în perete şi să-şi scoată vesta căptuşită pe care o purta la antrenament.

— Vrei să rămâi la cină?

Ea ridică privirea la auzul invitaţiei, căci el nu o mai întrebase niciodată aşa ceva. Nu când era prin preajmă soţia lui.

— Şi ce-o să-i spui *ei?* nu putu să se abţină.

Simţi că se încruntă ca un copil. La urma urmei, dacă nevasta lui n-ar fi venit acasă, şi-ar fi continuat antrenamentul.

El îşi arcui sprâncenele.

— Am să i te prezint, bineînţeles. Megs ştie cine eşti.

Ea încremeni.

— I-ai spus.

— N-am secrete faţă de soţia mea, spuse el, şi păru atât de rezonabil. Alf nu te uita aşa. Megs n-ar spune nimănui niciodată, mi-a promis-o. Ştie cât de importantă e masca asta pentru tine.

Ea clătină din cap şi se îndepărtă. Nu conta ce spunea el. Ce promisiuni se făcuseră. Ce conta era că îi *spusese.*

Că îi dezvăluise soţiei lui secretul ei. Că ea, Alf, nu era cineva special pentru el.

Ştia că nu trebuia să doară, dar o durea. O durea.

Se întoarse şi se duse spre fereastră.

— Alf.

Dar ea nu se simţi în stare să răspundă. Îşi puse piciorul pe pervaz, găsi un reazem pentru talpă dedesubt şi se căţără pe o parte a casei înspre acoperiş, fără să se uite înapoi.

Era deja întuneric, luna se ascundea după nori, dar ea alergă pe acoperiş. Sări pe clădirea alăturată, apoi ateriză pe pământ. Saint House se afla lângă râu; îşi vârî mâinile în buzunare, îşi lăsă capul în jos şi o luă spre nordul Londrei ca să revină în St. Giles. Nu avea să se gândească la St. John. Nu avea să se gândească la el în casa lui călduroasă, alături de soţia şi de copilul lui.

Putea să aibă grijă singură de ea, şi doar asta conta.

Bun. În schimb, se gândi la treburile ei. Urma să ia cina la Capra cu un Corn şi să stea pe acolo. Poate să stea de vorbă cu Archer şi cu ai casei ca să afle dacă ştia cineva cine angajase banda Gâtlejurilor Sângerii ca să-l atace pe Kyle cu o noapte în urmă. Se îngrijora un pic ca nu cumva să îi alerteze pe cei din Gâtlejurile Sângerii, aşa că trebuia să-şi strângă informaţiile pe ocolite. Vorbise deja cu o bandă de hoţi de buzunare, cu vreo doi din cei mai dubioşi cămătari şi cu însoţitorul cu felinar care fusese cu Kyle. Avea ceva veşti, dar nu destule ca să-şi câştige şi cea de-a doua punguţă de bani.

Iar câteva dintre cele mai bune surse pe care le avea îşi făceau apariţia noaptea.

Ajunse aproape de St. Giles; străzile deveniră mai întunecoase pentru că negustorii nu se mai deranjau să aprindă făclii la intrarea în prăvălii ca să lumineze calea, când îşi dădu seama că era urmărită. Străzile nu erau goale – erau oameni care se duceau acasă în St. Giles –, aşa că nu fusese atentă de la început.

Apoi observase că tipul deşirat, cu tricorn, mersese în pas cu ea, pe cealaltă parte a străzii, încă de la Covent Garden.

Şi purta un fular roşu.

Alf pretinse că păşeşte în ceva scârbos pe stradă, se aplecă şi îşi şterse pantoful de caldarâm, în vreme ce

aruncă iute o privire în urmă. La doar câţiva paşi în spatele ei se aflau alţi doi bărbaţi. *Poate* că nu o urmăreau pe ea.

Şi soarele *putea* să nu mai răsară a doua zi.

Se îndreptă de spate şi îşi păstră ritmul de mers, cu umerii cocoşaţi de frig, cu capul tot aplecat, în timp ce trecu în grabă pe lângă alte câteva prăvălii.

La următoarea stradă, Alf coti iute şi o luă la fugă.

Zgomot de paşi răsună în spatele ei, atât de aproape că putea să simtă răsuflarea fierbinte în ceafă. Dacă reuşea să le-o ia puţin înainte, putea să o ia pe sus, pe acoperişuri şi să se piardă de ei într-o clipită.

Dar pe stradă…

Aşa îl prinseseră pe Kyle cu o noapte în urmă, se gândi ea când o luă la dreapta spre altă străduţă. Îl încolţiseră ca pe un berbec dus la tăiere.

Atunci, era mai bine să nu se lase încolţită.

Intenţionat nu o luă pe strada următoare. În schimb, se îndreptă spre vest şi reveni spre cele mai bune cartiere din Londra.

Cineva înjură în urma ei, apoi Alf simţi nişte degete care i se prinseră în haină.

Ea se clătină, pierzându-şi echilibrul. Îşi băgă mâna în buzunar şi prinse pumnalul.

Se întoarse şi îl împunse orbeşte pe atacator. Sus, chiar sub faţă.

Nu lovi nimic, dar el înjură şi îi dădu drumul, ridicând mâinile ca să-şi apere gâtul.

Alf se întoarse şi o luă iar la fugă, răsuflând întretăiat, cu pumnalul încă strâns în mână. Străduţa dădu spre o stradă mai mare şi se simţi atât de uşurată că aproape nu îl zări pe banditul care apăru din stânga.

El se împinse în ea fără să se oprească, o făcu să-şi piardă echilibrul şi o trânti la pământ. Pumnalul ei zăngăni pe strada întunecată chiar când ea simţi prima lovitură în spate. Pe a doua, în coapsă.

„Ghemuieşte-te. Acoperă-ţi capul şi ochii, gâtul şi burta. Toate părţile delicate. Toate părţile care ar putea să fie scoase sau rănite cel mai tare”.

Era primul lucru pe care îl învăţase în St. Giles. Era practic un cântec de leagăn pe care bebeluşii îl învăţau la sânul mamelor lor.

Dar dacă se ghemuia, ei nu aveau să se oprească la o lovitură sau două. O loveau până îi rupeau coastele, până îi spărgeau ţeasta, până ce-şi pierdea conştiinţa şi se relaxa, iar ei urmau să îi atace părţile sensibile.

Apoi să o ucidă.

Aşa că Alf continuă să se mişte. În patru labe. Se chinui să se ridice, deşi ştia că aproape nu avea nicio speranţă. Chiar când cineva o lovea în coaste, din nou şi din nou. Cât se târî, îşi duse mâna la buzunarul vestei, apoi, când veni următoarea lovitură, ea prinse piciorul şi înfipse în el al doilea pumnal.

Bărbatul urlă şi căzu peste ceilalţi. Era singurul lucru de care Alf avea nevoie. Să-şi recapete suflul.

Se ridică iute pe picioare şi o luă la fugă. Şchiopătând, dacă era să fie cinstită. Braţul şi coastele într-o parte erau în flăcări şi pe partea dreaptă a feţei, ceva era doar amorţit, nu simţea durere şi nimic altceva.

Dar Alf sări şi se prinse de balustrada unui balcon.

Se balansă şi ridică picioarele chiar înainte ca unul dintre bandiţi să o lovească puternic. Se căţără pe balcon, escaladă prima fereastră, apoi pe a doua şi de acolo ajunse pe acoperiş.

Şi odată ajunsă acolo? Îşi luă zborul. Îşi deschise aripile peste acoperişurile din Londra.

Fugind de pădurile întunecate şi de monştri.

Capitolul 4

Prin mită şi şantaj, Vrăjitorul cel Negru găsi, într-o bună zi, o slăbiciune în apărarea Vrăjitoarei Albe. Nu şovăi.

De ce ar fi făcut-o? Dacă vrăjitoarea ar fi aflat vreuna din slăbiciunile lui, nu l-ar fi cruţat nici pe el, nici pe ai lui.

Aşa că vrăjitorul luă cu asalt Castelul Alb şi aprinse un foc magic în jurul lui, toată familia Vrăjitoarei Albe fiind prinsă înăuntru...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

În seara aceea, Hugh înghiţi o gură mare de vin alb şi aşeză paharul lângă farfuria cu mâncare. Rămase singur în sufragerie, cu un foc care ardea mocnit în şemineul din spatele lui şi cu masa lungă, neagră şi lustruită pusă pentru o singură persoană. Camera era mare. De fapt, imensă.

La începutul căsniciei lor, Katherine îşi imaginase aici nenumărate petreceri vesele.

Poate că şi organizase asemenea dineuri cât bântuise el prin Europa şi India.

Luă o muşcătură din friptura de vită. Mai bine lua cina în bibliotecă. Diverse hârtii şi hărţi erau împrăştiate pe masă, lângă el. Printre ele se afla şi o scrisoare de la ducele de Montgomery, acum ambasador în Imperiul Otoman, locuind la Istanbul. În stilul lui caracteristic, plin de înfloriturişi înnebunitor de criptic, Montgomery îi scrisese că ultimul conducător al Lorzilor Haosului fusese bătrânul duce de Dyemore şi că, din câte ştia el, nu exista vreun succesor.

Hugh pufni şi aruncă misiva deoparte.

Nu ştia de ce Montgomery nu se gândise să-i ofere informaţia cu luni în urmă, când îl trimisese după şefii complotului, dar era ceva atât de tipic pentru el. Ducele de Montgomery era un ticălos, cu raţiuni obscure şi lipsit de morală. Hugh bănuia că îşi întreprindea majoritatea acţiunilor din pur amuzament, iar pe celelalte din motive cunoscute doar de cotloanele întunecate din mintea ducelui.

Oftă şi împinse într-o parte rămăşiţele de friptură din farfurie. Simţea începutul unei dureri groaznice de cap în spatele ochiului drept. Uneori durerile lui de cap erau

însoţite şi de greaţă. Cel mai bine era să nu se răsfeţe prea tare.

Îşi goli paharul şi îl puse jos, apoi se ridică de la masă.

Dyemore murise toamna trecută – în condiţii oarecum misterioase. Chiar rămăseseră Lorzii Haosului fără un conducător atâtea luni? Din puţinul pe care Hugh şi oamenii lui reuşiseră să-l afle despre organizaţia lor, părea oarecum îndoielnic să fie atât de dezorganizaţi. Cu siguranţă, până acum cineva reuşise să preia puterea sau încerca să obţină poziţia de conducere. Dacă era să ghicească, s-ar fi gândit la Sir Aaron Crewe.

Deşi nu era nici cel mai bătrân, nici cel mai bogat şi nici cel mai bine poziţionat în societate dintre cei patru bărbaţi de pe lista lui Montgomery, Crewe acumulase o putere politică fantastică pentru un bărbat care nu era cu mult trecut de treizeci de ani. Cercetările lui Hugh arătau că Crewe se trăgea dintr-o familie obscură de la ţară. Dacă…

Uşa de la sala de mese se deschise cu putere şi se izbi de perete, iar Bell năvăli valvârtej înăuntru.

— Excelenţă, Alf a fost rănit!

— Arată-mi unde e, spuse pe nerăsuflate Hugh.

Bell ieşi din nou pe uşă şi Hugh i-o luă pe urme în grabă.

Băiatul alergă spre bucătărie. Camera era plină de oameni.

Bucătăreasa, slujitoarele, majordomul, menajerele şi lacheii stăteau într-o parte. Pe masa lungă din bucătărie se mai aflau încă farfuriile pe jumătate pline. În mod evident, toată casa fusese pe cale să ia cina.

Oamenii lui stăteau lângă uşa din spate.

Cu braţele încrucişate, Riley se rezema de tocul uşii şi părea plictisit. Talbot se afla lângă el, atent şi încruntat. Jenkins stătea ghemuit aproape de Alf, dar fără să-l atingă şi, în vreme ce se apropie, Hugh înţelese de ce.

Alf era întins pe dalele din bucătărie, ghemuit şi el, cu buza de sus ridicată ca un câine sălbăticit, fără pălărie şi cu ochi care scăpărau periculos.

Băiatul ţinea în mâna stângă un pumnal plin de

sânge.

Hugh se opri în spatele lui Jenkins şi întinse o mână ca să-l împiedice pe Bell să vină mai aproape.

Alf întoarse privirea spre Hugh şi ceva licări în ochii lui.

Fără să-şi ia ochii de la băiat, Hugh spuse:

— Aş dori ca slujitorii să plece, vă rog.

Auzi în spatele lui tropăit de paşi şi foşnet de pânză când slujitorii plecară.

Apoi rămase doar cu oamenii lui şi Alf. Băiatul răsufla întretăiat. Pumnalul din mâna lui tremura.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hugh.

— A dat pur şi simplu buzna în bucătărie, domnule, răspunse Riley. Nu ne lasă să-l ajutăm.

— Jenkins? întrebă încet Hugh.

— Coastele, domnule, răspunse la fel de încet fostul soldat. Trusa lui medicală din piele neagră era aşezată lângă el, pe podea. O rană la cap. Poate înjunghiat în picior. Cu sânge care curge de undeva de sub haină. Greu de spus de unde.

— Sunt bine, spuse Alf pe nerăsuflate.

O pată de sânge care se tot mărea se zărea pe cracul drept al pantalonilor.

— Nu, spuse Hugh calm, nu eşti. Ai venit aici pentru ajutor. Lasă-mă să te ajut.

— Doar lasă-mă să mă odihnesc puţin aici. O să fiu bine.

— Nu fi tâmpit, i-o întoarse Hugh. Jenkins, aici de faţă, e unul din cei mai buni oameni care pot să repare un corp după o tărăşenie din asta. El mi-a cusut rana azi-noapte.

Alf începu deja să scuture din cap.

— Nu m-atinge nimeni, şefule. Nimeni.

Hugh simţi cum maxilarul i se încleştează, cuprins de milă. Băiatul îi amintea de un terier rănit şi sălbatic, care mârâia şi muşca mâna care voia să-l ajute. Dar nu putea să permită milei să-l împiedice să facă tot ce trebuia.

— Oricum ar fi, îţi ordon să-l laşi pe Jenkins să se ocupe de tine.

— Nu.

— Talbot, spuse Hugh, dând un ordin ferm.

— Da, domnule.

Fostul grenadier încuviinţă din cap.

Alf se încordă şi îşi fixă privirea spre Talbot.

Hugh făcu doi paşi în faţă, lovi pumnalul din mâna lui Alf şi îl prinse în braţe pe băiat, ţintuindu-i braţele în părţi. Băiatul îşi arcui spatele.

— Of! Nu-i corect!

Hugh gemu, dar Alf era mai uşor decât îşi imaginase. Îl aruncă pe băiat peste umăr şi îşi apăsă ferm braţul peste picioarele care se tot zvârcoleau.

— Haideţi cu mine, le spuse Hugh oamenilor lui şi o porni din bucătărie spre coridorul slujitorilor.

Bell lumină calea cu un sfeşnic.

Hugh coti, găsi scările şi urcă spre dormitoarele slujitorilor. Băiatul rămase fără vlagă pe umărul lui. Poate leşinase.

— E vreo cameră goală la slujitori? îl întrebă pe Jenkins.

— Asta, domnule.

Jenkins deschise a patra uşă pe dreapta.

Era o cameră la mansardă, cu un tavan care se înclina de la uşă spre tocul ferestrei. Înăuntru se aflau două paturi de o persoană, de-o parte şi de alta a ferestrei, un rând de cârlige pe perete, un scaun, un scrin cu sertare şi cu un lavoar deasupra, aşezat chiar lângă uşă.

Hugh se opri ca să nu se lovească la cap de tavan şi aşeză băiat cu blândeţe pe unul din paturi.

Alf ridică serios privirea spre el.

— Nu eşti stăpânul meu, şefule.

Era aşa un băieţandru puternic, chiar rănit şi înconjurat de bărbaţi mai solizi şi mai mari decât el.

Hugh îi dădu la o parte părul încurcat de pe faţa delicat învineţită.

— Ştiu că nu sunt stăpânul tău, copile. Dar lasă-l pe Jenkins să uite la piciorul tău ca pe o favoare pentru mine, vrei?

Alf nu fu tocmai de acord, dar corpul lui se relaxă în mod evident.

Jenkins trase scaunul aproape, se aşează şi îşi deschise trusa în cală. Luă o foarfecă mare, se aplecă peste pantalonii pătaţi de sânge ai băiatului şi tăie cu uşurinţă cracul de la genunchi la şold, apoi scoase pantoful lui Alf şi tăie şi ciorapul plin de sânge.

Sub pantalonii murdari, băiatul purta haine de corp zdrenţăroase pătate cu sânge.

Jenkins puse deoparte foarfecele, găsi o cârpă în trusa lui, şterse uşor rana de cuţit care sângera chiar deasupra genunchiului.

Hugh se uită la tăietură. Părea să fie adâncă şi să aibă nevoie copci. Îl chemă pe Talbot.

— Adu nişte coniac.

Talbot încuviinţă din cap şi plecă din încăpere.

Privirea lui Alf întâlni privirea sfidătoare a lui Hugh.

— N-am nevoie de nimic, şefule.

Hugh îşi puse uşor mâna pe încheietura băiatului.

— O să aline durerea.

Jenkins băgă aţa în ac.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă Hugh.

Talbot se întoarse şi îi dădu o sticlă lui Hugh. El îi scoase dop înainte să i-o ducă lui Alf la buze.

Băiatul luă o gură, înghiţi şi încuviinţă din cap.

— Da. Mă aşteptau în noaptea asta. Trei matahale de tâlhari. Între Covent Garden şi St. Giles.

Jenkins dădu din cap spre Bell, care aduse sfeşnicul mai aproape şi aruncă o lumină strălucitoare peste rana de cuţit. Flacăra lumânării licărea şi pâlpâia, în vreme ce Bell tremura.

— Uşurel, murmură Jenkins.

Prinse marginea rănii cu mâna stângă şi înfipse acul în pielea lui Alf cu dreapta.

Alf nu clipi, dar strânse buzele când Jenkins îi mai făcu o copcă.

Hugh rămase cu ochii aţintiţi spre băiat.

— Crezi că atacul asupra ta e legat de atacul de azi-

noapte?

— Ştiu sigur. Am făcut cercetări azi. Ochii căprui ai lui Alf mişcară iute, măriţi din cauza durerii. Şi purtau fulare roşii. Asta e banda care a încercat să te omoare azi-noapte. Îşi zic banda Gâtlejurile Sângerii. De la fulare... şi din felul în care-şi omoară victimele.

Făcu un gest grăitor cu degetul peste gât.

Mâna lui Bell tresări la vederea gestului, lumina lumânării pâlpâi din nou, iar Jenkins mârâi în şoaptă.

Hugh îşi încleştă pumnul. Îl atacaseră pe băiat pentru că el îl trimisese singur în St. Giles să facă cercetări în locul lui. N-ar fi trebuit să-l trimită singur acolo.

Băiatul tresări când Jenkins legă nodul de la a doua copcă.

Hugh îi oferi din nou sticla de coniac.

Alf zâmbi în zeflemea.

— Nu, şefule. Nu-mi mai trebuie din asta...

— N-o să ne schimbăm părerea despre tine, spuse Hugh cu blândeţe.

— Ce te face să crezi că-mi pasă ce credeţi despre mine.

Buzele băiatului zvâcniră obraznic.

Hugh îşi arcui sprâncenele. Flăcăul se temea să nu-şi piardă cunoştinţa în faţa oamenilor lui? Cât privi cum Jenkins mai coase o copcă, se întrebă cum trebuia să fi fost trecutul băiatului de devenise aşa de sperios.

— Am vorbit cu însoţitorul cu felinar azi, şopti Alf şi îi întrerupse gândurile întunecate. Şi cu nişte hoţi de buzunare.

Hugh se uită la el. Ochii căprui şi mari ai băiatului erau înceţoşaţi de durere, dar un zâmbet se desena pe buzele lui rozalii.

— Şi ai aflat ceva?

— Nu prea multe, recunoscu băiatul şi icni uşor când Jenkins trase tare de cusătură. Se pare că un bogătaş căuta să angajeze nişte bandiţi din St. Giles acum o săptămână. Se pare. Unii spun că mirosea a ouă stricate.

— A ouă stricate, repetă serios Hugh.

Alf îi făcu cu ochiul.

— Ţi-am zis că n-am aflat multe.

— Nimic altceva?

Băiatul închise ochii.

— Presupun că avea o înfăţişare obişnuită. Nici înalt, nici scund, nici brunet, nici blond, nici bătrân, nici tânăr. Doar un accent îngâmfat şi omul mirosea a ouă stricate. Cred c-o să fii în stare să ieşi din casa ta măreaţă, să adulmeci pe ici, pe colo şi să pui imediat mâna pe el, nu, şefule?

Talbot coborî capul şi tuşi în mânecă, ochii verzi ai lui Bell se făcură mari cât cepele, în vreme ce Riley chicoti pur şi simplu.

Alf deschise ochii şi îl privi direct pe Hugh, privirea băiatului fiind plină de umor chiar prin ceaţa durerii.

Puştan obraznic! Hugh miji ochii spre flăcău şi îşi ascunse amuzamentul.

Jenkins termină de cusut ultima copcă şi rupse frumos firul. Apoi luă fâşii de pânză din trusa lui şi începu să bandajeze piciorul băiatului.

Alf îşi muşcă buza.

Hugh îl lovi uşor pe încheietură. Alf era o obrăznicătură încrezută, dar oasele lui erau delicate şi subţiri. Gândul că fusese atacat de trei matahale, că fusese nevoit să fugă prin Londra ca să se salveze trezi în Hugh o furie încordată.

Le făcu semn din bărbie oamenilor lui să plece din cameră după ce Jenkins termină de înfăşurat bandajele.

Bell aprinse o lumânare, o luă şi lăsă jos sfeşnicul înainte ca toţi patru să se retragă.

Hugh se uită la pleoapele somnoroase ale lui Alf.

— Dormi aici în noaptea asta. Vorbim mai multe mâine-dimineaţă.

— Nu poţi să mă ţii aici, şefule, mormăi băiatul şi păru pe jumătate adormit. Ţi-am spus. Nu eşti stăpânul meu, ai uitat?

Hugh strânse încheietura lui fragilă şi îi dădu drumul.

— Poate nu sunt stăpânul tău, copile, dar asta nu

înseamnă că nu te afli sub protecţia mea. Rămâi aici. E un ordin.

Alf făcu ochii mari, mari, căprui şi cu gene dese.

Hugh aşteptă inevitabila împotrivire. Care nu mai veni deloc. În schimb, Alf zâmbi… şi adormi.

Hugh se mai uită o clipă la băiat. Poate că era un ştrengar nesupus, obişnuit să facă numai ce voia şi să umble fără oprelişti, dar Hugh era al naibii de hotărât să nu-l mai lase să sufere atâta vreme cât se afla în serviciul lui. Alf era unul de-ai lui acum.

Poate că trebuia să îi taie un pic aripile ca să-l protejeze.

Se întoarse obosit spre uşă şi-şi dădu seama doar după ce închise uşa uşor în urma lui: durerea de cap dispăruse cu totul.

*

Primul gând pe care îl avu Alf când se trezi era că nu dormea în cuibuşorul ei.

Nu era în siguranţă. Şi cineva şuşotea prin apropiere.

Rămase nemişcată, începu să răsufle şi mai încet, cu buzele moi întredeschise.

— Poate e un lacheu nou.

— Atunci de ce e rănit?

— Poate *papa* nu-l place.

— Tata n-ar răni un lacheu, Petey! exclamă prima voce, apoi rosti mai puţin sigură: Oricum, poate că nu.

Cei doi uitaseră să mai şuşotească şi începură să ridice vocile. Erau copii.

Alf deschise ochii.

Stătea ghemuită pe o parte şi o durea tot corpul. Două feţe se aplecară deasupra ei, una cu ochi albaştri, cealaltă cu ochi negri. Ambele se retraseră iute înapoi când văzură că era trează.

Erau doi băieţi. Ochii negri îi aparţineau celui mai mare, de vreo şapte sau opt ani, cu păr negru cârlionţat. Cel cu ochii albaştri era cu un cap mai mic, era blond şi

avea o piele de un alb rozaliu, ca de înger. Părea să fie de-o seamă cu Hannah – cinci sau şase ani. Amândoi au îmbrăcaţi ca nişte mici gentlemani, cu veste, pantaloni şi haine maronii, cu lavaliere micuţe frumos aranjate la gât.

Alf căscă şi se împinse uşurel ca să se rezeme de perete, strâmbându-se când coastele ei îi zădărniciră mişcarea. Se asigură că îşi trage plapuma peste poală. Mai purta hainele de corp, cămaşa şi legăturile la piept. Când ridică din nou privirea, băieţii se uitau lung la ea, parcă era un tigru într-o cuşcă.

Ea le rânji.

— Deci cine-i tatăl vostru?

— Ducele de Kyle, spuse vioi cel mic, şi Alf simţi un tremur prin tot corpul.

Habar nu avusese că Kyle era însurat.

— Taci, Petey, îi şuieră printre dinţi fratele lui.

— Dar aşa e! ţipă băiatul mai mic, cu ochii lui albaştri plini de lacrimi.

— Cine-i mama voastră? întrebă Alf, sperând să-şi înăbuşe lacrimile.

— A murit, spuse cel mare, iar cel mic începu să urle ca un negustor de peşte care vindea o ladă de macrou.

Inima i se strânse în piept. Voia să-l prindă pe băiat în braţe, dar nu era mama lui. Aparent mama lui murise şi nimic pe lume nu mai putea să schimbe situaţia.

Aşa că se aplecă, ridică pantoful şi scoase micul pumnal de acolo. Băiatul tăcu deodată.

Ea scoase pumnalul din teaca lui subţire şi lama ascuţită străluci în lumina dimineţii care se reflecta pe geam.

— Vreţi să vă povestesc cum m-am luptat azi-noapte cu trei bărbaţi care voiau să mă omoare?

Ochi Albaştri înghiţi cu noduri şi încuviinţă din cap. Până şi fratele lui mai mare, cu faţa posacă, păru interesat.

— Atunci, aşezaţi-vă, spuse Alf şi lovi uşor patul. Cum vă cheamă?

Ochi Albaştri se urca deja în pat lângă ea.

— Eu sunt Peter, spuse el. *Lord* Peter.

Ea pufni la spusele lui căci *Lord* Peter tocmai se şterse la nas pe mâneca de la haină.

— Şi pe tine?

Băiatul mai mare o privea cu o atenţie care îi aminti de tatăl lui.

— Eu sunt Christopher.

— Kit, spuse autoritar Lord Peter. Toată lumea-i zice Kit. Mai puţin Lady Jordan. Dar numele lui adevărat e Staffin.

Alf clipi nedumerită.

— Numele tău e Staffin?

— Nu, spuse cu răbdare băiatul cel mare când, în cele din urmă, se supuse şi se urcă în pat. E Christopher Fitzroy, conte de Staffin. Eu sunt moştenitorul. O să fiu duce când moare tata.

El se aşeză lângă ea şi o privi indiferent cât timp îi spuse titlurile lui şi faptul că, într-o bună zi, urma să fie duce.

— Care-s numele tale? o întrebă vesel Peter dintr-o parte.

Ea coborî privirea spre chipul rumen de îngeraş şi râse.

— Alf. Doar Alf. N-am alte nume. Doar ăsta.

Micuţul îi zâmbi înapoi, şi Alf zări că îi lipseau doi dinţi de sus.

— Spune-ne povestea acum.

— Ştiţi unde e St. Giles? îi întrebă Alf.

Amândoi scuturară din cap.

— Nu contează. Ea se uită lung la ei, cu o faţă serioasă. E doar cea mai rea, murdară şi cumplită zonă din Londra, acolo unde se duc noaptea toţi hoţii, cerşetorii şi ucigaşii. Acolo locuiesc eu.

Ochii lui Kit erau mari, şi Peter se aplecă pe braţul ei.

— Noaptea trecută, după lăsarea nopţii, iată că mă întorceam singur acasă şi doar ce mă gândeam la masa mea de seară, poate la nişte cârnaţi cu brânză…

— Îmi plac cârnaţii, o întrerupse Peter.

— Taci, îi spuse Kit.

— Când mi-am dat seama că mă urmărea cineva. Alf se opri. Trop, trop, trop. Chiar în spatele meu. Cineva mare. Şi când m-am uitat, ce credeţi c-am văzut?

— Ce? şopti Peter.

Când el ajunse să o strângă de braţ cu mâinile, uitase cu totul pe moment de durerea provocată de moartea mamei lui. Ea simţi o străfulgerare de durere. Era frumos să ai două trupuşoare care se ghemuiau lângă tine, să le povesteşti snoave nebuneşti şi să priveşti mirarea băieţilor.

— Trei. Matahale. Mari. Ea se uită la un băiat, apoi la celălalt, şi coborî vocea într-o şoaptă răguşită ca să sporească dramatismul scenei: Erau mari ca nişte maimuţe şi braţele lor aproape că ajungeau la pământ.

Peter se cutremură lângă ea cu ochii lui albaştri şi mari.

— Ce-ai făcut? şopti Kit.

— Am dat bir cu fugiţii, îi spuse Alf. Am fugit cât m-au ţinut picioarele, îţi spun. Dar ei erau chiar în spatele meu. M-a înşfăcat unu' şi m-am prăbuşit la pământ. M-am rostogolit şi m-am ghemuit. Mi-am pus mâinile pe faţă şi genunchii la burtă. Aveam un pumnal în mână…

— Ăsta? întrebă Peter şi arătă spre cel pe care ea îl scosese din pantof.

— Nu. Ea îi făcu cu ochiul. Vezi tu, mereu îmi place să am la mine două pumnale, pentru orice eventualitate. Aşa că l-am pierdut pe primul când m-a pus la pământ primul nemernic. Dar pe al doilea – pe al doilea – l-am înfipt bine şi adânc în piciorul unuia dintre ei.

— Ai înjunghiat un bărbat?

Kit îşi ridicase mâinile şi picioarele în entuziasmul lui.

Ea făcu ochii mici şi încercă să pară îndrăzneaţă şi fioroasă.

— Aşa am făcut.

— A curs mult, mult sânge? întrebă pe nerăsuflate Peter.

Moment în care o voce groasă îi întrerupse dinspre uşă:

— Ce anume, rosti Kyle pe un ton molcom şi măsurat,

se întâmplă aici?

Capetele băieţilor se întoarseră iute, în vreme ce se uitară spăşiţi la tatăl lor.

Alf oftă uşor. Trebuia să îi înveţe să mai lucreze la reacţia lor.

Ea se aplecă în faţă, strecură pumnalul la loc în pantof cu o mişcare iute din mână şi îi zâmbi neîncetat lui Kyle.

— ’neaţa, şefule.

— Bună dimineaţa, Alf. El făcu un semn din cap. Văd că te simţi mai bine în dimineaţa asta.

— Nemaipomenit ce poate să facă o noapte de somn bun.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Hm. Ochii lui negri alunecară de la ea şi se opriră mijiţi la băieţi. Dădaca voastră e în lacrimi. Vă caută de o jumătate de oră. Aţi întârziat la micul dejun şi la plimbarea de dimineaţă. Ce aveţi de spus?

Kit sări din pat şi luă poziţia de drepţi ca un soldăţel.

— Îmi pare rău, tată.

Buza de jos a lui Peter începu să tremure, ameninţând cu o nouă repriză de plâns. El sări din pat şi se strecură în spatele fratelui lui.

Kyle ţuguie buzele când îl privi pe fiul lui cel mare.

— Ia-l pe fratele tău şi duceţi-vă direct la dădacă. Ei să-i cereţi iertare.

Pentru o clipă, ochii negri ai băieţelului se uitară fix în ochii negri îi tatălui, şi lui Alf i se tăie răsuflarea la furia pe care băieţelul o arăta faţă de părintele lui.

— Da, domnule, spuse Kit, în cele din urmă, când îl luă de mână pe fratele lui şi îl conduse afară din încăpere.

Kyle se uită lung după fiii lui. Alf îşi drese glasul.

— Ei bine. Mulţumesc pentru pat şi îngrijiri, dar cre’ că tre’ să-mi i-au tălpăşiţa.

Ducele se întoarse încruntat spre ea.

— Nu fără să iei micul dejun.

— Nu vreau să te deranjez, şefule.

Răspunsul ei îl făcu pur şi simplu să pară enervat.

— E deja gata.

Ea ridică o sprânceană.

— Dacă pui problema aşa, accept ospitalitatea ta generoasă. Ratase masa de seară cu o noapte în urmă şi burta ei îi amintea detaliul acum. Kyle arcui un colţ al gurii.

— Bun. Poftim. Îi întinse o pereche de pantaloni bărbăteşti, o haină şi nişte ciorapi. Bell ţi-a oferit cu amabilitate ceva de purtat la micul dejun.

— Da.

Alf luă hainele şi înghiţi în sec. Hainele ei de corp nu arătau prea multe, dar el tot putea să observe că îi lipsea o anumită umflătură.

Îşi trase ciorapii încet, cu păturile încă pe ea.

Kyle se întoarse şi se uită la grămada de haine rupte din colţ.

Ea sări iute, se întoarse cu spatele şi îşi trase pantalonii şi haina. Apoi ridică privirea şi îl văzu pe Kyle privind-o ca un uliu.

— Ce-ţi face piciorul?

Ea zâmbi şi ignoră durerea surdă şi pătrunzătoare.

— O să fie bine.

El mormăi ceva şi se îndreptă cu paşi mari spre ea. Înainte să mai apuce să se ferească, Kyle îi prinse bărbia în degetele lui mari şi îi examină cu atenţie chipul.

Oricât era de impersonală, lui Alf i se tăie răsuflarea la atingerea lui.

— Ai un început urât de vânătaie, spuse el, în cele din urmă, şi îi dădu drumul. Dar nu cred c-o să ai ochiul învineţit.

Ea ridică din umeri.

— Am trecut prin chestii mai rele şi-am supravieţuit.

Ochii lui negri o priviră lung pentru o clipă, de parcă se gândea să o contrazică, apoi se îndreptă simplu spre uşă.

Alf răsuflă, se chinui să-şi ţină gura şi îl urmă.

El o conduse pe mai multe scări spre o sufragerie.

— Aici, spuse Kyle şi arătă spre o masă lungă, ce strălucea lustruită, pe care era aranjat cel mai minunat mic dejun pe care îl văzuse vreodată în viaţă.

Pe platouri erau ouă, şuncă şi cârnaţi, peşte afumat, un coş de pâine, mici boluri cu unt şi gem şi un ceainic mare.

Alf clipi şi se uită la Kyle, care îi întoarse privirea, de parcă îi poftea pe derbedeii din St. Giles să ia micul dejun în fiecare dimineaţă la masa lui.

Desigur, aristocraţii erau o şleahtă cel puţin ciudată – iar ei îi era foame. Alf se aşeză, îşi turnă ceai şi începu să-şi umple farfuria cu de toate. Kyle trase un scaun chiar vizavi de ea.

— Mă gândeam…

Uşa se deschise din nou brusc, şi Alf ridică privirea, iar lingura cu ouă rămase suspendată în aer. Se putea prea bine să izbucnească în lacrimi dacă nu apuca să mănânce din minunatul dejun care fusese întins în faţa ei.

Un bărbat elegant se strecură în cameră şi începu deja să turuie.

— Hugh, e imperios necesar să-mi dai imediat un avans din alocaţia mea.

Bărbatul era înalt, dar nu atât de masiv precum Kyle. De fapt, părea un flăcău pe lângă duce, cu o faţă îngustă şi delicată, cu degete subţiri care se întrezăreau prin dantelă. Totuşi, era chipeş, cu o piele palidă şi nepătată, cu trăsături obişnuite şi desenate în aroganţa inconştientă a bărbatului căruia i se oferise totul încă de la naştere.

— Bună dimineaţa, David, spuse Kyle. Sunt ocupat. El făcu semn cu capul spre ea. Poate vorbim mai târziu.

Alf muşcă din şuncă şi mestecă, privind cum David se întoarce spre ea.

O scrută cu ochii lui albaştri, trecu de ea, privi prin jur, apoi înapoi la Kyle.

— Un *derbedeu?* Nu-mi spune că-ţi ignori cumnatul pentru vreun cerşetor jegos găsit pe stradă?

Alf îşi înghiţi şunca şi începu să ungă o bucată de pâine cu unt. Puse deasupra o lingură mare de gem. Cu excepţia clichetului pe care lingura îl făcea pe farfurioara de gem, tăcerea se aşternu în încăpere, iar Alf ridică, în cele din urmă, privirea.

Sprâncenele negre ale lui Kyle erau încruntate, ochii lui negri mijiţi şi scăpărători.

Arătase aşa cu o noapte în urmă – chiar înainte să se avânte cu sabia spre unul din tâlhari.

Ea îi surprinse privirea chiar când dădu să muşte din pâinea cu gem şi îi făcu cu ochiul. I se spusese şi mai rău decât *derbedeu* şi *cerşetor jegos.* Cum i se spunea abia dacă o mai deranja.

Dar era foarte încântată că vorbele păreau să-l deranjeze pe duce.

Kyle strânse din buze când o văzu făcându-i cu ochiul, dar îşi relaxă uşor umerii. Îşi întoarse privirea spre David.

— De ce eşti aici?

Tânărul se aruncă pe un scaun.

— Ţi-am spus – am nevoie de fonduri. Doar până la următorul trimestru când, pe cuvânt, că ţi-i dau înapoi. Am negustoraşi care-mi bat la uşă zi şi noapte, umblă după mine ca nişte *potăi* mâncate de purici. Unul chiar m-a urmărit până la ceainărie, îţi vine să crezi? Kyle oftă.

— Nu mi-ai dat înapoi ultimul împrumutul.

David lovi cu pumnul în masă.

— Pentru că n-am bani.

— Exact.

— Nu poţi să-mi ceri să trăiesc cu apă *chioară!*

— Mă aştept să trăieşti după *mijloacele pe care le* ai, i-o întoarse Kyle.

Tânărul se înfoie mândru.

— Katherine ar fi fost îngrozită să ştie că te porţi aşa de josnic cu mine după moartea ei. Eu şi sora mea eram *foarte* apropiaţi. Ce ruşine, Kyle, ce *ruşine!*

Kyle oftă.

— Soţia mea a ales să-ţi ofere o sursă stabilă de venit din banii pe care eu i-am dat. Asta a fost generozitatea ei. Eu n-am motive să o continui. Alocaţia pe care ţi-o dă tatăl tău e mai mult decât…

— De ce ai tonul ăsta al naibii de critic? Tânărul miji obraznic ochii. Vrei să mă pedepseşti pentru *greşelile pe care le-a* făcut Katherine faţă de tine? Pentru Peter şi…

Kyle se ridică, se propti în picioare, cu chipul împietrit.

— Ieşi afară din casa mea.

Şi David se ridică, atât de iute că scaunul lui se prăbuşi la podea.

Se retrase ca un şobolan în canal, dar continuă să turuie de parcă nu reuşea să se oprească.

— Din cauza felului în care ai crescut, a originii de rând a mamei tale, nu înţelegi cum trăieşte un aristocrat adevărat. Ce se aşteaptă de la noi, ce trebuie să facem pentru familie şi…

— Înţeleg că dacă nu pleci acum, te rup în bucăţi cu mâna mea, spuse Kyle, pe tonul acela calm şi ucigător.

David azvârli capul pe spate şi se avântă arogant spre uşă – deşi ar fi avut o ieşire mai bună dacă nu pleca atât de grăbit.

Alf privi cum uşa se trânteşte în urma lui, apoi îşi mai turnă o cană de ceai. Era tare şi bun. Nu bea ceai des. Frunzele de ceai pe care le găseai în St. Giles erau deja folosite măcar o dată, scoase pe uşa din spate din case precum cea în care se afla acum şi vândute oamenilor ca ea. Înclină uşor urciorul cu lapte alb şi cremos peste cană şi o umplu pe jumătate, apoi adăugă două cubuleţe de zahăr.

Sorbi din amestecul fierbinte şi dulce şi întâlni privirea lui Kyle. El îşi drese glasul.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Nu prea poţi să-ţi alegi neamurile. Ea puse cu grijă ceaşca pe masă. E fratele nevestei tale?

El făcu o grimasă şi un gest plin de dispreţ spre uşa închisă.

— David Townes, viconte de Childress. Este moştenitorul contelui de Barlowe, dar tatăl lui e un bătrân ticălos şi viclean care ştie că fiul lui e un risipitor. Batlowe îl ţine din scurt, de aici şi toată scena melodramatică de adineauri.

Ea încuviinţă din cap, surprinsă că-i destăinuise atât de multe. De fapt, atât de surprinsă că insistă un pic mai tare.

— Ce-a vrut să zică? De mama ta cu origini de rând?

El se încruntă şi se aşează la loc.

— Aş prefera să discutăm despre atacuri.

Ea coborî privirea spre ceaşca de ceai, ascunzându-şi dezamăgirea provocată de refuzul unui răspuns. Cum se putea ca mama unui duce să fie o femeie de rând?

Dar poate că era felul în care vicontele îl insulta pe Kyle. Ea se tolăni pe scaunul ei.

— Ţi-am spus tot ce ştiu azi-noapte, şefule.

— Fă-mi pe plac, i-o reteză el.

— Foarte bine. Ea rânji. Spune-mi cine crezi că putea să angajeze Gâtlejurile Sângerii, şefule. Cine te vrea mort?

Două linii se desenară între sprâncenele lui negre.

— Asta nu te priveşte.

— Tu vrei să vorbim despre lucruri, şefule, nu eu. În plus – mai luă o bucată de pâine şi începu să o ungă cu unt – rana asta de cuţit din picior zice altceva.

El înjură în şoaptă, în vreme ce ea ridică o lingură plină şi o întinse pe pâine. Iubise dintotdeauna gemul şi cel de aici era din căpşuni cu bucăţele de fructe.

El oftă.

— Toată povestea e foarte complicată şi nu sunt sigur că vei înţelege.

Ea se uită amuzată la el când muşcă din pâinea cu gem. Dacă ar fi fost o doamnă de sânge albastru, ar fi avut gem, pâine şi ceai în *fiecare* dimineaţă la micul dejun.

— Pune-mă la încercare.

— E fie ceva politic – caz în care ar trebui să urmăreşti oameni cu accent rusesc sau prusac –, fie…

Hugh se frecă la tâmplă.

— Fie…? insistă ea.

— E un fel de organizaţie, spuse el în cele din urmă, părând şovăitor. Am fost însărcinat să-i nimicesc. Îşi spun Lorzii Haosului.

Alf înghiţi muşcătura de pâine cu gem şi îşi şterse mâinile. Vorbele lui îi treziră nenumărate întrebări, dar puse doar una:

— Însărcinat de cine, şefule?

El o privi lung şi atent pentru o clipă, apoi se ridică.

— Vino cu mine şi-ţi arăt.

Capitolul 5

Vrăjitoarea Albă şi soţul ei se luptară cu flăcările, dar focul era vrăjit. Nu ceda nici în faţa apei, nici a nisipului sau a vântului şi continua să ardă necruţător. Ea privi cum, mai întâi, soţul ei arse de viu, apoi, unul câte unul, pieriră în flăcări şi cei patru copii mai mari, urlând după mama lor. În cele din urmă, copila cea mai mică, o fetiţă de şase ani, se ghemui în braţele Vrăjitoarei Albe...

din Prinţul cel Negru şi Şoimul de Aur

Problema, se gândi Hugh câtă vreme aşteptă să li se pregătească trăsura, era că Alf îşi lua zborul într-o clipită dacă îl lăsa acasă.

Băiatul s-ar fi întors cu încăpăţânare în St. Giles – şi putea să fie mort până la lăsarea nopţii. Nu era obişnuit să primească ordine şi, aparent, avea o suspiciune înnăscută faţă de toţi cei care încercau să-l ajute, asta dacă discuţia avută noaptea trecută putea să treacă drept indiciu.

De aceea, decizia lui Hugh fu pur şi simplu să-l ia pe băiat cu el la întâlnirea cu Shrugg din dimineaţa aceea. Aşa putea să-l ţină pe Alf aproape, să stea cu ochii pe el şi să-l protejeze.

De asemenea, băiatului părea să îi placă să ia peste picior orice autoritate – nu scăpase din vedere faptul că Alf refuza să i se adreseze cum se cuvenea unui duce. De obicei, nu prea îi păsa dacă oamenii i se adresau cu „Excelenţă” – oamenii lui o făceau rareori, obişnuiţi fiind cu poziţia lui de comandă din armată. Ştia că atunci când oamenii lui i se adresau cu „domnule”, în loc de „Excelenţă”, nu o făceau din lipsă de respect.

Ba chiar dimpotrivă.

Când Alf i se adresa lui Hugh în felul lui trufaş cu „şefule”, Hugh era ferm convins că o făcea cu o anume lipsă de respect. Ce era şi mai supărător decât bătaia de joc a băiatului era însăşi reacţia lui Hugh: îşi dădu seama că nu îl deranja deloc.

Ba mai rău: tachinarea lui Alf i se părea foarte amuzantă.

— Ea e?

El se întoarse la auzul vocii băiatului.

Se aflau în coridorul de la intrare – bineînţeles, o încăpere somptuoasă, cu marmură cenuşie şi verde pe jos şi pereţi acoperiţi cu tapet verde. Alf se uitase chiorâş la candelabrul de deasupra – o chestie măreaţă şi de prost gust pe care Katherine o cumpărase în primul an de căsnicie dar acum părea că băiatul se aventurase spre scările măreţe. Rămăsese cu privirea ridicată spre portretul lui Katherine.

Hugh îşi dori brusc să îi spună să se poarte cuviincios şi să se îndepărteze de tablou, dar ar fi fost nepoliticos din partea lui. Iar puştiul era pur şi simplu curios.

El trase adânc aer în piept şi se duse lângă el, cu privirea aţintită spre Katherine. Era un portret în mărime naturală şi ea stătea într-un cadru care semăna cu ruinele clasice, cu un braţ rezemat de un stâlp sfărâmat. Alesese să fie pictată într-o rochie albă drapată, aproape ca o cămaşă, cu o pelerină din blană de hermină aruncată neglijent pe deasupra. Părul ei de mahon – mândria şi bucuria ei – era desfăcut şi aluneca în valuri peste un umăr, iar capul era pe jumătate întors dinspre privitor ca să dezvăluie linia lungă a gâtului ei alb.

Era frumoasă în portret, aşa cum fusese *şi* în viaţă, dar Hugh nu crezuse niciodată că tabloul îi făcea dreptate.

Postura era prea statică. Artistul, oricât ar fi fost de înzestrat, nu surprinsese vioiciunea atât de esenţială pentru Katherine. Ea putea să intre într-o cameră şi să o domine imediat, atrăgând nu numai atenţia bărbaţilor, dar şi pe cea a femeilor.

O privea acum şi nu simţea nimic.

— Da, e Katherine, fosta mea soţie.

— Când a…?

— Anul trecut, în septembrie.

Murise de aproape cinci luni.

Simţi privirea rapidă pe care i-o aruncă Alf.

— Îmi pare rău, şefule.

Nu prea avea ce să zică şi să nu pară nepoliticos. Păstrase portretul doar de dragul fiilor lui.

Băiatul înălţă capul.

— Pot să-l văd pe lordul Peter în ea. Au aceeaşi ochi. Frumoşi şi albaştri.

Hugh se uită amuzat la Alf.

— Îţi plac ochii albaştri?

Băiatul îşi râcâi pantofii pe podea.

— Nu e la fel pentru toată lumea?

— Nu ştiu. El se uită atent la băiat şi îşi dădu seama că ştia foarte puţine despre Alf. Ai o drăguţă cu ochi albaştri?

— Eu, şefule?

Alf întoarse privirea spre el, cu ochi mari, şi Hugh crezu că nimerise ceva adevăr. Nu-l văzuse niciodată atât de tulburat.

Hugh ridică o sprânceană.

— Sau vreo fătucă de care să fii interesat?

Alf clipi şi păru să-şi recapete avântul lui obişnuit.

— Să-ţi spun ceva, şefule, şi dacă *era* să-mi placă vreo fătucă, nu-mi plăcea pentru culoarea ochilor. Adică nu doar pentru asta.

— Nu? Hugh îşi simţi buzele arcuindu-se într-un surâs. Chiar nu trebuia să-l tachineze pe băiat. Pentru sâni sau pentru fund?

Alf păru să se uite chiorâş la el o clipă. Apoi se încruntă.

— Fund. Clar fund. Dar nu despre asta vorbesc eu.

— Atunci despre ce?

— Despre alte lucruri. Alf îşi flutură mâinile deasupra capului. Lucruri mai mari. Dacă râde sau la ce râde. Dacă

bebeluşii şi copiii mici o fac să zâmbească. Dacă are grijă de familia ei chiar şi atunci când o scoate din minţi. Şi dacă îi îi place să se uite noaptea la stele. Băiatul îşi puse mâinile în şolduri şi se uită urât la el. Lucrurile astea sunt mai importante decât ce afurisită de culoare au ochii ei.

„Să se uite noaptea la stele?" Hugh se uită uşor întristat la Alf.

— Vai, neastâmpăratule, eşti un romantic.

Obrajii pufoşi ai băiatului se îmbujorară. Îşi ridică bărbia.

— Şi asta nu-i permis, nu? Ca un derbedeu din St. Giles să aibă vise romantice? Romantismul e doar pentru tipii bogaţi?

— Oh, e *permis,* spuse Hugh. Doar să te asiguri că ai grijă de inima ta romantică. Am impresia că soarta nu dă nicio ceapă degerată pe locul din care te tragi sau pe situaţia finanţelor tale atunci când decide să-ţi frângă visurile.

Alf îşi deschise gura – apoi o închise şi îşi plimbă privirea de la el la portretul lui Katherine şi înapoi. Făcu o grimasă care aducea a înţelegere.

— Pot să-nţeleg de ce simţi asta, şefule, dar…

— De fapt, înţelegi foarte puţin, răspunse Hugh sec. Era obosit de discuţia asta ridicolă. Hai, trăsura probabil că ne aşteaptă deja.

Se îndreptă spre uşa de la intrare a reşedinţei, simţindu-se nejustificat de irascibil.

Totuşi, Alf se asigură să ţină pasul şi când Hugh deschise uşa de la intrare, băiatul se aplecă spre el.

— Dar greşeşti un lucru, şefule.

— Cam care ar fi ăsta? mârâi Hugh.

— Nu-s aşa atras de ochii albaştri. Părea amuzat. Îmi plac fetele mele cu ochi negri.

*

Să vezi Londra pe fereastra unei trăsuri era foarte diferit de mersul pe jos, se gândi Alf cinci minute mai târziu.

Stătea pe marginea unei banchete din piele roşie frumoasă şi se uita pe geam. Era ciudat să vezi străzile *dinăuntrul* unei trăsuri. Îi văzu pe gunoieri cu măturile lor, gata să cureţe drumul pentru un bănuţ sau doi pentru cei care treceau strada – şi să arunce noroi pe hainele celor care refuzau să-i plătească. Acolo erau doamne care mergeau la braţ, una într-o rochie de un roşu-închis, alta cu o fustă albastră în dungi şi o pelerină. Îşi înclinară capetele la unison când un ofiţer tânăr trecu pe lângă ele călare.

În trăsură, Alf era mai sus, şi vacarmul străzii era înăbuşit de geam. Departe. Nu era jos, pe strada zgomotoasă şi în mare parte haotică. Până şi doamnele în rochii frumoase erau nevoite să se strecoare printre lăptăresele şi slujitoarele pe lângă care treceau.

Se lăsă pe spate pe banchetă. Nu era de mirare că bogaţilor le era greu să îi creadă oameni pe toţi ceilalţi.

Se uită la Kyle, de cealaltă parte a trăsurii.

Privea lung pe fereastră, pierdut în gândurile lui întunecate. Ţinea doliu pentru frumoasa lui soţie, care murise? Îşi dorea să fie în continuare băgăcioasă, să-l facă să se deschidă şi să afle dacă se simţea rănit sau indiferent faţă de făptura aceea maiestuoasă şi superbă îmbrăcată cu o blană de hermină în tablou. Dar momentul acela ciudat dintre ei, petrecut în holul mare, trecuse – bărbatul care o tachina se pentru inima ei romantică dispăruse. Sincer, n-avea importanţă.

El era un duce, angajatorul ei şi nimic mai mult.

Doar că, după ce fusese rănită cu o noapte în urmă, ea se dusese la el. Nu în cuibuşorul ei. Nu la St. John. La *el.*

Era adevărat, drumul spre St. Giles fusese blocat şi se temuse că acolo o aşteptau şi mai mulţi din Gâtlejurile Sângerii, dar nu doar de aceea căutase protecţia lui Kyle.

Chiar înspăimântată şi îndurerată, ştiuse din instinct că putea să aibă încredere în el, într-un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea. Poate fusese din cauza sărutului.

Alf pufni în şoaptă. Putea să audă în minte ce i-ar fi zis Ned la un asemenea gând. „Să n-ai niciodată încredere în nimeni, mai ales nu în blestemaţii de bogătaşi”. Fusese

practic basmul lor când stătuseră împreună, strâns îmbrăţişaţi în frig. „Or grăi frumos, dar nu-s interesaţi decât de ce poţi să faci pentru ei sau mai rău – de ce ai între picioare. Cel mai bine e să n-ai încredere în nimeni în afară de tine”. Ei bine, şi în Ned, fireşte, dar el nu mai era prin preajmă de foarte multă vreme. Fusese nevoită să înveţe singură în cine să aibă încredere şi de cine să se ferească.

Şi ea avea încredere în Kyle. În faţa ei, el oftă şi se ridică.

— Aproape am ajuns.

Alf se uită pe fereastră şi îşi dădu seama că trăsura trăgea în faţa unei clădiri enorme de cărămidă, cu două turnuri înalte care aveau un ceas între ele.

Palatul de la St. James. Acolo unde locuia *regele.*

Îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Kyle, dar el se pregătea deja să iasă din trăsură şi păru să nu observe. Sigur n-avea de gând s-o facă pe *ea* să intre, nu?

Dar el o privea nerăbdător.

Alf trase adânc aer în piept şi se ridică, mişcându-se cu grijă pentru că încă o mai durea piciorul.

Kyle ieşi din trăsură şi se întoarse ca să o vadă coborând, gata parcă să o ajute.

Ea îi aruncă o privire fixă.

Gura lui se arcui uşor, apoi intrară în palatul regal. Alf încercă să nu se uite lung, dar nu se putea abţine. Peste tot erau gardieni în uniforme extravagante şi oameni frumos îmbrăcaţi, femei cu crinoline ridicol de mari. Gardienii păreau să-l recunoască pe Kyle. Un lacheu în uniformă se grăbi spre ei, făcu o plecăciune şi îi conduse din salonul de primire spre alt coridor cu mai puţină lume.

Alf privi curios în jur, în vreme ce înaintau şi se întrebă dacă regele păşise pe coridorul acela. Ei bine, sigur o făcuse, nu? Aici locuiau el şi regina. Palatul era grandios, dar nu chiar atât de minunat pe cât îşi închipuise ea casa unui rege. În primul rând, încăperile erau mai mici decât acelea pe care le văzuse în cele câteva case de aristocraţi prin care fusese şi, în al doilea rând, erau uşor învechite şi demodate.

Totuşi. Era un *palat.* Prinţi şi prinţese, regi şi regine dormeau, mâncau şi respirau aici, aproape ca oamenii de rând.

În cele din urmă, coridorul se îngustă şi părea că se aflau în zona slujitorilor, din toate locurile.

Lacheul se opri brusc în faţa unei uşi greu de remarcat, o deschise şi spuse:

— Ducele de Kyle doreşte să vă vadă, domnule.

Ei intrară într-un birou mic şi înghesuit.

Alf îşi arcui sprâncenele spre omul dolofan care se ridică în picioare în spatele unui birou imens. Era trecut bine de cincizeci de ani, cu o faţă bucălată, ochi trişti şi ridaţi şi purta o perucă grizonantă cu bucle micuţe pe frunte. Dacă el era regele George, nu arăta deloc ca în portrete.

— Kyle! exclamă omul şi ochii lui albăstrii se bulbucară uşor. Ce-i povestea asta cum că erai să fii ucis noaptea trecută?

— Văd că iscoadele tale sunt mai iuţi ca niciodată, Shrugg, răspunse sec ducele.

Atunci sigur nu era regele. Alf încercă din răsputeri să nu fie dezamăgită.

— Da, păi, trebuie să mă bazez pe zvonuri şi bârfe ca să ştiu cum eşti. Celălalt bărbat se încruntă şi pe faţa lui se desenară o grămadă de linii. A trebuit să-i spun la prânz şi ştii ce digestie delicată are.

Kyle arcui cinic o sprânceană, în vreme ce se aşeză pe unul din scaunele din fata biroului.

— Sincer, mă mir să aflu că are vreo reacţie.

Privirea lui Shrugg deveni dojenitoare.

— *Eşti* fiul lui, Excelenţă.

Şi atunci Alf îşi dădu seama că vorbeau despre *rege.* Uluită, se scufundă în celălalt scaun din faţa biroului şi se uită absent la cei doi bărbaţi. Avea atât de multe întrebări, dar avea destulă minte cât să nu întrerupă discuţia aceea *fascinantă.*

— Unul din mulţii şi un bastard de dat la o parte, spuse Kyle tărăgănat.

— Un bastard *recunoscut*, Excelenţă, i-o întoarse Shrugg. Şi asta face diferenţa.

Kyle flutură nepăsător argumentul lui, de parcă era obosit de discuţie – lucru foarte frustrant lui Alf.

— Despre atac am venit să mă sfătuiesc cu tine.

— Oh?

Ducele încuviinţă din cap.

— Nu s-a întâmplat să dau peste vreun tâlhar. Am fost vizat intenţionat şi aproape ucis de vreo câţiva oameni.

Shrugg se lăsă pe spate în scaunul lui şi rămase tăcut pentru o clipă. Apoi, pentru prima dată, se uită la Alf.

— Pe cine avem aici?

— Informatorul meu, Alf, din St. *Giles*. Alf, acesta e Copernicus Shrugg, secretarul personal al regelui. Printre altele.

Alf dădu din cap spre bătrânul care o examina îndeaproape.

— Ce faceţi?

— Ai încredere în el? întrebă Shrugg fără să-şi ia ochii de la ea.

— Altfel, nu-l aduceam, spuse uşor Kyle.

Shrugg încuviinţă din cap şi îşi întoarse iar privirea spre duce.

— Crezi că Lorzii Haosului au pus la cale atacul.

Kyle dădu o dată din cap.

— Da, aşa cred. Se aşează pe marginea scaunului, cu coatele pe genunchi când vorbi. Mă întorceam de la un dineu dat de ambasadorul habsburgilor, unde auzisem cum un spion rus oferea secrete unui prusac…

Shrugg îl întrerupse cu o exclamaţie.

Kyle îi ignoră reacţia.

— O să-ţi trimit un raport. A doua zi după atac, l-am angajat pe Alf ca să afle cine i-a trimis pe criminali după mine şi el a făcut rost de o descriere, dar nu una foarte bună.

Shrugg se întoarse spre ea.

Alf ridică din sprâncene.

— Individul mirosea a ouă stricate. Se pare. Ea se uită

cu subînţeles la Kyle. S-ar putea să nici nu fie cel pe care-l căutăm noi, şefule… Ţi-am spus asta.

— Asta-i tot?

Shrugg părea neîncrezător.

— Aparent. Ducele nu păru tulburat nici de cuvintele lui Shrugg, nici de avertismentul ei. Dar reţine: nu avea accent de străin.

— Pfui! Shrugg îşi aruncă în aer mâinile mici şi îndesate. Asta cu greu e o dovadă care să-i acuze pe Lorzii Haosului, Excelenţă.

— Nu, dar apoi Alf a fost urmărit şi bătut azi-noapte, spuse Kyle cu răceală.

— În legătură cu asta, spuse ea. Vezi dumneata, Gâtlejurile Sângerii – ei sunt pungaşii care au încercat să-l omoare pe duce, spuse ea ca să-l ajute pe Shrugg. Se poate spune că eu şi ei avem un trecut comun.

— Un trecut, repetă monoton Kyle.

Ea încuviinţă din cap.

— Ei mă urăsc. Şi la drept vorbind, nici eu nu-i plac prea mult.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, spuse Kyle.

— N-am avut ocazia, nu? i-o întoarse ea. Între a fi înjunghiat aseară, micul dejun din dimineaţa asta şi plecarea vijelioasă ca să-l vedem pe secretarul regelui, oricât ar fi dumnealui simpatic.

Ea îi zâmbi nevinovat lui Shrugg. Acesta îşi drese glasul şi păru să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Ideea e că puteau şi aibă alt motiv ca să mă bată, abia c-am întrebat eu despre atacul tău, termină ea.

Kyle mârâi.

— Şi dac-ar fi aşa, eu tot cred că e opera Lorzilor Haosului.

— Eu nu-s complet convins, Excelenţă, spuse Shrugg şi clătină sumbru din cap.

— Cine-s Lorzii ăştia, mai exact? întrebă Alf.

Kyle îi răspunse.

— Un club sau o organizaţie de aristocraţi. Se întâlnesc în secret, poartă măşti şi au un tatuaj cu un delfin

sau un marsuin. Când unul îi arată altuia tatuajul, al doilea trebuie să facă orice îi cere primul.

— Cam ce anume?

— Sunt bărbaţi cu influenţă. Se găsesc în guvern, în biserică, în armată, în societate. Ar putea să-i ceară să susţină un proiect de lege în Parlament, să se însoare cu fiica lui sau să-i dea fiului său un brevet pentru armată. El se uită la ea cu ochii lui negri şi serioşi. Se pare că membrii nu se cunosc între ei. Şi dacă încearcă să părăsească Lorzii Haosului sau dacă vorbesc despre Lorzi cu oameni din afară, sunt uciși.

— Poftim? spuse Alf şi se lăsă pe scaun. În afară de faptul că îi omoară pe oameni dacă nu-şi ţin gura, nu văd mari diferenţe între Lorzii ăştia şi cea mai mare parte din societatea de vază.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri.

— Mereu lucraţi mână-n mână, nu-i aşa? Faceţi afaceri, hotărâţi între voi cum o să ne conduceţi pe noi ăştia, restul. Lorzii ăştia şi-au făcut un club secret mai mic în clubul secret mai mare.

Shrugg se încruntă.

— Eşti un flăcău tare cinic.

Kyle ridică o mână spre bătrân, fără să se uite la el. Se uita cu atenţie la ea.

— Bănuiesc că într-o anumită măsură, ai dreptate, deşi cred că oamenii din guvern s-ar putea să nu fie de acord.

Shrugg pufni.

— Totuşi, continuă Kyle, mai trebuie şi iei în considerare o chestie – mult mai sumbră.

Ea miji ochii şi se simţi cuprinsă de un fior de nelinişte

— Şi care-ar fi asta, şefule?

— Ce fac Lorzii Haosului la întâlnirile lor. Le numesc orgii. El făcu o grimasă şi îşi privi mâinile, împreunate între picioare. Seamănă mai degrabă cu nişte petreceri cu beţivi în locaţii obscure aflate la ţară. Mai multe victime sunt aduse să stea acolo peste noapte. Femei. Fete. Băieţi. Unii

dintre ei nu mai pleacă vii. Ochii negri se ridicară brusc spre ai ei şi, pentru o clipă, părură vulnerabili. Ea văzu furie, tristeţe şi hotărâre în privirea lui şi i se tăie răsuflarea. Înţelegi?

Ea spuse încet:

— Am trăit toată viaţa în St. Giles, şefule. Ştiu destul de bine ce pot să facă nişte bărbaţi chercheliţi cu femeile, fetele şi băieţii.

La urma urmei, acela era motivul care o făcea să-şi pună o mască şi o haină pestriţă şi să plece noaptea la vânătoare prin pădurile întunecate.

Ca să doboare monştrii.

Un muşchi se încordă pe maxilarul lui.

— Deci ştii de ce Lorzii Haosului trebuie să fie nimiciţi.

Încremenită, ea îl privi o clipă. Oh, ştia de ce bestiile trebuiau oprite, dar simplul fapt că *el* ştia – ştia şi îi păsa atât cât să acţioneze – o ului. Din experienţa ei, aristocraţii întorceau privirea sau pur şi simplu nu se sinchiseau că săracii, cei slabi, cei mai puţin curaţi erau răniţi sau exploataţi.

La fel cum nu se sinchiseau dacă un gândac era călcat în picioare. Şi totuşi, lui Kyle părea să îi pese cu adevărat.

— Alf?

Ea clipi. El îi aştepta răspunsul.

Aşa că ea încuviinţă o dată din cap.

— Da, cred că ştiu de ce Lorzii ăştia trebuie nimiciţi.

— Şi totuşi, oftă Shrugg, tot n-am stabilit că există o legătură între atacul tău, Excelenţă, şi Lorzi. Ai aflat ceva nou din informaţiile pe care le ai deja?

Alf se încruntă.

— Despre ce informaţii e vorba?

Kyle se strâmbă nerăbdător.

— Înainte să plece la Istanbul în toamnă, ducele de Montgomery a fost suficient de amabil cât să-mi lase o listă cu patru bărbaţi despre care a sugerat c-ar fi membrii ai Lorzilor. Nimic mai mult, nu uita, doar numele. Şi nu – se întoarse spre Shrugg –, n-am fost în stare să aflu mai multe

despre ei, chiar dacă i-am ţinut sub supraveghere. Cu toţii par să fie membrii respectabili ai societăţii londoneze. Desigur, membrii foarte norocoşi ai societăţii – cu toţii şi-au sporit averile în ultimii zece sau doisprezece ani, dar n-am găsit nimic ilegal.

— De ce nu poţi să-i arestezi pur şi simplu? întrebă Alf.

— Pentru că, răspunse Kyle, părând că răbdarea lui ajungea la limită, sunt cu toţii aristocraţi şi sunt nişte aristocraţi puternici. Unul din ei e contele de Exley. Dacă-i salt doar pe baza spuselor lui *Montgomery,* dintre toţi oamenii, n-aş face decât să creez un scandal imens, iar ei vor fi eliberaţi şi se vor ascunde înainte să mai aflu ceva.

— Dar dacă sunt liberi chiar acum…

Alf îşi muşcă buza. Ura gândul că oamenii poate răneau copii chiar în clipa aceea.

— Nu sunt singurii, spuse blând Kyle. Nu uita că e o organizaţie. Au zeci, poate sute de membrii. În plus, continuă el, Montgomery a fost atât de bun încât să-mi trimită încă o scrisoare, pe care am primit-o ieri.

Hugh scoase o scrisoare din buzunarul de la haină şi i-o întinse lui Shrugg peste birou.

Celălalt bărbat o deschise şi începu să citească, apoi mormăi în şoaptă.

— Îndrugă despre conducte de apă aici. Spune-mi care e pertinenţa. Kyle încuviinţă din cap.

— Spune că fostul conducător al Lorzilor a fost ucis astă-toamnă şi că, din câte ştie el, nu s-a ales un succesor.

Shrugg aruncă scrisoarea pe birou cu un dezgust evident.

— Asta nu înseamnă mult. Respect sursele de informare ale lui Montgomery – numai Dumnezeu ştie că are mai multe iscoade decât mine –, dar e plecat de mai bine de-o lună.

— Da, dar continuă şi zice ce-am bănuit dintotdeauna: şeful lor are o listă cu numele membrilor, spuse Kyle, lovind cu degetul în scrisoare. Cineva are încă lista asta de nume – fie noul conducător, fie cineva care pur şi simplu o

păstrează în siguranţă până ce se alege noul şef. Dacă găsim lista, îi avem pe toţi. El se lăsă pe spate în scaun. Şi apoi îi nimicim pe nemernici.

Shrugg făcu ochii mici şi trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Să presupunem că mă iau după raţionamentul tău, cum ai de gând să găseşti lista asta?

— În clipa asta? Kyle întinse mâinile. Nu sunt sigur. Am oameni infiltraţi în reşedinţele contelui de Exley şi lordului Chase. Oamenii mei au căutat în locurile evidente ceva care să-i acuze şi n-au găsit nimic. S-a dovedit că e mai greu să intri la Sir Aaron Crewe şi lordul Dowling. Kyle scutură din cap. Dar dacă am fost atacat de Lorzi şi nu de spioni străini, atunci cred că cea mai bună opţiune este să caut banda Gâtlejurilor Sângerii. Vreau să ştiu cine i-a angajat ca să mă omoare.

Alf îşi drese glasul.

— Hm… cât despre asta… Trase aer în piept şi luă o decizie. Povestea asta era mai importantă decât frica ei de Gâtlejurile Sângerii. Ştiu o fabrică de gin în St. Giles unde i-am putea găsi pe câţiva din bandă. Pot să te duc acolo în noaptea asta.

Kyle se încruntă.

— De ce nu mi-ai spus asta azi-noapte?

Ea îi trimise un zâmbet aspru.

— Îmi place să-mi păstrez sursele secrete, şefule. Ele mă ajută să-mi câştig pâinea.

— Te plătesc pentru informaţiile tale.

— Şi tocmai ţi-am dat câteva. Ea ridică bărbia şi înghiţi. Dacă nu vrei să te murdăreşti pe mâini, mă descurc foarte bine şi singur ca să fac cercetările necesare.

Dar Kyle scutură din cap şi Alf nu putu să înăbuşe uşurarea care o cuprinse – asta, până când el începu să vorbească.

— Nu. Trebuie să ţi se vindece piciorul înainte să te întorci în St. Giles. Vei rămâne la Kyle House, în vreme ce eu mă duc cu oamenii mei acolo la noapte.

Lui Alf nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Să stau la pat? Drept cine mă iei, şefule? Un laş fricos?

— Te iau drept un *băiat.* El se ridică, solid, puternic şi plin de el. Ei bine, la urma urmei, era un duce, nu? Un băiat care a fost rănit când era în serviciul meu. N-am să mai permit aşa ceva din nou. Eşti sub protecţia mea acum. Până se rezolvă toată povestea asta, faci ce-ţi spun eu.

*

Iris privi în oglinda de la masa de toaletă cum Parks, slujitoarea ei, o pieptănă ca să se pregătească de culcare. Parks era cu ea de aproape doi ani deja. Era eficientă, îngrijită şi foarte taciturnă. De asemenea, nu o trăgea niciodată de păr atunci când o pieptăna, aşa că Iris credea că trebuia să-i fie recunoscătoare. Poate că Parks nu era la fel de distinsă ca o slujitoare din Franţa, dar nu era nici scumpă.

Detaliu important, căci James îi lăsase un venit frumuşel, dar nu exagerat de mare. Destul cât să trăiască foarte comod de pe urma lui.

Nu îndeajuns cât să se aşeze la casa ei. De aceea, trăia cu fratele ei, Henry, şi soţia lui, Harriet. Din fericire, îi iubea pe amândoi, dar apăreau mici neplăceri când locuiai în casa altcuiva, fie ele şi rude. De exemplu, în ultima vreme, începuse să se gândească că i-ar fi plăcut să aibă un căţeluş, doar ca să îi ţină companie. Dar, evident, nu putea să-şi cumpere unul. Harriet detesta şi câinii, şi pisicile. Şi uneori, Iris se gândea ce frumos ar fi fost să-şi văruiască pereţii dormitorului într-un albastru-deschis şi liniştitor. Acum erau verde-închis – culoarea preferată a lui Harriet.

Se gândea că lucrurile urmau să fie diferite după ce se mărita cu Hugh. Putea să aibă un câine, poate chiar doi. Să redecoreze casa, dacă şi-ar fi dorit. Să cheltuiască fără să-şi facă griji pentru costuri – deşi chiar nu era o femeie extravagantă.

Asta *dacă* se mărita.

Parks ridică peria din părul ei, o curăţă şi o puse pe masa de toaletă.

— Pot să mai fac ceva, doamnă?

— Nu, mulţumesc. Noapte bună, Parks, murmură Iris.

Slujitoarea făcu o reverenţă şi ieşi în linişte din cameră.

Iris ridică lumânarea aprinsă de pe masa de toaletă şi o purtă spre pat. Era un pat frumos, cu draperii de un verde smarald şi o saltea moale şi minunată, iar acum Iris se simţea vinovată că avusese gânduri nedrepte despre şederea ei sub acoperişul lui Harriet.

Puse lumânarea pe noptieră şi se urcă în pat. Totuşi, nu se culcă, îi plăcea să citească un pic înainte să adoarmă noaptea.

Iris se întinse şi luă cartea subţirică, legată în piele roşie, de pe noptieră – jurnalul lui Katherine. Citise din el în ultimele nopţi, pe bucăţele, pentru că îi era greu şi izbucnea adesea în lacrimi.

Dar era şi minunat.

Putea să audă vocea lui Katherine când îşi descria rochia nouă pe care şi-o comandase. Sau când nota vreo observaţie nimicitoare despre vreo serată la care toate băuturile se terminaseră înainte de unsprezece noaptea. Sau când râdea de un gentleman pe care îl văzuse şi care avea un fel ciudat de a trage horcăit din ţigară.

Era un mod prin care îşi reamintea de prietena ei dragă.

Dacă ar fi fost vorba de orice altcineva decât Katherine, Iris ar fi şovăit înainte să citească jurnalul care oferea uneori detalii *foarte* sincere despre iubiţii ei. Dar Katherine se bucurase de atenţia celorlalţi, îi plăcuse la nebunie când bărbaţii, dar şi femeile aşteptau cu răsuflarea tăiată fiecare cuvânt rostit ea.

Katherine ar fi râs dacă ar fi ştiut că Iris îi citea acum jurnalul.

Aşa că Iris deschise carneţelul la pagina la care rămăsese – Katherine tocmai îşi făcuse un iubit nou – şi începu să citească.

După cinci minute, Iris simţi că îngheaţă când citi cuvintele scrise pe pagină.

Scăpă jurnalul din mâini.

Capitolul 6

Vrăjitoarea Albă privi drept înainte şi văzu un petec de cer albastru. Ştia că urma să ardă în curând, să îi urmeze pe soţul şi fiii ei mai mari, dar nu suporta gândul că şi copila ei cea mică avea să piară.

Vrăjitoarea şopti o vrajă în urechea copilei şi, cât făcu asta, deschise braţele şi un şoim de aur zbură ţintă spre cer.

Apoi flăcările o înghiţiră pe Vrăjitoarea Albă, care se prăpădi cu un blestem de moarte pe buze...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

În noaptea aceea, Hugh mergea pe o străduţă îngustă din St. Giles, cu oamenii lui în spate. Fusese nevoit să-şi folosească toate abilităţile de convingere ca să scoată de la Alf adresa anonimei distilerii de gin pe care se ştia că o frecventau uneori cei din banda aşa-ziselor Gâtlejurile Sângerii. Băiatul era mai încăpăţânat decât orice catâr pe care-l văzuse vreodată în anii lui de armată. Hugh fusese nevoit să-l pună pe Talbot să păzească uşa camerei lui Alf în cea mai mare parte din zi, doar ca să se asigure că băiatul *rămânea* înăuntru şi *se* odihnea. Când plecaseră, îl înlocuise pe Talbot cu doi lachei. Nu avusese încredere că unul singur făcea faţă vicleniei înnăscute şi farmecului împieliţatului.

Şi chiar asta era problema: Alf avea o minte ageră şi abilitatea de a face legături între idei la fel de bine ca însuşi Hugh. Avea potenţial. Dacă Hugh reuşea să-l instruiască un pic pe băiat, putea la fel de bine să-l ia sub comanda lui.

Dar era un gând de analizat mai târziu.

În clipa aceea, îi vâna pe bărbaţii care îl atacaseră pe el şi pe Alf.

Distileria de gin spre care îi îndrumase Alf se afla într-o curticică, în pivniţa unei case.

Hugh se uită la Jenkins, Talbot şi Riley.

— Gata?

— Da, domnule, spuse Riley cu un zâmbet larg.

Riley avea două pistoale strânse la piept şi o sabie la brâu şi arăta exact ca un pirat. Jenkins şi Talbot doar încuviinţară din cap.

Hugh păşi cu grijă treptele spre pivniţă şi deschise uşa de la distilerie, aplecându-se ca să intre.

Încăperea era întunecată ca o peşteră şi la fel de joasă. Trepte de piatră duceau spre o încăpere luminată de un foc, de câteva făclii care pâlpâiau şi de strălucirea taciturnă a pipelor. Hugh se mişcă uşor şi aşteptă ca privirea să i se acomodeze cu întunericul. Bărbaţii erau aşezaţi în grupuri ghemuite peste butoaie sau mese improvizate, făcute din scânduri şi lăzi. Câţiva chiar stăteau rezemaţi de pereţi. Majoritatea aveau căni cu gin. Locul mirosea a fum, urină şi alcool.

Nimeni nu ridică privirea la intrarea lor, dar Hugh putea să bage mâna în foc că fiecare bărbat de acolo stătea cu ochii pe ei.

Alf intenţionase să vină singur acolo şi gândul îl făcu pe Hugh să se cutremure. Un puşti sfrijit şi înarmat doar cu curaj şi câteva pumnale să intre în bârlogul ăsta primejdios. Probabil planul lui Alf fusese să se strecoare în locul acela şi să pună atent întrebări, fără să provoace vreo îngrijorare.

Hugh avea o cu totul altă strategie. Nu era cu putinţă să intre şi să nu se ştie că nu era de pe aici.

În plus, ei îl atacaseră şi îl răniseră pe Alf cu o noapte în urmă. Arătaseră deja că ştiau de cercetările întreprinse despre ei şi atacul lui Hugh. Nu mai era nevoie de prefăcătorie în cazul ăsta. Ci de toată nevoia din lume pentru o afurisită de ripostă.

Umblă fără grabă prin camera joasă şi plină de fum, ştiind că Riley, Talbot şi Jenkins erau în spatele lui. Capetele

se întoarseră când el înaintă agale. Totuşi, lângă foc, se afla un grup de şase bărbaţi care rămaseră nefiresc de nemişcaţi. Doi dintre ei purtau fulare roşii. Hugh se opri la masă:

— Îi caut pe bărbaţii care au încercat să-l ucidă azi-noapte pe Alf. Bărbatul care se afla în dreapta lui Hugh avea pleoapa stângă lăsată în jos şi era unul din cei care purtau fulare roşii. El se aplecă uşor în faţă, îşi drese glasul şi scuipă. Câţiva stropi nimeriră pe cizma lui Hugh.

Ducele îl prinse pe om de ceafă şi îl izbi cu faţa de blatul mesei, în spatele lui se auzi un strigăt şi unul din pistoalele lui Riley se descărcă cu un bubuit.

Hugh pară cu stânga lovitura bărbatului, apoi, dintr-un pumn în maxilar, îl trânti la pământ, cu scaun cu tot.

— Aveţi grijă, domnule!

Talbot îşi folosi una din bâte ca să devieze pumnalul ce se îndrepta spre spatele lui Hugh.

Bărbatul cu pumnalul se aruncă spre grenadier.

Talbot aproape îi sfărâmă nepăsător capul şi îl lăsă lat.

Hugh îşi scoase sabia şi îl spintecă pe unul din golanii care ţintea un scaun spre spatele lui Talbot. Talbot rânji la om şi prinse scaunul, apoi îl smulse din mâinile golanului şi i-l sparse în cap. Talbot se întoarse şi îl lovi între picioare pe un altul care dădu să-l atace.

Hugh se întoarse.

Jenkins stătea drept, cu câte un pumnal ascuţit în fiecare mână. În faţa lui se afla un bărbat mult mai masiv, cu un firicel de sânge care se prelingea dintr-o tăietură pe care o avea pe obraz. Şi el ţinea un pumnal în mână, dar nu părea complet sigur dacă voia să-l atace din nou pe Jenkins. Băiat deştept. Jenkins era as la mânuitul pumnalelor – atât pe pacienţi, cât şi pe duşmani.

Riley rânjea şi flutura din mâini ca un nebun, cu un pistol într-una şi cu pumnalul lung în cealaltă. Se lupta cu doi bandiţi, în vreme ce îi înjura folosind cele mai murdare cuvinte posibile.

Privirea lui Hugh fu atrasă de o mişcare în apropierea

uşii. Al doilea bărbat cu fular roşu se furişa spre ieşire.

Hugh dădu la o parte o masă, împinse cu coatele doi bărbaţi chef de bătaie şi fugi pe scări spre uşă. În curticică era întuneric locul fiind luminat doar de semiluna de pe cer. El privi în jur, dar nu zări Gâtlejul Sângeriu. Două alei înguste şi mai multe uşi dădeau afară din curte. La naiba! Dacă bărbatul reuşea să scape…

Un fluierat scăzut se auzi de sus.

Hugh ridică privirea.

Fantoma din St. Giles se ghemui pe acoperiş, iar pulsul lui Hugh tresări brusc la vederea ei. Ea arătă, cu braţul întins, spre prima alee de ieşire.

Hugh zâmbi fioros şi o luă la fugă pe aleea indicată de Fantomă. Reuşea să zărească în faţa lui o mişcare în umbre. Trebuia să fie Gâtlejul Sângeriu care scăpase.

El ridică privirea.

Fantoma sărea, graţios şi sprinten, printre clădiri, iar el simţi o strălfulgerare pură şi minunată în piept, care se extinse ca o mică explozie. Ceva care semăna foarte mult cu bucuria. Pe o alee infectă din St. Giles, în toiul nopţii, cu picioarele încordate, cu plămânii care înghiţeau aerul îngheţat al iernii, în vreme ce alerga după golanul din faţa lui.

Nu se mai simţise aşa de ani de zile. Ultima dată…

Din alee ajunse într-o curte. Chiar înainte ca Hugh să se întrebe încotro o luase prada lui, auzi alt fluierat şi văzu cum Fantoma se avântă peste acoperişuri, luând-o spre o alee de-a latul curţii. Era evident că îl mai vedea pe Gâtlejul Sângeriu.

Hugh alunecă pe caldarâm când dădu să fugă spre alee. Cineva urlă în urma lui. Şi apoi se trezi în alt pasaj îngust. Urmă o cotitură bruscă la dreapta, el coti, ignorând mieunatul strident al unei pisici pe lângă care trecu în grabă, şi dădu buzna în altă curte.

Fantoma era acolo.

Jos, cu pelerina ca un vârtej negru, în vreme ce dansa cu săbiile ei şi cu prada lor încolţită. Ceva la mişcările ei îi atrase atenţia – ceva nu foarte în regulă –, dar, în vreme ce

o privea, ea lovi pumnalul omului, îşi înfipse sabia lungă în gâtul lui, iar gândul lui Hugh pieri.

Ea zâmbi.

Hugh fu uimit că putea cineva să o creadă bărbat.

Era atât de graţioasă, chiar sub jumătatea de mască şi cu pălăria cu boruri largi, cu jiletcă bărbătească, pantaloni şi cizme. Cu bărbia ridicată obraznic, braţul drept întins înainte, ea îşi ţinea sabia mortală îndreptată spre mărul lui Adam al Gâtlejului Sângeriu. Îşi ţinea braţul stâng într-o parte pentru echilibru, cu sabia scurtă în mână. Era subţire şi micuţă, dar atât de iute şi de nemiloasă. Trebuia să fie mereu cu ochii în patru în preajma ei.

Ea îşi întoarse uşor capul şi îl înclină spre el, de parcă îl întreba „Ce-ţi ia aşa de mult?”

Bineînţeles, ştia că el era acolo.

Cu paşi mari, Hugh i se alătură şi se uită la bandit.

Ochii omului străluciră în lumina lunii când îşi întoarse privirea de la Fantomă spre Hugh.

— Cine v-a angajat ca să mă omorâţi?

— Eu… nu…

Bâlbâială omului fu întreruptă de un strigăt încet atunci când Fantoma îşi apăsă vârful sabiei uşor în pielea lui. Sângele începu să i se prelingă pe gât.

— N-a zis cum îl cheamă! spuse bărbatul. Sincer! Era un prost dac-o făcea.

— Cum arăta?

Gâtlejul Sângeriu îşi întoarse privirea spre Fantomă.

Ea îşi ridică bărbia spre el, cu sabia sprijinită în gâtul lui. Sânge proaspăt curse din nou.

Golanul înghiţi cu noduri.

— Era un pic mai scund decât tine – arătă spre Hugh – avea o haină neagră, pantaloni şi o vestă maronie, frumos brodată. O pelerină neagră. Perucă albă. Vorbea ca un blestemat de duce.

— Era nobil? îl întrerupse Hugh.

Omul ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Ce altceva? Ai văzut ce culoare avea ochii? câţi ani

avea?

— Nu ştiu ce culoare avea ochii. Omul ridică faţa, de parcă se gândea. Să fi avut treizeci. Sau patruzeci.

Hugh îşi înăbuşi o înjurătură.

— L-ai mai văzut înainte?

— Nu.

— La dracu', pufni Hugh. Poţi să-mi mai spui ceva despre el?

— Puţea a ouă stricate, spuse iute Gâtlejul Sângeriu.

În spatele lui, Fantoma chicoti în barbă.

— Şi avea un semn bizar în interiorul încheieturii, spuse bărbatul. Un peşte, o balenă sau un…

— Un delfin, spuse Hugh şi îşi simţi pieptul cuprins de o senzaţie triumfătoare.

Gâtlejul Sângeriu părea derutat.

— Nu prea ştiu cum arată un delfin.

— Nu contează. Hugh se uită la Fantomă. Dă-i drumul.

Fantoma îşi ridică sabia, iar derbedeul dădu să-şi ia tălpăşiţa înainte ca ea să-şi dreagă glasul.

Hugh o urmări băgându-şi sabia în teacă. Îi atinse bărbia cu degetul, îi simţi pielea fină, şi degetul lui urcă. În întuneric şi din cauza măştii urâte, nu putea să-şi dea seama ce culoare aveau ochii ei, dar zări sclipirea lunii în adâncimile lor.

— Cine eşti? şopti el, cu însufleţirea aceea ciudată curgându-i încă prin vene.

Ea nu răspunse.

Aşa că făcu ce-şi dorise de când o văzuse prima dată în noaptea aceea, pe acoperişurile din St. Giles: se aplecă şi îi acoperi gura cu a lui. Buzele ei erau catifelate, atât de catifelate, şi avea gust de vin şi miere. Îşi înclină capul, îi trase corpul mai aproape de el, limba lui alunecă pe buza de jos până când ea deschise gura pentru el. El se avântă înăuntru. O dată. De două ori. Încet. Era o seducţie. Pentru că putea să-şi dea seama că ea nu avea experienţă. Apoi limbile lor se încolăciră, ca de la egal la egal, şi un geamăt îi cutremură pieptul.

Ea era atât de dulce. Atât de *potrivită.*

Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse. Fără tragere de inimă, el înălţă capul şi făcu un pas înapoi, privind-o. Ea rămase în picioare, răsuflând întretăiat, cu buze întredeschise care străluceau umede în lumina lunii. Îşi închise gura, înghiţi şi se ridică pe vârfuri spre el. Îl mai sărută o dată, apăsat şi înflăcărat, apoi se făcu nevăzută şi se pierdu în umbrele nopţii.

Protejându-şi piciorul drept foarte uşor.

Hugh făcu ochii mici câtă vreme privi în urma ei şi îşi aminti, în cele din urmă, când simţise ultima dată bucuria sălbatică şi nebună pe care ea o trezea în el.

Când se crezuse îndrăgostit de Katherine.

*

Târziu, în noaptea aceea, Alf făcu o grimasă când se întoarse cu mare grijă pe o parte în patul îngust. Copcile nu cedaseră cât se luptase în St. Giles, dar rana sângerase prin bandaje până în clipa în care revenise la Kyle House. Piciorul o durea ca naiba. Poate aşa îi trebuia dacă era atât de încăpăţânată şi se furişase pe fereastră ca să se aventureze în St. Giles, după ce Kyle îi ordonase clar să nu o facă. Dar omul nu era stăpânul ei, indiferent de ce părea el să creadă. Gâtlejurile Sângerii erau duşmanii ei la fel de mult că ai lui – poate chiar mai mult ai ei, din moment ce erau pe urmele ei de ani buni deja. Ea îşi dorise să fie acolo în clipa în care el pătrundea pe teritoriul găştii.

Şi, în plus, dacă nu se ducea în seara aceea acolo, el n-ar fi sărutat-o din nou.

Alf închise ochii la amintirea atingerii buzelor lui şi a mângâierilor limbii lui. El fusese fierbinte şi provocator, cu gustul tăriei pe care probabil o băuse la cină. Mirosise a sudoare de la alergat şi luptă, dar nu fusese un miros urât. Kyle era un bărbat curat. Era cald, mare şi…

Un urlet, strident şi ascuţit îi întrerupse gândurile visătoare.

Alf se rostogoli din pat şi ieşi pe coridor înainte ca măcar să se gândească la ce face.

Se afla la etajul slujitorilor şi câteva uşi se deschiseră, slujitoare şi lachei aruncând un ochi afară, îmbrăcaţi în pijamale şi cu lumânări aprinse în mâini.

Totuşi, urletul nu venise de la etajul lor.

Ea alergă spre capătul coridorului, coborî scările până la etajul de dedesubt – etajul unde era camera copiilor – cu picioarele goale care loveau podeaua de lemn. O uşă era deschisă, lumina se răsfrângea în coridor, iar ea auzi plânsetele cuiva şi murmurele unui adult.

Alf şovăi.

Trebuia să se întoarcă în pat? Totuşi, ajunsese până acolo şi Ned îi spusese dintotdeauna că marea ei slăbiciune era curiozitatea.

O luă pe vârfuri prin coridor şi trase cu ochiul prin uşa deschisă.

Era un dormitor – dormitorul unui copil. Focul mocnit era singura lumină aprinsă. Kit era ghemuit ca un melc în patul lui, cu braţele înfăşurate peste cap. Kyle se plimba, cu picioarele goale, cu capul descoperit şi doar în cămaşă de noapte, în faţa focului.

Trebuia să fi alergat mâncând pământul ca să ajungă acolo înaintea ei.

Îl ţinea pe Peter în braţe. Băieţelul mai plângea încă, în vreme ce tatăl lui se plimba uşor de la un capăt spre celălalt al încăperii. Pumnul băieţelului era strâns tare în cămaşa lui Kyle şi o trăsese într-o parte, lăsând la vedere buclele negre de pe pieptul tatălui său.

Lui Alf i se tăie răsuflarea.

În vreme ce plângea cu sughiţuri, Peter îşi freca feţişoara roşie de pieptul lat al tatălui lui şi îi uda cămaşa cu lacrimi, dar lui Kyle nu părea să îi pese. El se întorcea pur şi simplu atunci când ajungea la capăt şi o lua de la început. Acum Alf îşi dădu seama că el îngâna, sau poate fredona, în şoaptă, un fel de cântecel. Ea nu mai văzuse niciodată un bărbat făcând aşa ceva. Desigur, văzuse femei care îşi alinau deseori bebeluşii şi copiii. Prin St. Giles, femeile aveau mereu bebeluşi şi copii pe lângă ele – la sân, legaţi la spate sau într-o parte. Femeile lucrau, umblau şi

dormeau cu copiii aproape, dar bărbaţii abia dacă o făceau.

Ceva considerat tipic pentru femei ar fi trebuit să-l facă pe Kyle să pară mai puţin bărbat.

Dar nu era aşa.

Băiatul era atât de mic în braţele lui, cu picioarele rozalii slăbuţe şi suspendate în aer. Părea speriat şi trist. Braţele lui Kyle erau mari, puternice şi îl strângeau cu blândeţe la pieptul lui lat.

Imaginea îi tăie răsuflarea. Ceva înăuntrul ei se strânse, adânc în capul pieptului.

Alf ardea de dorinţă.

Poate să se afle în locul băiatului, să fie îmbrăţişată în siguranţă. Poate să fie atinsă de pieptul acela lat şi de buclele negre care se iveau de sub cămaşa de noapte a bărbatului.

Poate doar să *fie* cu bărbatul acela.

Trebuie să fi scos vreun sunet, căci Kyle ridică privirea şi o zări, stând în pragul uşii ca o cerşetoare în faţa unui ospăţ grandios.

Iar dacă ar fi fost îmbrăcată ca o femeie, dacă ar fi purtat o rochie albă brodată cu flori albastre şi galbene, poate ar fi intrat agale în încăpere. S-ar fi dus ţintă spre el şi i-ar fi aşezat o mână pe umăr, doar ca să simtă sub degete puterea lui masculină.

Dar nu era o femeie în noaptea aceea.

Era un băiat.

Aşa că făcu singurul lucru cu putinţă. Se întoarse şi fugi înapoi în camera ei.

*

Hugh se trezi a doua zi cu o durere de cap şi mădularul întărit. Privi chiorâş la soarele strălucitor care intra pe fereastra opusă patului şi înjură în şoaptă. Îi plăcea să se trezească devreme, dar coşmarul pe care-l avusese Peter la primele ore ale dimineţii zădărnicise totul.

Se întinse şi se strâmbă, întrebându-se dacă trebuia să ceară să i se pregătească o baie. Uneori îl ajuta să-şi

aline durerea cap. Sau…

Închise ochii şi îşi frecă alene mâna dreaptă pe piept, îşi atinse sfârcurile şi inspiră adânc când le simţi întărindu-se. Simţi pulsaţia din membrul lui. Întinse mâna şi palma lui coborî peste abdomen, prin părul aspru, spre mădularul lui, greu şi fierbinte între picioare. Se gândi la Fantomă aşa cum o văzuse cu o noapte în urmă, atât de mândră şi de graţioasă. În pantaloni strâmţi şi cu cizme, cu un contur al picioarelor care dezvăluiau totul. Gura ei fusese dulce şi udă sub a lui, iar el o făcuse să răsufle greoi când îşi împinse limba între buzele ei. O făcuse oare să se ude în hainele acelea bărbăteşti? Se dusese acasă şi se atinsese gândindu-se la el? Îşi mângâiase păsărica până se arcuise şi se cutremurase?

Îşi pipăi vârful mădularului. Prepuţul era retras, expunând carnea sensibilă şi îşi atinse fanta umedă, frecându-se în jurul ei, apoi începu să se mângâie ferm în jos şi în sus.

Cu gândul la ea, la femeia aceea neîmblânzită şi fermecătoare pe care o întâlnise doar de două ori.

Fusese dezlănţuită şi liberă sub pelerina ei pestriţă. Sfârcurile ei tari se întăriseră în interiorul tunicii? Dacă el i-ar fi deschis tunica şi ar fi dat la o parte marginile, ar fi găsit sâni palizi şi dezgoliţi în lumina lunii? Şi sfârcuri mici, muguri închişi la culoare pe pielea albă, aşteptând să fie răvăşiţi?

I-ar fi zâmbit la fel de obraznic dacă ar fi ciupit-o de sâni?

El gemu încet, îşi desfăcu picioarele ca să-şi prindă testiculele cu cealaltă mână. Cu gândul la ea, îşi mângâie apăsat şi iute mădularul, durerea construindu-se adânc în testiculele lui.

Şi-ar fi aplecat capul spre ea, i-ar fi luat un sfârc în gură şi l-ar fi supt tare. Ar fi făcut-o să se zvârcolească în nevoia pe care o simţea şi el. Şi-ar fi coborât peste pantalonii ei şi i-ar fi găsit feminitatea. Ar fi găsit-o catifelată şi udă pentru el. Catifelată şi dornică. Suspinând de dorinţă. Ar fi rupt blestemaţii de pantaloni, ar fi cuprins-

o şi s-ar fi avântat în feminitatea ei fierbinte şi udă…

Durerea de cap izbucni cu o forţă incandescentă când sămânţa se revărsă peste mâna lui.

Hugh răsuflă convulsiv, deschise ochi şi se uită lung şi absent în tavan, câtă vreme două ejaculări îi pătară pântecul şi mâna. Inima îi bătea nebuneşte, răsufla întretăiat, iar durerea de cap se transforma într-o zvâcnire surdă.

Rămase întins şi trase adânc aer în piept, cât îşi recăpătă suflul.

Cine era Fantoma din St. Giles? Cine o învăţase pe o femeie să se bată ca un bărbat? Săbiile nu erau ieftine. Ea sau altcineva îi cumpărase armele. Îi făcuse costumul pe măsură, mult prea pe măsură. Avea un iubit? Un soţ?

El făcu o grimasă la gândul ce i se ivi în minte, se rostogoli din pat, apoi se îndreptă tiptil spre dulap. Găsi un prosop acolo şi îşi şterse sămânţa de pe corp. Dacă ea avea un soţ, bărbatul era nebun să o lase să umble pe străzile din St. Giles de una singură.

Să îi lase pe alţi bărbaţi să se lupte cu ea.

Să îi lase pe alţi bărbaţi să o sărute.

Apa de pe dulap era rece, dar Hugh se obişnuise, de pe vremea când era soldat, să se spele în condiţii cu mult mai puţin luxoase.

Se grăbi să se spele şi era pe cale să se îmbrace când Jenkins intră în cameră cu o cană de apă aburindă.

— ’neaţa, domnule.

Când nu îşi făcea treaba de medic amator sau lua parte la vreo incursiune, Jenkins era valetul lui.

— Bună dimineaţa, răspunse Hugh. Ce fac Talbot şi Riley?

— Talbot are capul uşor inflamat, din moment ce a primit un scaun drept în creştet, răspunse serios Jenkins. Riley nu prezintă nicio rană.

— Şi tu?

Hugh îl privi în ochi pe bărbatul mai în vârstă.

— Sunt bine, mulţumesc de întrebare, domnule.

O urmă de zâmbet se desenă pe chipul lui Jenkins.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Hugh. Totuşi, să-l mai verifici pe Talbot în după-amiaza asta. N-aş vrea să-l pierd din cauza trufiei lui.

— Desigur, domnule.

Jenkins îl rase, în vreme ce Hugh se gândi cât de puţine aflaseră în incursiunea în distilerie noaptea trecută. Omul care îi angajase pe atacatorii lui era membru al Lorzilor Haosului, dar în afară de asta, ştiau foarte puţine. Oricum, de ce să miroasă un om a ouă stricate?

— Gata, domnule, spuse Jenkins şi şterse de pe chipul lui ultimele rămăşiţe de săpun.

— Mulţumesc.

Hugh dădu din cap şi îşi trase haina înainte să îl lase pe Jenkins cu ale lui.

O luă pe scări spre camera copiilor.

Îi luase mai bine de o oră ca să-l adoarmă la loc pe Peter după coşmarul lui. Chipul lui se umflase de la plâns, părul lui blond se lipise pe frunte în şuviţe transpirate. Kit se ghemuise, cu faţa spre peretele de la pătuţul lui, ori adormit, ori ignorându-i sârguincios pe amândoi.

Hugh se opri în capul scărilor de la etajul cu camera copiilor şi se rezemă de peretele coridorului. Uneori părea că visele urâte ale lui Peter se înrăutăţeau, că furia lui Kit sporea, că toată blestemata asta de încurcătură apărută după moartea lui Katherine era de neînvins, iar el, un ofiţer de armată, conducător de oameni, operator de culise şi un afurisit de *duce,* trebuia să fie în stare să facă mai mult pentru doi băieţei, pentru propriii *fii.*

La naiba cu Katherine. La naiba cu ea pentru că îl obligase să-şi părăsească nu doar casă, ci şi afurisita de ţară. Şi la naiba cu ea pentru că murise şi îi distrusese pe fiii lor.

Hugh se îndepărtă de perete şi se îndreptă spre camera copiilor.

În vreme ce se apropia, auzi vocile băieţilor, apoi o alta. Îşi încetini paşii.

— … Dar nu-mi place matematica, spuse Kit. Nu înţeleg de ce trebuie să fac asta.

Hugh făcu o grimasă. Băieţii aveau un tutore, dar de la moartea lui Katherine, Kit se revoltase împotriva lecţiilor lui şi Peter – deşi avea mai puţine lecţii la doar cinci ani – îi urma exemplul.

— Cred că pentru c-aşa ţi-a spus tutorele.

Era vocea lui Alf. Dintre toate locurile, ce Dumnezeu făcea în camera copiilor? Şi unde era afurisita de doică?

— Tu trebuie să înveţi?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci nici eu nu văd de ce ar trebui, spuse Kit, cu o voce hotărâtă şi categorică.

Hugh se încruntă şi făcu un pas în faţă, gata să dea buzna înăuntru şi să îi facă morală fiului său. În schimb, vorbi Alf.

— Pentru că mama ta te-a iubit, nu-i aşa?

Inflexiunea din vocea lui Alf părea mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Kit răspunse oricum, cu o voce scăzută şi întristată.

— Da.

— Bineînţeles că da. Şi mama ta – care să nu uiţi că te-a iubit – ar fi vrut ca tu să înveţi, spuse Alf. Altfel, în primul rând, nu l-ar fi adus pe tutorele ăsta. În plus, trebuie să fiţi oameni de vază când creşteţi mari, tu şi lordul Peter aici de faţă. Mare duce o să mai fi tu dacă nu ştii să faci calcule. O să fii nevoit să-l pui pe majordomul tău să le facă în locul tău, apoi toţi oamenii de vază o să râdă de tine şi o să sfârşeşti cu faţa roşie ca o sfeclă şi cu coada între picioare.

Afirmaţia sinceră a lui Alf îi tăie răsuflarea lui Hugh. De la moartea mamei lor, nimeni nu le mai vorbise aşa băieţilor.

— Tu de ce n-a trebuit să înveţi? îl trase de limbă Peter.

— Pentru că mama nu m-a iubit, spuse Alf.

În camera copiilor se lasă aşa o tăcere că Hugh putea să audă cum respiră băieţii.

În cele din urmă, Alf continuă:

— Într-o zi, acum multă vreme, mama m-a lăsat la un

colţ în St. Giles. Îmi aduc aminte că mi-a spus că nu mai avea bani ca să-mi dea de mâncare. Mi-a spus să rămân acolo şi să nu fug după ea că, dacă o făceam, îmi dea una de nu mă vedeam. Aşa c-am rămas în colţul ăla şi m-am uitat cum ea pleca. N-aveam decât vreo cinci ani. Cam de-o seamă cu Peter.

Hugh închise ochii. „Dumnezeule”. Ştia prea bine că în Londra existau orfani şi copii abandonaţi, dar gândul că un om pe care îl *cunoştea* el trecuse prin aşa o pierdere era îngrozitor. Ba mai mult, gândul la *Peter* singur, nevoit să supravieţuiască în Londra – în *St. Giles* – era de neînţeles. Cinci ani era o vârstă atât de fragedă – erai încă un prunc din nenumărate motive.

Alf fusese un copil. Cum trăise?

— Dar unde ai dormit?

Peter părea neliniştit.

— Am avut noroc, răspunse flăcăul. Am avut un prieten pe care-l chema Ned Fluierătorul pentru că îi lipsea un dinte şi scotea un fel de fluierat când vorbea.

Hugh auzi chicotitul unuia dintre fiii lui.

Alf continuă.

— Ned m-a luat în gaşca din care făcea el parte. M-a hrănit. A avut grijă de mine. S-a asigurat să-mi fie cald şi nimeni nu mi-a făcut vreun rău. Şi, la schimb, eu i-am ajutat cu treburile găştii.

— Ce treburi? vru să ştie Peter.

— Jefuiam case.

Păru că ambilor băieţi li se tăie răsuflarea şi Hugh clipi.

— E păcat să furi, spuse Kit şi părea serios.

— Oh, ştiu, răspunse Alf. Chiar un păcat foarte mare. Dar să nu uitaţi că eram doar un copilaş. De unde să ştiu eu că, dacă îmi ajutam prieteni şi îmi hrăneam burtica îndurerată, făceam un lucru rău? Băieţii mai mari mă ridicau, eu mă strecuram pe geam, descuiam uşa sau o fereastră pentru ei şi, uite aşa, intrau în casă.

Băieţii scoaseră sunete admirative la descrierea detaliată a trecutului nelegiuit al lui Alf. Poate că Hugh ar fi

fost îngrijorat de veneraţia lor evidentă dacă nu l-ar fi văzut pe Alf noaptea trecură, trăgând cu ochiul în camera copiilor. În mod clar, băiatul auzise urletul îngrozit al lui Peter, trezit din coşmarul lui, şi venise să vadă dacă era bine.

Alf putea să încerce să o ascundă, dar în spatele lăudăroşeniei lui înfumurate, era o fire blândă.

În clipa aceea, atenţia lui Hugh fu atrasă de dădaca, Annie, care apăru în capul scărilor, cu o tavă cu ceai în mână.

— Oh, Excelenţă. Annie se opri, părând neliniştită. Fără îndoială, concedierea celeilalte dădace era încă proaspătă în mintea ei. Eu… adică, i-am lăsat pe băieţi doar pentru că Alf a spus că are grijă de ei cât coboram eu după ceai.

Hugh oftă. Era clar că trebuia să îi spună majordomului să caute o dădacă nouă care să o înlocuiască pe concediată. O singură dădacă nu putea să aibă grijă de doi băieţi neastâmpăraţi.

El încuviinţă din cap.

— E în regulă.

Annie păru mult mai uşurată, iar el intră în camera copiilor după ea.

Alf stătea pe pat cu băieţii. Ei erau aşezaţi de-o parte şi de alta a flăcăului, exact cum se întâmplase şi în dimineaţa de dinainte, când îl găsise pe Alf spunându-le poveşti deşucheate.

Toţi trei ridicară privirea la intrarea lui. Ochii albaştri ai lui Peter erau mari şi nevinovaţi şi părea că îşi revenise cu totul de noaptea trecută, ochii negrii ai lui Kit deveniră imediat rezervaţi şi prudenţi, iar Alf avea un aer încrezut, de parcă ascundea vreun secret. Dintr-un motiv oarecare, ultimul îl făcu să vorbească.

— Ce faceţi voi aici?

— M-am gândit să le fac o vizită lui Peter şi Kit. Să văd ce se-ntâmplă la un etaj sub mine. Băiatul se ridică în picioare şi îi aruncă lui Hugh o privire ironică. Nu mai era niciun lacheu la uşa mea în dimineaţa asta, aşa că m-am

gândit că e în regulă să ies. Fireşte, pot să mă-ntorc dacă nu-ţi convine, şefule.

— Bineînţeles că poţi să umbli prin casa mea…

Alf făcu ochii mari.

— Oh, şefule, câtă mărinimie din partea ta, serios!

— … *cu măsură.* Hugh se uită urât. Şi prefer să rămâi în casă pentru moment. Se uită la băieţi, care urmăreau schimbul dintre ei cu nesaţ. Putem să vorbim despre asta mai târziu.

— Desigur, mormăi în şoaptă Alf.

Hugh se întoarse spre fiii lui.

— Peter. Te simţi mai bine în dimineaţa asta?

Fiul lui cel mic se îndreptă imediat din spate.

— Da*, papa.*

— Şi tu, Kit?

Moştenitorul lui îşi privea încruntat degetele de la picioare.

Alf se întoarse şi îl înghionti uşor pe băiat în coaste.

— Îţi vorbeşte tatăl tău, Kit.

Kit ridică privirea, clipi, apoi spuse:

— Sunt bine, tată.

— Bine. Hugh strânse din buze. Atunci vă las cu ceaiul şi lecţiile. Se întoarse spre uşă. Şi îl găsi pe Alf lângă el.

— Mă gândeam să vin cu tine, dacă nu te superi. Băiatul rânji spre el. N-am mâncat încă micul dejun şi mor de foame.

— Ah. Hugh se îndreptă spre scări. Atunci poţi să mi te alături şi-am să-ţi spun ce am aflat aseară la distileria de gin – deşi te avertizez că nu e mult.

Băiatul scutură din cap.

— Ţi-am spus că trebuia să mă iei cu tine, şefule. Nu vorbesc ei cu bogătaşii.

El mormăi cât coborî scările.

— Cred că nu vorbesc cu nimeni.

Alf ridică din umeri.

— Poate da. Poate nu. Dar era informaţia mea şi n-a fost drept să mă dai la o parte.

— Ţi-ai exprimat foarte clar părerea pe tema asta azi-

noapte, răspunse Hugh, amuzat de obrăznicia băiatului.

Ajunseră în sala de mese şi Hugh ceru ceaiul şi micul dejun înainte să îi spună lui Alf ce se întâmplase la distileria de gin – dar omise să i-o menţioneze pe Fantoma din St. Giles, căci nu vedea ce reprezenta apariţia ei în cercetările Lorzilor Haosului.

Lacheii abia terminaseră de aranjat ceaiul, ouăle, rinichii prăjiţi, heringul afumat şi pâinea prăjită când Cocs, majordomul, o invită pe Iris înăuntru.

Hugh se ridică, încruntându-se.

— Ai ajuns foarte devreme în dimineaţa asta.

Chipul ei era palid şi Iris nici nu păru să observe că nu era singur.

— Hugh, spuse ea, cu voce tremurătoare. Se poate ca moartea lui Katherine să nu fi fost un accident.

— Ce vrei să spui? întrebă el încet.

Iris ridică privirea spre el şi Hugh văzu că ochii ei de un albastru cenuşiu erau plini de lacrimi.

— Cred că e posibil să fi fost ucisă.

Capitolul 7

Şoimul de Aur zboară sus, în cerul albastru, speriat, îndurerat şi confuz. Zboară peste dealuri, păduri şi lacuri până când aripile lui obosite nu mai fură în stare să îi ţină în aer corpul micuţ.

Şi apoi, se prăbuşi din cer şi ateriză pe terasa unui castel – reşedinţa duşmanilor familiei ei: Castelul Negru...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Iris se opri şi clipi când îşi dădu seama că Hugh nu era singur în sala de mese.

Dar el se îndrepta deja spre ea, cu o expresie întunecată pe chip.

— Ce tot spui?

Ea privi cu colţul ochiului spre flăcăul zdrenţăros – chiar un tinerel – care se uita curajos la ea peste farfuria cu ouă.

— Poate ar trebui să vorbim între patru ochi.

— Poftim? El se încruntă, de parcă ea începuse să vorbească brusc în chineză, apoi îi urmări privirea aţintită spre băiat. El e Alf, din oamenii mei. Poţi să vorbeşti de faţă cu el. Alf, Iris Daniels, Lady Jordan.

Tânărul dădu din cap înspre ea.

Hugh îşi concentră cu totul atenţia spre Iris, de fapt, detaliu devenind mai tulburător cu vocea lui aspră şi privirea intensă.

— Deci… Ce naiba ai vrut să zici prin faptul că Katherine a fost *ucisă?*

— Eu… Iris înghiţi, trase un scaun şi se aşeză fără să mai aştepte să fie invitată de Hugh. Uneori nu o invita. Poate că era rezultatul educaţiei sale aspre sau a anilor petrecuţi în armată. Oh, bătea câmpii! Am spus că se *poate* să fi fost ucisă.

— Iris!

Ea trase aer în piept şi închise ochii ca să-şi facă ordine în idei. Se simţea mai bine când nu trebuia să vadă ochii lui negri care o priveau atât de… atât de *ameninţător*, aproape.

— Când am venit să-i văd pe băieţi zilele trecute, am descoperit un jurnal sub patul lui Christopher – jurnalul lui Katherine. Cred că trebuie să-l fi găsit şi să-l fi ascuns. Altfel nu pot să-mi dau seama de ce era ascuns acolo. Ştiu că n-ar fi trebuit să-l iau, dar mi-era aşa de dor de ea şi… Ea deschise ochii şi se uită la el cu părere de rău. A făcut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă o soţie. Lucruri care te-au rănit. M-am temut c-ar fi putut să le scrie în jurnal.

El încuviinţă tăios din cap şi flutură o mână nerăbdătoare la delicateţea ei.

Iris oftă. Nu îl înţelesese niciodată. Nu se purtase cum îşi închipuise că ar fi făcut majoritatea soţilor atunci când aflau că fuseseră înşelaţi. Din câte îşi dăduse ea seama, el se retrăsese pur şi simplu şi plecase pe continent. O reacţie

chiar foarte rece, dat fiind faptul că el şi Katherine se căsătoriseră din dragoste – şi ce dragoste înflăcărată şi pătimaşă.

Ea clătină din cap şi continuă.

— Katherine chiar a scris despre – îi aruncă o privire lui Alf – lucrurile *alea.*

Hugh încuviinţă din cap.

— După cum am spus, poţi să vorbeşti de faţă cu el.

El nu avea inimă? Nu avea mândrie de bărbat?

Ea trase adânc aer în piept şi hotărî să fie sinceră. Dacă el nu era jenat, de ce să fie ea?

— A scris despre un anumit iubit de vara trecută. Un bărbat de care a fost iniţial fascinată. Katherine credea că-l iubea. Dar apoi, în septembrie, a descoperit o carte cu ilustraţii îngrozitoare ascunsă în dormitorul lor. Erau înfăţişaţi bărbaţi maturi cu copii mici. Îşi simţi faţa în flăcări, dar se forţă să continue. Înţelegi, bărbaţi care aveau relaţii intime cu copii.

Alf făcu un fel de mişcare şi furculiţa zăngăni pe masă.

Hugh nici măcar nu clipi, deşi căpătă o privire sălbatică.

— Ce-a făcut Katherine?

— Tocmai, şopti Iris. Ultima dată când a scris în jurnal, Katherine îşi jura să-l înfrunte pe iubitul ei… şi să-l demaşte în faţa întregii societăţi.

Şi, în cele din urmă, Hugh închise ochii, părând îndurerat.

— Oh, Kate.

Iris simţi că izbucneşte în plâns. Plânsese până târziu când citise pasajul, după ce-şi dăduse seama ce însemna.

Din instinct, se aplecă în faţă şi îi acoperi mâna.

— Înţelegi, nu? Trebuie să fi plecat cu el. Era atât de curajoasă. Atât de hotărâtă în convingerile ei. Dacă ea credea că bărbatul ăsta putea să-i facă rău unui copil, s-ar fi împotrivit ca un înger răzbunător.

El încuviinţă din cap.

— Cum a murit soţia ta? întrebă Alf.

Iris pufni, se îndreptă din spate şi îşi căută pe bâjbâite batista.

Părea atât de ciudat să aibă o discuţie atât de intimă în faţa băiatului, dar dacă Hugh avea încredere în el…

El îi răspunse lui Alf.

— A căzut de pe cal. A fost găsită de rândaşul ei cu gâtul rupt în Hyde Park. Calul păşuna prin apropiere. Rândaşul a spus că îi zisese să o aştepte cât se întâlnea ea cu cineva. Când nu s-a mai întors după vreo oră, s-a dus să o caute.

— N-a fost niciodată un călăreţ foarte bun, spuse Iris încet. Iar calul era un nărăvaş negru. Ea zâmbi îndurerată la amintirea aceea. Insista să-l ia tocmai pe el pentru că arăta ea atât de extraordinar.

— Când am primit scrisoarea în care mi se spunea că murise, nu i-am pus niciodată moartea sub semnul întrebării, spuse Hugh ochii aţintiţi spre Iris. Strâmbă din buze. Dar dacă s-a întâlnit singură cu el în ziua aia – dacă s-a dus, plină de furie şi ameninţări.

Iris se cutremură.

— Era atât de înverşunată… şi de minunată că uneori uita cât era de delicată. Avea un gât ca de lebădă.

Îşi înfăşură braţele în jurul ei şi încercă să izgonească din minte imaginea lui Katherine, cu gâtul ei frumos rupt dinadins. Trupul ei întins la pământ asemenea altor resturi în Hyde Park.

— Menţionează numele iubitului?

Privirea ei se ridică iute la auzul cuvintelor aspre ale lui Hugh. Faţa lui era pe deplin impasibilă acum. Calm, stăpân pe sine şi impasibil.

Ea clătină din cap.

— Se referea la el doar cu iniţiale: A.C.

— Tu l-ai cunoscut? întrebă el. Trebuie să-l fi văzut cu Katherine la un moment dat. La vreun bal sau la vreo întâlnire la ceai, poate? Ştiu că avea încredere în tine.

Iris ridică neajutorată din umeri.

— Putea să fie foarte secretoasă, mai ales când avea un iubit nou. Îşi simţi faţa cuprinsă de flăcări pentru jena

unei asemenea discuţii cu el. Lui Katherine se părea că aşa era mai romantică povestea.

El scoase un sunet răguşit şi scăzut.

— Nu mai era nimic care să-l descrie în jurnal? Felul în care vorbea, se mişca sau cum se purta?

— Oh, spuse ea, amintindu-şi deodată. Era un lucru. Avea un tatuaj. Pe încheietură. Un delfin, dintre toate lucrurile. Dar nu văd cum ar putea asta să…

Vocea ei se stinse treptat, căci Alf se îndreptă în scaunul lui şi se uită lung la Hugh. Aproape de parcă împărtăşeau acelaşi secret.

— Lorzii Haosului, spuse băiatul. Iubitul ei trebuia să fie unul din membrii!

— De aceea a ucis-o pe Katherine, spuse Hugh încruntat, cu ochii la băiat. Şi de aceea, a încercat să mă ucidă noaptea trecută.

*

— Nu înţeleg, spuse Lady Jordan, dar Alf nu mai era atent la ea.

Era prea ocupată să se uite la Kyle, să vadă cum mintea lui punea cap la cap informaţiile, în spatele ochilor negri şi ale genelor lui ondulate şi aproape frumoase. Semăna puţin cu senzaţia pe care o simţea când zbura peste acoperişuri. Îşi dori pentru o secundă – oh, cât de mult îşi dori! — ca el să o vadă cum era ea cu adevărat – ca pe o *femeie.*

Dar era o nebunie, şi încă una primejdioasă, aşa că, în schimb, profită de ce putea în clipa aceea.

Alf se aplecă înainte, cu privirea în ochii lui negri, acaparându-i atenţia, doar pentru ea.

Doar pentru ea, Alf cea simplă din St. Giles.

— Nu-ţi dădeai seama de ce te-au atacat pe tine *acum.* Ei bine, poate unul dintre oamenii pe care-i cercetezi ca parte din Lorzii Haosului era *şi* iubitul soţiei tale. Poate a început să se sperie şi să-şi facă griji că i-ai pus pe oamenii tăi să-l urmărească. Că erai aşa hotărât să-l găseşti. Poate

s-a gândit că *tu* ai crezut că are ceva de-a face cu moartea sărmanei Katherine.

Ochii negri şi turbaţi ai lui Kyle se mijiră.

— Sir Aaron Crewe.

Alf rămase cu privirea la el.

— Şi el cine mai e, şefule?

— Unul din cei patru bărbaţi de pe lista mea, spuse el, şi îşi arcui buzele cu o satisfacţie sumbră.

Ea îi zâmbea acum, cu inima mare în piept că ajunseră împreună la descoperirea aceea – că îşi puseseră minţile la contribuţie şi îmbinaseră bucăţile de informaţie.

— Ce tot îndrugaţi voi doi? întrebă tăios Lady Jordan, iar Alf reveni brusc cu picioarele pe pământ.

Atenţia lui Kyle reveni spre ea, iar Alf reuşi să nu se încrunte.

Fata privi uşor uimită, cum el îi povesteşte doamnei despre Lorzi, delfini tatuaţi şi cum încearcă să treacă peste violuri şi copii, dar Lady Jordan se dovedi a fi surprinzător de încăpăţânată şi, în cele în urmă, se făcu albă ca varul când el îşi încheie povestea.

— Doamne sfinte, spuse ea încet. Ca o asemenea organizaţie să existe, să acţioneze în secret în Anglia şi niciunul din noi să nu fie conştient… Ea ridică din umeri, apoi privi hotărâtă spre Kyle. Trebuie să-i opreşti, Hugh. Trebuie.

— Şi aşa am să fac, spuse Kyle cu o siguranţă absolută. Acum gândeşte-te: l-ai văzut vreodată pe Sir Aaron Crewe în compania lui Katherine?

— Dacă l-am văzut, n-am fost conştientă de asta, spuse Lady Jordan. Mă tem că nu-l cunosc pe domn.

Kyle se ridică de pe scaun.

— Crewe are o reşedinţă în Londra. Încep de acolo. Tu întoarce-te acasă, Iris, şi-ţi dau eu de veste de îndată ce aflu ceva nou.

— Ce vei face?

Lady Jordan se uită lung la el.

— O să-l arestez pe Crewe, răspunse nerăbdător Kyle.

Doamna făcu ochii mari.

— Dar… Hugh, dragule, avem doar jurnalul şi nişte bănuieli. Cu greu le poţi considera dovezi temeinice ca să acuzi un om.

Kyle se întoarse şi coborî privirea spre Lady Jordan, cu chipul de o duritate incredibilă şi ochi negri scăpărători.

— Iris, cred că un membru al Lorzilor Haosului a ucis-o pe mama fiilor mei. O să-l arestez, apoi o să-i scotocesc casa până găsesc dovezi ale iubirii lui dezgustătoare pentru copii. Aşa pot să-l şantajez să-mi spună tot ce ştie despre Lorzii Haosului. Şi după aceea? O să-l fac să regrete că s-a născut. Acum, te rog, du-te acasă.

Pentru o clipă, Alf se gândi că Lady Jordan avea să se împotrivească instrucţiilor lui – pe chipul ei se desenă o expresie aproape înverşunată.

Lady Jordan purta mătase trandafirie, delicată şi frumoasă, iar contrastul dintre înfăţişarea ei elegantă şi expresia ei aproape că o făcu pe Alf să izbucnească în râs.

Dar Lady Jordan îşi veni în fire şi încuviinţă din cap.

— Foarte bine.

Se ridică şi făcu un pas spre Kyle, aşa că erau aproape unul de celălalt şi apoi…

Şi apoi se aplecă în faţă şi îl sărută pe obraz.

— Să ai grijă, te rog.

Alf se uită lung. Cumva nu se gândise, nu-şi închipuise, ce era Lady Jordan pentru Kyle. Se uită la spaţiul dintre ei, Kyle era atât de masiv şi de masculin, Lady Jordan atât de delicată în rochia ei frumoasă şi trandafirie.

Alf se văzu nevoită să plece capul. Să-şi ascundă faţa. Pentru că ştia că ardea de gelozie. Ei doi erau ca două jumătăţi, care puse împreună, făceau un întreg.

Se potriveau.

Gândul o umplu de o amărăciune întunecată şi clocotitoare, care se opinti în pieptul ei, îi înţepă ochii. Ea era un nimic. Doar o haimana din St. Giles, murdară şi urât mirositoare, lipsită de educaţie, haine femeieşti, maniere elegante sau iscusinţa flirtatului cu un bărbat.

Oh, nu era drept, nu era.

Dar oricum, multe în viaţă nu erau, o ştia prea bine de

când măturase mizeria din St. Giles pe când fusese o copilă.

Supravieţuise atunci şi avea să supravieţuiască şi acum.

Alf înălţă capul şi îşi îndreptă umerii – chiar la timp, căci Kyle se ducea deja spre uşa de la sala de mese.

— Vin cu tine, şefule, strigă ea.

El se uită peste umăr, cu chipul întunecat şi enervat.

— N-am nevoie de tine.

— Sunt încă în serviciul tău, nu-i aşa? întrebă ea. Astea-s şi cercetările mele.

Putea să-şi dea seama că era pe cale să se împotrivească.

Ea îi zâmbi mieros.

— Sau pot să mă întorc pur şi simplu în St. Giles.

El înjură în şoaptă şi arătă cu degetul spre chipul ei.

— Să nu te bagi. Să nu încerci nimic care să-ţi facă rău.

Se întoarse din nou spre uşă înainte ca ea să se mai opună în vreun fel.

Măcar o lăsa să meargă cu el de data asta. Se grăbi în urma lui.

El îi dădea deja ordine înfumuratului de majordom când Alf îl ajunse din urmă.

Hugh se întoarse când ea i se alătură.

— Mergem cu oamenii mei acasă la Crewe şi-l iau la întrebări acolo.

— Îl duci în faţa judecătorilor? întrebă Alf, în vreme ce coborâră valvârtej scările.

El făcu o grimasă.

— Depinde de ce spune.

— Dar jurnalul, şefule!

— Da, avem asta, spuse el mulţumit. Dar cel mai important e ce-a scris Katherine despre ilustraţiile cu copii şi bărbaţi pe care le avea Crewe. N-o să vrea să se afle şi pot să mă folosesc de asta în interogatoriul meu.

Ajunseră la parter, iar ea puse o mână pe braţul lui ca să-l oprească.

— Dar dacă a *omorât-o?*

El se întoarse când îi simţi atingerea, cu ochii lui negri năvalnici.

— Ştiu prea bine care e miza, dar Iris are dreptate: jurnalul e o probă cel puţin insuficientă. Îl vom folosi doar în ultimă instanţă.

Ea dădu să deschidă gura ca să discute în continuare, dar în clipa aceea Talbot, Jenkins şi Riley intrară târşâind în hol.

— Domnule? spuse Riley înălţând întrebător capul.

— Ne ducem la reşedinţa lui Sir Aaron Crewe, spuse Kyle. Deţin informaţii că e posibil ca el să se afle în spatele atacurilor asupra mea şi lui Alf. De asemenea, se poate să fie implicat în moartea soţiei mele.

Talbot făcu ochii mari, în vreme ce ceilalţi doi schimbară priviri sumbre între ei.

— Da, domnule, spuse cumpătat Riley şi păru să vorbească în numele tuturor.

Kyle încuviinţă scurt din cap şi ieşiră cu toţii afară, acolo unde îi aştepta deja trăsura. Talbot se aşeză lângă vizitiu. Kyle se urcă în trăsură şi fu urmat de Alf şi de ceilalţi doi bărbaţi. Ea se aşeză lângă duce şi privi pe fereastră cum trăsura se puse în mişcare cu o zdruncinătură.

Alf se uită cu colţul ochiului la Kyle. La ce se gândea? Ştiuse că soţia lui avusese iubiţi? Îi păsase?

O iubise?

O iubea pe Lady Jordan?

Ea se încruntă şi privirea îi reveni din nou pe geam. O femeie care căra stridii într-un coş mare, aşezat pe cap, striga că avea marfă. Un cerşetor stătea la un colţ, cu mâna întinsă şi picioare umflate şi deformate acoperite de zdrenţe. Soldaţii se împăunau în mers, unul strigând ceva spre o slujnică drăguţă, care îşi întoarse capul spre el.

În trăsură, nimeni nu mai vorbi. Cu toţii erau încremeniţi şi încordaţi.

Afară, Londra era prinsă într-o agitaţie constantă, grăbită şi zgomotoasă.

Alf oftă în tăcere. Ce-i păsa ei dacă Kyle iubea sau nu?

El era ca o stea pe cerul nopţii, iar ea doar o vrabie. Indiferent de cât de sus putea ea să zboare, nu avea să ajungă niciodată la el.

Îi spuse asta minţii ei. Îi spuse inimii ei. Şi totuşi, simţi un tremur. El vânase cu ea prin pădurile întunecate din St. Giles. El cunoştea fiorul vânătorii. El o sărutase – pe *ea,* nu pe Lady Jordan – de două ori după victoriile lor. Poate că el şi Lady Jordan se potriveau pe dinafară – la haine, accent, ranguri –, dar ceva sălbatic sălăşluia în ea şi în Kyle.

Trăsura se opri brusc şi Alf clipi, ridicând privirea. Se aflau în faţa casei, nici pe jumătate la fel de frumoasă ca reşedinţa lui Kyle, dar destul de îmbelşugată.

— Am ajuns, spuse ducele şi se uită la ea. El e periculos. Să stai aproape de mine.

*

N-ar fi trebuit să-l ia pe băiat cu el, se gândi Hugh, când coborî din trăsură. Nu trebuia să-l fi lăsat pe Alf să fie implicat într-o situaţie care putea foarte bine să fie primejdioasă. Dar şocul de a fi aflat că moartea lui Katherine poate nu fusese un accident, că descoperise, *în cele din urmă*, o pistă de urmat, îl înmuie.

Ei bine, ce era făcut era bun făcut, şi, în plus, se aflau deja în faţa casei lui Aaron Crewe. Aruncă o privire spre Talbot, apoi făcu un semn tăios din cap spre Alf. Băiatul mai şchiopăta încă, deşi încerca din răsputeri să o ascundă.

Grenadierul dădu din cap. „Bun”. Talbot era un bărbat deştept. Va avea grijă de Alf.

Hugh urcă grăbit scările din piatră albă ale reşedinţei şi ciocăni.

Uşa se deschise aproape imediat şi un majordom încruntat ieşi la vedere.

— Da?

— Sunt ducele de Kyle, spuse Hugh. Vreau să vorbesc numaidecât cu stăpânul tău.

— Domnul Crewe nu s-a trezit încă, Excelenţă, răspunse majordomul împăciuitor. Fireşte, am să-i spun că

l-aţi căutat şi…

Hugh nu mai aşteptă ca el să-şi termine fraza. Trecu pur şi simplu pe lângă om.

Înăuntru era un vestibul mic şi un coridor care ducea direct spre scările întunecate din spate. Ignorând obiecţiile bâlbâite ale major domului, Hugh se îndreptă spre scări. Fără îndoială, dormitorul lui Crewe trebuia să fie la etaj.

Urcă scările câte două, cu oamenii lui în spate şi când ajunse la etaj aproape că se lovi de o slujitoare care stătea pe coridor.

Fata chiţăi speriată.

— Unde e dormitorul stăpânului? întrebă Hugh.

— A doua uşă pe dreapta, domnule, îi spuse ea şi arătă cu degetul. Hugh ajunse în faţa uşii din câţiva paşi mari. Era descuiată şi el o deschise.

Apoi se opri brusc.

Draperiile erau încă trase, camera întunecată, dar şi aşa, silueta spânzurată în centru era de neconfundat.

Slujitoarea ţipă în spatele lui.

— Drăcia dracului, şopti Alf lângă el. Ăsta e Crewe?

Aproape în acelaşi timp, slujitoarea suspină.

— Oh, nu, stăpânul!

— Cred că ăsta e răspunsul la întrebarea ta, mormăi Riley.

Hugh se îndreptă spre ferestre şi trase draperiile. Camera fu imediat inundată de lumină. El ridică privirea spre cadavrul spânzurat de candelabru. Poate că bărbatul fusese frumos la un moment dat, dar chipul lui era umflat şi pământiu acum.

Pe coridor, slujnica plângea în hohote şi îi auzea venind şi pe ceilalţi servitori, chemaţi de zarva creată.

Hugh făcu un semn din bărbie spre Talbot.

— Închide uşa.

Masivul grenadier făcu întocmai.

Hugh îi aruncă o privire lui Jenkins.

— S-a sinucis?

Bărbatul cu un singur ochi se plimba în cerc în jurul omului spânzurat.

— Sigur aşa arată, nu, domnule?

— Pe ce stătea? întrebă Alf deodată.

Hugh se uită la băiat.

Alf arăta spre podea, apoi spre cadavru. Se afla la câţiva metri de podea.

— Trebuia să se ridice pe ceva ca să ajungă acolo, nu? Un scaun sau un scăunel. Apoi îl dădea într-o parte ca să se spânzure. Doar că nu e nimic pe aici prin apropiere, nu?

Avea dreptate.

Dormitorul era destul de mic pentru reşedinţa din oraş a unui nobil, nu avea decât un pat vechi cu baldachin, un dulap cu rafturi, un birou şi două scaune – ambele aranjate frumos şi aşezate lângă perete.

— Putea să stea pe pat? întrebă Riley.

— Nu ca să-şi pună şi capul în laţ, spuse categoric Talbot. E prea departe.

Hugh privi între pat şi cadavru, măsurând distanţa din ochi, şi încuviinţă din cap.

— Dă-l jos.

Riley făcu o grimasă.

Talbot se duse pur şi simplu şi aduse ambele scaune, punându-le de o parte şi de alta a corpului. Se ridică pe unul din ele, iar Riley pe celălalt. Acesta ţinu corpul, în vreme ce Talbot tăie frânghia – un proces scurt, dar laborios. Frânghia cedă brusc, Riley gemu când greutatea trupului se izbi de el, dar şi Talbot îl prinse şi împreună coborâră cadavrul de podea.

Jenkins îngenunche ca să examineze corpul.

— Pute, spuse Alf şi strâmbă din nas.

Jenkins ridică privirea spre băiat.

— Nu e mort de atât timp cât să miroasă, dar ai dreptate. Miroase a ouă stricate. Uite, de asta. Cadavrul purta doar pantaloni şi o cămaşă, iar Jenkins ridică uşor o mânecă. Braţul era uns cu o pastă galbenă. Folosea alifie cu sulf pentru piele. Vedeţi? Aici. Şi aici. Arătă locurile unde pielea era înroşită, în ciuda palorii pe care i-o dădea moartea. Suferea de un fel de boală a pielii şi folosea o

alifie ca să o trateze.

Alf ridică privirea, cu ochi căprui strălucitori.

— Atunci el i-a angajat pe bărbaţii care te-au atacat în St. Giles, şefule.

— Aşa se pare.

Hugh făcu o grimasă.

„Atât de al naibii de aproape”. Dacă ar fi ajuns acolo azi-noapte, îl mai prindeau pe Crewe în viaţă? Desigur, azi-noapte nu ştiuse despre legătura lui cu Katherine. Nu-şi limitase lista de suspecţi la Crewe cu o noapte în urmă.

Jenkins ridică şi cealaltă mânecă şi acolo găsiră delfinul tatuat interiorul încheieturii.

Hugh strânse pumnii, îşi simţi umerii încordaţi şi îşi dădu seama că o nouă durere de cap se ivea. Cel mai probabil, *fiinţa* asta de pe podea o ucisese pe mama fiilor lui, îl lăsase pe Peter să plângă noaptea şi pe Kit să se uite cu ochi furioşi la el. Şi dincolo de toate, dincolo de propria lui durere şi setea de răzbunare pentru o femeie iubită la un moment dat, ajunsese la capătul unei piste promiţătoare spre Lorzii Haosului.

Hugh voia să-şi izbească pumnul în perete.

Uşa se deschise.

Se întoarse spre intrus. Bărbatul care rămase în prag era înalt şi palid, ca un schelet ambulant. De vârstă medie, îşi purta parul castaniu grizonant prins la spate, avea un costum modest de un cenuşiu prăfuit. Puteai să-l confunzi cu un bancher sau cu un avocat.

Nu era niciuna, nici alta.

Daniel Kendrick, contele de Exley, era membru important al Paramentului, un moşier înstărit şi un om de afaceri abil. Era aproape imposibil să-l cercetezi. Din câte reuşise Hugh să stabilească, omul ducea viaţa unui călugăr uşor plictisitor.

La vederea lui, ochii de un albastru-deschis ai lui Exley se făcură mici pentru o fracţiune de secundă.

— Excelenţă. E adevărat ce zic slujitorii? Că Sir Aaron Crewe s-a spânzurat?

— Cu siguranţă aşa pare.

Hugh făcu un gest spre cadavrul de pe podea.

Contele făcu un pas în faţă şi privi pe după Riley. Zări corpul şi făcu o grimasă.

— Doamne sfinte. Sărmanul Crewe. Avea datorii, dar nu ştiam că era aşa cumplită situaţia.

— Chiar aşa? întrebă tărăgănat Hugh. Îmi permiteţi să întreb ce faceţi aici, domnule?

Exley se încruntă.

— Nu sunt sigur că e treaba dumneavoastră, dar trebuia să mă întâlnesc în dimineaţa asta cu Crewe ca să discutăm o afacere. Fireşte, când am găsit casa într-o asemenea agitaţie, am urcat numaidecât. Şi motivul pentru care sunteţi aici cu atâţia oameni este…?

Ochii lui zăboviră pe Jenkins, care îşi terminase examinarea şi se ridica.

Hugh aşteptă până ce privirea lui Exley reveni la el.

— Voiam să vorbesc cu Crewe.

— Ah. Contele clătină din cap. Deci a fost ghinionul dumneavoastră să-l găsiţi aşa.

— A fost?

Fruntea lui Exley se încruntă parcă într-o expresie confuză.

— Ce altceva? El oftă. În orice caz, dumneavoastră şi alaiul dumneavoastră puteţi pleca. Îi voi anunţa pe avocaţii lui şi autorităţile şi mă voi asigura ca afacerile lui să fie rezolvate cum trebuie până îi vin moştenitorii.

Hugh ridică din sprâncene.

— Cât de amabil să vă implicaţi într-o asemenea încurcătură.

— Nu e o încurcătură când e vorba de un prieten.

Hugh se mai uită lung la el o clipă, dar chipul lui Exley era complet lipsit de expresie. Hugh făcu tăios o plecăciune.

— Domnule.

Contele îi întoarse plecăciunea.

— Excelenţă.

Hugh se întoarse şi ieşi din cameră. Abia dacă apucă să ajungă pe coridor că Alf se află lângă el.

— Hei! Nu vrei să căutăm prin cameră?

Hugh clătină din cap.

— N-are rost. Dacă Crewe a fost ucis, după cum bănuim, atunci fără îndoială că orice ne-ar ajuta în căutările noastre a fost deja înlăturat de criminal.

— Drăcia dracului, înjură Alf în şoaptă.

Şi Hugh nu putu decât să fie de acord.

Capitolul 8

Fiul Vrăjitorului Negru era doar un băiat de doisprezece ani – prea mic să plece la război. În vreme ce tatăl lui distrugea Familia

Albă, Prinţul Negru învăţa acasă.

Se întâmplă să fie în camera lui, lângă fereastra ce dădea spre balcon, când văzu ceva care se prăbuşi pe dalele de afară.

Şi când se duse să se uite, găsi un şoim micuţ cu pene din cel nud pur aur, rănit şi speriat...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Era trecut bine de miezul nopţii când Alf sări uşor de pe acoperiş lângă grajdurile din spatele reşedinţei Kyle. Se opri în întuneric, privi în sus şi în jos de-a lungul grajdurilor, dar văzu doar o pisică ce se repezi înăuntru. Mai purta costumul ei de Fantomă din St. Giles şi nu era bine să fie văzută de cineva.

Când se lăsase întunericul, avusese nevoie să danseze pe acoperişuri, să simtă vântul nopţii în spate, să găsească un tâlhar sau doi pe care să-i nimicească. Să găsească un fel de *eliberare* sau să înnebunească.

După ce ea, Kyle şi oamenii lui găsiseră cadavrul lui Kyle, se retrăseseră descurajaţi acasă la el. Călătoria cu trăsura fusese groaznică. Bărbaţii nu vorbiseră, Kyle fiind evident măcinat de ce păruse să fie o migrenă – părea să le

aibă des, din câte văzuse ea – şi ea… Ei bine, nu prea era locul ei acolo, nu? Nici măcar nu era băiatul pe care îl credeau cu toţii – băiatul pe care îl credea el.

Aşa că ieşise ca Fantoma din St. Giles, căutând necazuri şi găsise câteva în toată regula. Dar acum, după câteva ore, chiar după ce îi dăduse o bătaie bună unui tâlhar care încercase să jefuiască o prostituată, se simţea iritată şi într-o dispoziţie proastă.

Acoperişurile şi luna nu o liniştiseră. Nici nu era sigură că mai ştia *ce* îşi dorea. Să revină în St. Giles şi la viaţa ei de băiat? Să rămână sub papucul lui Kyle, mereu conştientă de umerii lui laţi şi ochii lui negri şi scăpărători?

Era blocată. Nu putea să se *mişte* în nicio direcţie.

Sări peste poartă în grădinile din spatele reşedinţei Kyle şi o luă tăcută pe aleea cu pietriş. Casa era cufundată în întuneric.

Cu excepţia unei lumini la primul etaj, care se vedea printr-o uşă mare de sticlă.

Alf se opri şi privi lung, în timp ce respiraţia ei, iute şi uşoară, aburea aerul nopţii. Era el? Mai era treaz la ora asta? Poate nu dormea din cauza durerii de cap? Jenkins, bărbatul tăcut şi cu un singur ochi, care o cususe cu mâinile lui delicate, îi dăduse lui Kyle un pahar de vin de ceva când reveniseră de la Crewe. Kyle îl băuse dintr-o înghiţitură – aproape ca pe o doctorie.

Ea se încruntă. N-ar fi trebuit să îi pese dacă îl durea capul sau dacă durerile de cap erau dese.

Dar îi păsa.

Aleea din grădină ducea spre câteva trepte şi o pasarelă scurtă. Se apropie prudentă de uşa luminată. Era o bibliotecă – aceeaşi în care fusese adusă prima dată când intrase în Kyle House. Se uită prin încăpere şi se simţi uşor dezamăgită, căci, la primă vedere, păru să nu fie nimeni înăuntru.

Apoi îi zări piciorul, întins dinspre scaunul din faţa focului care ardea mocnit, şi i se tăie răsuflarea. Piciorul nu se mişca.

Ea ridică din sprâncene. Kyle *dormea?*

Se strecură şi mai aproape, atât de aproape că-şi lipi masca de geam.

El stătea pe un fotoliu în faţa şemineului, o lumânare licărea pe masa de lângă el. Avea o carte în poală, întoarsă cu faţa în jos, iar capul lui era dat pe spate, cu ochii închişi şi gura uşor întredeschisă.

Oh, da. *Dormea.*

Chiar ar fi trebuit să plece de acolo. Să regăsească siguranţa patului ei şi să se culce şi ea. Era mult, *mult* prea primejdios să stea şi să rişte să fie descoperită.

Dar ea fusese dintotdeauna atrasă de primejdie.

Încercă mânerul uşii cu ferestre şi o găsi descuiată. Zâmbi când îl întoarse şi intră în încăpere.

El rămase nemişcat, în vreme ce ea se apropie tiptil şi se aplecă peste el cu îndrăzneală. Simţind că parcă era vreun tâlhar nelegiuit, îşi muşcă limba şi îl studie, pe neaşteptate.

El îşi scosese peruca şi haina, rămase doar în cămaşa şi vesta şifonate, cu maxilarul umbrit de un început de barbă. Gene groase şi negre se odihneau pe obrajii lui, fruntea îi era tulburată de picioarele de păianjen ale copcilor şi de vânătăile dimprejur, devenite acum de un verde gălbui.

Coborî privirea spre gura lui. Gura aceea. Buzele lui cărnoase şi frumoase erau uşor întredeschise în somn, iar ea era atât de ispitită.

Oh, era atât de ispitită.

El aparţinea altei femei, dar era noapte şi noaptea era a ei. Ce se întâmpla la lumina lumânării sigur nu conta, nu? Ea nu avusese niciodată multe lucruri şi ce avea, de cele mai multe ori, furase sau strânsese de pe stradă.

De ce nu şi asta?

Se aplecă puţin mai aproape, îşi apăsă gura pe buzele lui atât de frumoase şi îi inspiră răsuflarea.

Pentru o clipă, el rămase nemişcat sub ea, apoi se mişcă, îşi ridică mâinile şi o prinse de braţe.

Ea se retrase uşor şi se uită la el.

Kyle deschise ochii, negri şi somnoroşi, aţintiţi spre

ea. Nu păru deloc surprins să o vadă în biblioteca lui, sărutându-l.

Ea zâmbi şi, pentru prima dată în noaptea aceea, se simţi liniştită. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl încălecă. Îngenuncheată pe fotoliu, îşi coborî din nou capul spre al lui, îşi deschise gura peste a lui şi îi cuprinse chipul între mâini.

Cartea se prăbuşi la podea.

Îi atinse uşor buza de sus şi simţi înţepătura ciudată a bărbii lui. Îi prinse buza de jos între dinţi.

Un tăciune sări din şemineu.

Ceva scânteie, iar Kyle preluă iniţiativa îmbrăţişării.

Deschise gura sub a ei, înclină capul într-o parte, o sărută încet, în tihnă, ademenitor, de parcă avea tot timpul din lume. Alf putea să-şi simtă bătăile nebuneştii ale inimii, să audă respiraţia lui în camera liniştită. El găsi şnururile tunicii ei şi trase de ele, dând-o la o parte. Pe dedesubt purta o cămaşă bărbătească simplă şi Kyle o dădu la o parte şi pe aceea. Şi dedesubt?

Nimic, nici măcar legăturile ei.

Alf simţi răcoarea din aer pe pielea umedă de pe gât şi dintre sâni. El o ridică, fără să-şi ia gura de pe a ei, şi o aşeză aşa încât ea să stea în poala lui, cu capul pe umărul lui. El îşi înfipse mâna în hainele ei descheiate, iar ea îl simţi, fierbinte şi mare, pe pieptul ei gol.

Palma lui era aspră de la bătături, dar atingerea îi era blândă – atât de blândă – în vreme ce îi mângâia pielea. Înainte şi înapoi, uşor, tachinându-i sfârcurile, până ce ea se arcui sub el şi se împinse spre mâna lui.

Degetele lui se strânseră în jurul unui sân, atât de mari că o cuprinseră pe deplin, cald şi apăsat, apoi îi atinse iute sfârcul cu un deget şi o scânteie se aprinse înăuntrul ei.

Ea gemu.

El îi muşcă buza de jos, iute şi în treacăt, apoi o linse, în vreme ce o trăgea de sfârc.

Ea se răsuci sub atingerea lui şi îl prinse de umeri.

Alf nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Nu mai fusese

niciodată atât de aproape de un bărbat. Se simţea atât de neîmblânzită, de liberă şi voia mai mult. Voia să îi sfâşie cămaşa de pe corp, să îi simtă braţele şi pieptul şi să-şi lase mâinile să alunece în voie pe pielea lui dezgolită.

Gândul o făcu să scoată un sunet răguşit.

El chicoti încet.

Când mâna lui se îndepărtă brusc de pe sânul ei, ea suspină dezamăgită, apoi o simţi din nou.

La încheietoarea pantalonilor.

I se tăie răsuflarea când simţi cum el îi deschide nasturii, unul câte unul.

El înălţă capul şi o privi, fără să spună nimic, dar ridică întrebător o sprânceană.

Ea trase aer în piept şi îşi lăsă mâinile să cadă într-o parte, într-un consimţământ mut.

Colţul gurii lui se arcui într-un zâmbet masculin care nu era foarte îngăduitor.

Ea continuă să-l privească în ochi când simţi, mai întâi, că pantalonii se desfăcură, apoi când îi descheie nasturii de la lenjeria bărbătească de corp.

Degetele lui alunecară pe pielea de deasupra buclelor şi pântecul ei se înfioră. Simţi cum mâna lui se mişcă încet peste bucle şi se adânceşte spre locul acela secret şi cald dintre coapse.

Partea care o făcea femeie. Nu băiat.

Ochii lui licăriră negri şi triumfători în lumina lumânării, când degetele lui despărţiră faldurile alunecoase ale feminităţii ei.

Ea răsuflă întretăiat, pleoapele ei se agitară şi încercară să se închidă, fără să vrea.

Să se uite în ochii lui era mai greu decât să sară pe o casă de cinci etaje. Mai greu decât să se dueleze deodată cu trei tâlhari înarmaţi.

Mai greu decât să ascundă, în fiecare clipă din viaţa ei ce adevărat.

Dar îşi ţinu ochii deschişi, căci nu era o laşă. Era Fantoma din St. Giles şi avea să-l privească în ochi pe Kyle chiar când el găsi mugurul feminităţii ei şi îl atinse pur şi

simplu cu unul din degetele lui groase.

Frumoasa lui buză de sus se arcui atunci într-un surâs sarcastic, însă el încuviinţă din cap la acceptul ei. De parcă ea ar fi trecut cu test de răbdare. De parcă făcuse ceva curajos şi nobil.

El se aplecă şi o sărută din nou, degetul lui dezmierdând-o mai repede, mai puternic. Ea îşi ridică mâinile, îi simţi părul, scurt, dar mai moale decât şi-l închipuise. Răsuflarea ei se răsfrângea întretăiată în gura lui. Voia să-şi desfacă picioarele, dar nu putea, nu chiar, nu atâta vreme cât purta pantaloni. Şi simţea căldura, umezeala care începea să se formeze între picioare.

Ea se zvârcoli sub mâna lui, gemu în gura lui.

El avea să o facă să… să o facă să…

Alf îi atinse obrazul, barba lui îi înţepa palma, chipul lui era cald şi familiar, şi se arcui sub mâna lui, degetele lui îi dezmierdară faldurile, posedând-o, ţinând-o de parcă ea îi aparţinea.

De parcă şi el poate îi aparţinea ei, oricât de imposibil părea.

Şi la gândul acela, ea simţi cum stelele cad din cer şi ea îşi ia zborul în sus, peste acoperişuri, peste Londra, poate spre lună.

Oh, era minunat.

Chiar mai bine cu el decât când o făcea ea singură.

Se simţea atât de caldă, de moale şi topită, cu ochii închişi, cu pieptul răsuflând greoi.

Gura lui se arcui într-un zâmbet.

De fapt, ea se simţea atât de minunat că nu-şi dădu seama decât prea târziu că el îi scotea masca de pe chip.

Hugh trase masca femeii din poala lui şi, pentru o clipă, lumea *se* întoarse cu susul în jos.

Chipul dezvăluit era… al unui *băiat*. Era al *lui Alf.*

Dar el simţise sânii mici şi perfecţi.

Dovada *feminităţii* ei umede îi mai strălucea încă pe *degete.*

El clipi şi lumea reveni pe făgaşul ei.

În poala lui se afla Alf, fundul ei graţios şi rotund îi

atingea mădularul întărit.

Trăsăturile delicate se reformară – aceleaşi ca înainte dar acum el zări înclinarea bărbiei, năsucul subţire, buzele rozalii, sprâncenele arcuite deasupra ochilor mari şi căprui. Maxilarul era prea delicat pentru un băiat, gâtul prea elegant. Era atât de evident femeie că nu putea în veci să mai arate ca un bărbat pentru el.

Cu siguranţă, Alf era o fată, nu un băiat.

Şi când el ştiu adevărul, ea sări în picioare.

Smulse masca din mâna lui moleşită şi ieşi iute pe uşă când el dădu să se ridice.

— Aşteaptă! Se avântă opintit după ea, simţindu-se ca un taur care vâna o căprioară. La naiba, aşteaptă!

În clipa în care ieşise pe uşa deschisă, grădina era pustie. El privi chiorâş prin întunericul nopţii. Se ascunsese? Sigur nu putea să dispară atât de repede.

Se duse pe terasă şi o chemă uşor, încercând să nu o sperie:

— Alf.

Nu zări nicio mişcare.

Apoi îşi aminti cât de sprinten se căţăra ea pe clădiri.

Se întoarse ca să scruteze faţada reşedinţei Kyle.

Nu era nici acolo.

La naiba.

Intră în casă pentru că pur şi simplu nu ştia ce altceva să facă – apoi se uită lung în foc. Era tentant să izgonească din minte tot episodul ca pe un fel de vis indus de vin.

Doar că ştia al naibii de bine că nu era aşa.

Mai simţea încă mirosul ei pe degetele lui. Le ridică şi inspiră cu ochii închişi, iar mădularul lui încă tare tresări. Fusese trezit de sărutul ei, atât de nesigur şi timid, dar şi neastâmpărat. Iar el îi răspunsese fără să se gândească, fără şovăială, o trăsese în poala lui, răvăşise gura aceea dulce şi îi explorase frumoşii sâni. Nu se oprise nici măcar o clipă ca să se întrebe de ce îl căutase în biblioteca lui, de ce îl sărutase.

De ce fugise? Era atât de importantă pentru ea deghizarea? Numele ei chiar era Alf sau şi asta era un fel de

deghizare?

La naiba, îl luase de prost în tot timpul acela?

— Dumnezeule!

Îşi trecu ambele mâini prin părul lui scurt când îşi mai dădu seama de un lucru.

Câţi ani avea? Când crezuse că Alf era băiat, estimase că nu mai mult de şaisprezece sau şaptesprezece ani. Desigur, dacă trăise tot timpul în St. Giles, atunci era puţin probabil să mai fie inocentă, cu atât mai puţin virgină. Doar că…

Doar că buzele ei tremuraseră sub ale lui. Păruse surprinsă şi încântată când el o atinsese.

Doamne sfinte, îşi făcuse de cap cu un *copil?*

*

Câteva minute mai târziu, Alf sări de pe un acoperiş pe altul, rezemându-şi vârful cizmei pe streaşină. Se simţea istovită, şindrilele zornăiră pe aleea dedesubt, mâinile ei bâjbâiră ca să se ţină, în vreme ce alunecă de pe un acoperiş înclinat. Păşise greşit peste margine şi se trezise legănându-se în aer înainte să mai oprească alunecarea.

Pentru o clipă rămase suspendată acolo, cu dureri în coaste, cu piciorul pulsând, cu un suspin în gât.

„O idioată de zile mari”.

De data asta, chiar că încurcase crunt treburile. Mormăind ceva, căută cu trudă să se întindă spre acoperiş ca să găsească un punct de sprijin şi auzi în gând vocea dojenitoare a lui Ned.

Aşa. Simţi o gaură unde se rupsese o şindrilă. Înfipse degetele în lemn şi se trase, icnind. Întinse celălalt braţ spre acoperiş şi apucă tot ce putu, ignorând aşchiile care îi tăiau palma şi se trase ca o creatură distrusă şi cu răsuflare întretăiată la siguranţa unui acoperiş.

Se întoarse şi rămase pe spate, ca să-şi recapete suflul, cu chipul udat de lacrimi şi se uită lung la luna acoperită de nori. Nici măcar nu mai purta masca – o vârâse în tunica încă descheiată. Începu încet să se încheie

la cămaşă şi tunică.

Îi tremurau degetele.

El o văzuse.

El ştia.

Nimeni nu ştia în afară de St. John şi nici măcar el nu vorbea niciodată cu ea despre asta. Încercase o dată sau de două ori, dar ea schimbase subiectul sau plecase până când el încetase să-şi mai bage nasul în viaţa ei şi să afle de ce era aşa cum era.

De ce se ascunde tot timpul?

Dar *Kyle.* Kyle îi mângâia feminitatea când îi descoperise chipul. Ştia că era Alf, Fantoma şi femeie.

Fusese descoperită.

Nu ştia ce să facă.

Poate trebuia să-şi ia tălpăşiţa. Să se întoarcă în St. Giles şi la cuibuşorul ei ascuns. Să stea departe de Kyle, de ochii lui negri şi de mâinile lui mari.

„Să nu laşi pe nimeni să afle”, îi spusese Ned. „Nu îi lăsa să se apropie. Nu te demasca niciodată. Ascunde-te, Alf. Nu lăsa pe nimeni să te rănească. Mai bine să fii singură decât să te expui primejdiilor”.

Tremurând, se ridică şi se uită în jur. Nici măcar nu era sigură unde o purtaseră picioarele, dar îşi dădu repede seama.

Nu era departe de Saint House – casa lui St. John. Putea… putea să-l întrebe ce să facă.

Îşi puse masca la loc pe faţă, se îndreptă spre Saint House şi, cu mişcări mai prudente decât în ultimii mulţi ani, sări peste acoperiş. Luna o îndrumă prin noaptea rece de iarnă. Pe când era foarte mică, Ned obişnuia să spună că luna era o doamnă rotundă şi rotofeie care avea grijă de ei.

Zări Saint House. Era o minunată clădire veche, cu două aripi mai mici care se desenau de-o parte şi de alta, formând o curte între ele. Ea alergă şi sări pe acoperişul aripii drepte. De acolo, văzu că o lumină era aprinsă la etaj în clădirea principală.

Lumina se vedea sub sala de practică – acolo era camera copiilor.

Alf se ghemui şi se apropie tiptil până când reuşi să privească în cameră. Poate că una dintre dădace era cu copilul. Fetiţa lui St. John. Dar când o siluetă trecu prin faţa ferestrei luminate, Alf nu o văzu pe dădacă.

Era Lady Margaret. *Megs.* Aşa îi spunea el. Cu silueta ei însărcinată cu al doilea copil, învelită în mătase frumos imprimată, cu părul care curgea în valuri pe umeri, legăna în braţe copilul şi se plimba dintr-o parte în alta.

Lui Alf i se tăie răsuflarea. Era atât de aproape că putea să vadă zâmbetul celeilalte femei care îşi privea copilul. Apoi, St. John apăru lângă ea. Nu spuse nimic. Megs ridică privirea, el se aplecă şi o sărută peste copilul care dormea, iar Alf…

Alf se întoarse. Nu putea să se mai uite. Nu era bine să te uiţi la ceva atât de intim, dar nu acela era motivul pentru care ochii îi erau în lacrimi. Nu era motivul pentru care o luă din nou în zbor peste acoperişuri.

Ea nu va avea niciodată asta. Nu la cum era ea. Nu îmbrăcată ca un băiat, nu îmbrăcată ca Fantoma. Nu avea nimic şi nu avea unde să se ducă, nu-i aşa? Nu şi dacă era să fie sinceră. Ori se întorcea în St. Giles şi redevenea Alf, cu ameninţarea constantă a Gâtlejul Sângerii şi a altora ca ei, sau se întorcea la Kyle.

Şi nu putea să facă asta, nu?

Doar că…

Nu făcuse nimic *rău,* nu?

Se opri, se sprijini de un horn, încercând să se gândească, în timp ce luna era liniştită şi senină deasupra ei. Să te îmbraci ca un băiat nu era *rău*, nu?

Îşi şterse nasul şi ochii. În plus… ea şi Kyle nu-şi terminaseră treaba – nici vorbă. Nu îi nimiciseră pe Lorzii Haosului. Bineînţeles, nu era sigură dacă el mai voia să lucreze cu ea. Dar *avea nevoie* de ea, chiar avea. Ea era cea care avea legături în St. Giles. Ştia cum să culeagă informaţiile.

Şi mai era sărutul din noaptea asta. Poate că el nu va dori să o mai sărute – nu de acum, când aflase că Fantoma şi Alf erau una şi aceeaşi persoană –, dar dacă nu se

întorcea, nu va şti niciodată, nu?

Nu avea nimic de pierdut. Absolut nimic.

Şi când se termina toată povestea? Ei bine, atunci va reveni la viaţa ei din St. Giles. Dacă el nu dezvăluia ce ştia despre ea, nu se întâmpla nimic. Redevenea Alf, băiatul.

Se întorcea la viaţa în care se ascundea zi şi noapte.

Răsufla mai liniştită acum. Alf se împinse dinspre horn şi o luă înapoi de unde venise.

După zece minute, îşi dădu drumul de pe streaşină de la Kyle House spre camera ei de la etajul slujitorilor. Lăsase fereastra deschisă cu ore bune în urmă, când ieşise afară în costumul Fantomei, iar acum se furişa înăuntru, simplu ca bună ziua.

Îşi scoase săbiile şi costumul de Fantomă, le ascunse sub pat. Se spălă cu apa rece lăsată în ulciorul de pe dulap. Îşi legă sânii şi îşi puse hainele bărbăteşti, apoi se băgă în pat, hotărâtă să nu îşi facă griji pentru ce urma să îi spună de dimineaţă lui Kyle.

Dar în vreme ce adormi, mintea îi zbură la buzele frumoase arcuite cu o satisfacţie masculină şi la mâini iscusite care o atinseseră cum nu mai făcuse nimeni înainte, şi se gândi: putea cu adevărat să se întoarcă la ce fusese înainte?

Capitolul 9

Vrăjitorul Negru nu era un tată iubitor. El cârmuia regatul şi pe fiul său cu violenţă şi spaimă.

Prinţul Negru nu avusese niciodată un animal de companie, deşi îşi dorise deseori unul Băiatul ridică atent şoimul de aur şi îl duse în camera lui. Înveli o cutie de lemn cu pânză moale şi puse cu grijă şoimul înăuntru. După aceea, băiatul hrăni în secret pasărea, dându-i din carnea de pe farfuria lui...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Hugh se trezi a doua zi cu un mădular tare şi senzaţia vagă a viselor cu un băiat mascat care se transforma într-o femeie pasională.

Gemu şi se ridică, frecându-şi capul îndurerat. Iisuse, nu avea nevoie de asta în viaţa lui. De Fantoma care îi aţâţa dorinţele ca o himeră fără nume şi fără chip. O femeie care se lupta, dansa şi îl lua în zeflemea.

Căci Alf era periculoasă.

Nu voia să o *cunoască.* Nu voia să îi pese de ea, nu voia să-şi facă griji pentru ea, nu voia să îi fie dor de ea.

Nu voia nimic din nebunia asta. Ce simţise pentru Katherine îl distrusese. Ce simţea cu Fantoma – cu *Alf* – semăna prea mult cu acelaşi sentiment.

Avea altele, mai importante, pe cap.

Trebuia să găsească altă pistă prin care să îi urmărească pe Lorzii Haosului.

Cu gândul acela în minte, se ridică, se spălă şi se îmbrăcă în grabă. Trebuia să-şi cheme oamenii ca să definească o direcţie nouă, dar se trezi că urcă scările, în schimb. Ceva îl îndemna spre camera ei, chiar dacă ştia că nu avea să o găsească acolo. Poate că lăsase ceva, vreun indiciu despre unde putea să o găsească. Dacă nu găsea, îl va trimite pe Bell înapoi la Capra cu un Corn ca să întrebe de ea.

Dar dacă voia să se ascundă…

El se încruntă câtă vreme urcă în grabă ultimele trepte, cu inima bătându-i nebuneşte. O împieliţată ca ea în labirintul de străduţe, alei şi încăperi ascunse din St. Giles? Se putea să nu o mai vadă niciodată.

Doamne Dumnezeule, cum de supravieţuire atâţia ani? Spusese că Gâtlejurile Sângerii erau pe urmele ei cu atât mai acum şi el o trimisese după ei. O bătuseră deja o dată. Ce vor face dacă o găseau din nou? Fugise înapoi, direct în braţele lor?

Gândul răsuci ceva înăuntrul lui şi simţi o durere ascuţită la ochiul drept.

Traversă cu paşi mari coridorul spre camera ei şi

deschise uşa pregătindu-se să dea de o încăpere pustie.

Apoi rămase mut de uimire la priveliştea care îl întâmpină.

Ea era acolo.

Alf era ghemuită în pat, cu părul frumos şi şaten care îi încadra chipul pe pernă şi nu era singură. Fiii lui erau cuibăriţi aproape de ea, de o parte şi de alta. Alf îşi purta hainele de băiat, iar Peter dormea cu pumnul strâns în materialul de pe piept, cu capul rezemat de bărbia ei. Kit era înfăşurat în spatele ei, cu mâinile în jurul coastelor ei. Stăteau aşa de aproape de ea că i-ar fi fost imposibil să se mute, chiar în somn, de parcă ea era esenţială pentru picoteala lor, esenţială cumva în viaţa lor.

El se uită lung, uşurat să o ştie acolo, nedumerit de motivul pentru care alesese să se întoarcă. Cum ajunseseră fiii lui până aici? Se furişaseră pe scări în miezul nopţii? Dădaca nu era conştientă că lipseau?

De ce?

Ce alinare găseau la Alf şi nu găseau la el, la tatăl lor? Sau chiar la Iris, o femeie pe care o ştiuseră dintotdeauna?

Ce le făcuse fiinţa asta subţire şi fermecătoare? În clipa aceea, Alf deschise ochii, iar el inspiră în tăcere.

Ochii ei erau somnoroşi şi uşor uluiţi. Obrajii erau rumeni din somn şi, fără îndoială, de la căldura *copiilor* lui, ghemuiţi atât de aproape. Îl privi şi păru să devină conştientă aproape deodată, căci ochii ei căprui deveniri tăioşi. Se ivi amuzamentul batjocoritor pe care îl văzuse la Alf, flăcăul, cu mintea lui ageră.

Dar care sălăşluiau acum într-un trup de femeie.

Ea se uită lung la el şi buzele ei catifelate şi rozalii – *Doamne*, ce *prost* fusese să creadă că era gura unui băiat – îi zâmbiră.

Larg şi cu căldură. Ca un răsărit. Ca bucuria şi speranţa. Zâmbetul unei femei. Ucigător ca o suliţă înfiptă în piept.

Primejdios. *Seducător.*

Hugh îşi dădu seama că durerea de cap dispăruse, în vreme ce mădularul lui se trezi din nou la viaţă. El se uită

lung la ea, la băiat, la femeia copilă, la Fantomă, la alinarea copiilor lui, la misterul înnebunitor care îl prindea şi îl ademenea când avea nevoie să-şi concentreze atenţia, *mintea limpede* altundeva.

Întoarse privirea, supărat pe el şi pe slăbiciunea lui.

— Trezeşte-te şi hai jos. Trebuie să vedem ce-i de făcut cu Lorzii Haosului.

— Imediat, şefule, şopti ea.

Tonul ei părea batjocoritor.

Dar poate că doar i se părea.

*

Alf îl privi pe Kyle plecând din încăpere şi zâmbetul ei se risipi.

Nu îi spusese nimic despre cele întâmplate azi-noapte. Nimic despre faptul că descoperise că era femeie.

Totul revenise la normal.

Atunci de ce o durea inima? Asta îşi dorise, nu-i aşa? Putea să-şi reia viaţa ca Alf, băiatul. Putea să-şi mânuiască în continuare săbiile ca Fantoma din St. Giles. Putea să uite tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

Doar că era puţin probabil să se întâmple aşa, nu?

Chiar dacă el putea să uite atât de uşor, ea nu putea.

Oftă şi se ridică.

Peter scoase un sunet arţăgos şi se înfăşură mai aproape, dând din picioare, în vreme ce Kit căscă zgomotos.

Alf îi privi cu drag pe băieţi.

— Voi doi aţi face bine să vă treziţi.

Se furişaseră în camera ei la primele ore ale dimineţii şi fusese prea obosită ca să îi trimită la loc în dormitorul lor.

— Nu vreau, spuse Peter.

— Dar trebuie, spuse ea veselă. Nu putea să se pregătească de o nouă zi decât după ce ei plecau. Dădaca o să vadă c-aţi plecat, dacă nu vă întoarceţi repede în camera voastră.

— Hai, Petey, spuse Kit şi se ridică din pat. Annie nu

ne mai dă budincă în seara asta dacă vede c-am plecat.

Băiatul mai mic şuieră nemulţumit printre dinţi, dar întoarse pe burtă şi alunecă din pat, apoi rămase şovăielnic în picioare.

Părul blond îi stătea vâlvoi pe cap şi era de-a dreptul adorabil. Alf i-l netezi de pe faţă în spate.

— Eşti bine, Peter?

Băiatul încuviinţă somnoros din cap. Era fornăit, cu faţa umezită de lacrimi, când ajunsese în camera ei noaptea trecută, adus de Kit. Ea nu le spusese nimic. Doar le făcuse loc amândurora, de-o parte şi de cealaltă, şi le cântă un cântecel pe care îl învăţase de la Ned. În vreme ce ei adormiseră din nou.

Peter ridică privirea, cu ochii lui mari albaştri.

— Vii să ne vezi mai târziu?

Ea îi făcu cu ochiul.

— Bineînţeles.

— Şi ne cânţi iar cântecul cu luna? întrebă el neliniştit.

Alf simţi brusc nevoia de a-l săruta – dar n-ar fi fost prea potrivit pentru Alf, băiatul. În schimb, îi zâmbi.

— Da, o să-l cânt.

— *Hai,* Peter! îl strigă Kit de pe coridor.

Peter alergă spre el.

— Să nu uiţi, urlă el spre Alf înainte să se facă nevăzuţi.

Alf oftă. Îi era dor de Hannah. Nu reuşise să o mai viziteze pe fetiţă de când era la Kyle House. Îşi dorea să poată cumva să le aducă pe Hannah şi Mary Hope aici. Să îi vadă împreună pe Peter, Kit şi fetiţe, poate să se joace în camera copiilor. Zâmbi uşor întristată. Dacă se întâmpla aşa ceva, Peter şi Hannah sigur aveau să se certe pe cine să preia comanda grupului.

Clătină tare din cap. Dorinţele nu ajutau la nimic.

Se ridică şi începu să se pregătească pentru o nouă zi. Mai întâi, îşi verifică legăturile – erau înroşite, dar încă la locul lor –, apoi se spălă în grabă înainte să se îmbrace din nou.

După jumătate de oră, coborî scări.

Firește, nu mai era niciun slujitor la etajul lor în clipa aceea, se apucaseră deja de treburile lor cu mult înainte de răsăritul soarelui. Gândul o făcu să se bucure că nu lucra acolo, căci să lucrezi pentru bogătaşi i se păruse mereu o muncă dificilă şi ingrată.

Avusese de gând să se ducă la brutărie, să vadă dacă găsea nişte pâine şi ceai pentru micul dejun, dar când ajunse la primul etaj, auzi urletele unor bărbaţi.

La drept vorbind, fusese dintotdeauna o curioasă.

Aşa că se strecură pe coridorul măreţ, spre biblioteca lui Kyle, unde îl sărutase cu o noapte în urmă.

Unde el îi atinsese atât de sincer trupul cu mâinile lui fierbinţi, de parcă avusese tot dreptul, şi îi reamintise ce se ascundea sub costumul ei.

Când se apropie, îşi dădu seama despre ce se tot ţipa.

— Propria carne şi propriul sânge! spunea un bărbat cu accentul londonez al unui om de rând. Îţi cerem doar ce ar fi vrut maică-ta să ne dai, dacă mai trăia.

— Hai, nu mai urla la Excelenţa Sa, spuse cealaltă voce, mai încet şi pe un ton slugarnic. Chiar e un băiat bun. N-o să-l lase pe sărmanul unchi Jack la moară de foame, fără acoperiş deasupra capului şi mâncare peste iarnă, nu-i aşa?

— V-am dat, ţie şi verilor mei, fonduri suficiente în ultimul an, unchiule, răspunse Kyle cu un glas încordat.

— Vezi, tată? îl luă în derâdere prima voce. A uitat de unde se trăgea maică-sa. N-am să mă umilesc pentru nişte gologani aruncaţi în noroi.

Un bărbat voinic cu păr negru şi umeri laţi ieşi valvârtej din bibliotecă, aproape dărâmând-o pe Alf, când trecu brutal pe lângă ea.

Alf se uită lung după el. Mersul şi statura omului îi aminteau de Kyle… doar că era îmbrăcat cu nişte pantaloni maronii uzaţi ca haina şi pălăria neagră cu boruri mari.

Ea se întoarse spre uşa de la bibliotecă şi aruncă o privire înăuntru.

Kyle stătea lângă şemineu, cu o perucă albă pe cap. Purta pantaloni de un albastru închis şi o haină de aceeaşi

culoare peste vesta cenuşie, cu o cămaşă de un alb imaculat. În faţa lui se afla un bărbat cu părul grizonant, aproape la fel de înalt ca el, dar care stătea cu umerii încovoiaţi în faţă şi capul aplecat docil. Lângă bătrân mai era un bărbat cu păr negru, la fel de masiv ca omul de care se lovise de coridor. El se uita absent la şemineu şi strângea în mâini sculptura unui câine.

Bătrânul se aplecă spre Kyle.

— Îmi pare atât de rău, Excelenţă, atât de rău. Ştii că Thadeus e iute la mânie şi e foarte mândru – mai mândru decât ar trebui să fie un măcelar , dacă ed s-o spun p-a dreaptă. Dar dacă ai putea să ne dai, mie şi băieţilor, un mic împrumut şi băieţilor, un mic împrumut – doar o liră sau două. Ţi-am fi recunoscători. Atât cât să reparăm acoperişul prăvăliei. El plecă nou capul, cu ochii mijiţi când scrută încăperea. Nici nu le-ai simţi lipsa la cât eşti de bogat.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Alf văzu cum Kyle întoarse privirea spre bărbatul masiv şi tăcut.

— Ce faci, Billy?

Billy zâmbi la auzul numelui lui şi ridică jucăria fără să se uite la Kyle.

— Câine.

Kyle se mai uită o clipă la el, apoi reveni cu privirea spre unchiul lui.

— Măcar pare bine hrănit.

Bătrânul se îndreptă din spate şi păru indignat.

— Bineînţeles că e bine hrănit. Şi bine îmbrăcat. E băiatul meu. Kyle încuviinţă din cap.

— Am să vă fac un cadou de o sută de lire ca să puneţi un acoperiş nou şi să mai faceţi ce trebuie.

Alf trase aer în piept. O sută de lire erau o mulţime de bani – o avere pentru oamenii ca ea.

Pentru oameni ca rudele lui Kyle.

Dar Kyle îi strângea deja mâna unchiului său, în vreme ce bătrânul îi mulţumea exagerat.

Kyle se întoarse spre şemineu, câtă vreme unchiul lui se îndreptă spre uşă. Alf nu fu surprinsă când bărbatul grizonant se grăbi spre Billy cât putu de repede, acum că

primise ce ceruse.

Aşa că ea rămase în pragul uşii, uitându-se lung la Kyle, cu buzele strânse.

El privea flăcările, cu un chip lipsit de expresie.

— Ai mâncat?

Trebuia să fie conştient că Alf auzise măcar ultima parte a discuţiei.

— Cum ai ajuns duce? întrebă ea.

La întrebarea ei, Kyle ridică surprins privirea.

— Credeam că ştii. Sunt fiul regelui.

— Oh, asta înţeleg, spuse ea încet când intră în bibliotecă, dar cine e mama ta?

El chicoti.

Ea ridică o sprânceană.

El clătină din cap.

— Îmi pare rău. Eşti aşa o creatură mică şi ciudată. Pare că ştii atât de multe, apoi vii şi-mi spui că nu ştii cine e mama mea când credeam că toată Londra ştie – cu siguranţă, ştiu cei care au citit ziarele de scandal.

— Atunci, aici m-ai prins pe picior greşit, şefule, spuse ea. Nu le citesc.

— Nu? Îşi înclină capul şi o studie atent, de parcă chiar o considera o creatură mică şi ciudată. Şi oricum, ce voia să spună prin asta? O spusese pentru că era îmbrăcată ca un băiat? Bănuia că aşa ceva i s-ar fi părut ciudat unuia ca el. Totuşi, nu putu să-şi reprime un junghi de durere la comentariul lui. Ştii să citeşti?

— Fireşte, spuse ea, şi se simţi uşor insultată. Altfel n-aş putea să-mi fac treaba – multe au de-a face cu note şi scrisori.

— Mi-ar plăcea să aflu cum ai învăţat, într-o bună zi. El încuviinţă din cap. Cât despre întrebarea ta: mama a fost actriţă, născută într-o familie de măcelari, după cum ai auzit. Numele ei era Judith Dwyer. I-a atras atenţia Maiestăţii Sale şi, drept urmare, m-am născut eu.

Ea se încruntă.

— Dar cum… vreau să spun, cum ai ajuns să fii duce?

— Ah. El ridică din umeri. Regele m-a recunoscut

oficial, a creat titlul de duce de Kyle şi mi l-a acordat cu multe pământuri şi bani. Mi s-au oferit tutori şi am fost trimis la o şcoală scumpă. De fapt, am fost crescut ca un duce. Strâmbă din buze. Aşa se fac aristocraţii. Bineînţeles, mama nu s-a schimbat niciodată. Accentul ei semăna foarte mult cu al tău atunci când era obosită sau uitucă. El zâmbi sec. Unchiul şi vărul meu au continuat negoţul familiei. Mama a fugit când aveam doisprezece ani şi s-a angajat la un teatru. Se pare că era o actriţă desăvârşită, deşi mă îndoiesc că asta i-a atras atenţia regelui. Din păcate, era şi foarte frumoasă. Mama n-a mai avut alt iubit după rege – deşi s-au oferit mulţi. Se pare că a făcut greşeala, mai curând naivă, de a se fi îndrăgostit de el. Aşa că, în vreme ce eu profitam de pe urma aventurii ei, *ea* era distrusă. Kyle ridică privirea spre ea, cu ochi negri îndureraţi. A murit când aveam şaptesprezece ani. De friguri. Eu eram plecat la şcoală.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— De ce? întrebă el, şi gura lui frumoasă se arcui în jos. S-a întâmplat cu ani în urmă. În plus, am titlul, pământurile, banii. Nu e ăsta un schimb just pentru afecţiunea unei femei?

Ea nu îndrăzni să răspundă la întrebarea lui.

— Şi bărbaţii care abia au plecat?

— Fratele ei şi fiii lui, răspunse el. Mă văd cu ei doar când au nevoie de bani.

— N-ar trebui să dai bani celor care-ţi cer, spuse ea brusc şi vocea îi răsună tare în tăcerea bibliotecii. O să-ţi ceară doar mai mult.

El se întoarse şi o privi curios.

— Am crezut că vei fi înţelegător cu cauza lor. Am o groază de bani şi ei n-au. Şi *sunt* rudele mele de sânge.

Ea ridică bărbia, făcu ochii mici, cuvintele ei răsunară înflăcărate, deşi nu ştia întru totul de ce.

— De ce să-i înţeleg pe oamenii ăia? Nu-i cunosc. În plus, e legea firii, unii se nasc cu bani, alţii fără. Rugăminţile lor şi vina ta n-o să schimbe asta. Ai putea să le dai toţi banii tăi, monedă cu monedă, şi n-ar fi mulţumiţi

până nu ţi-au luat ultimul sfanţ.

El ridică din sprânceană.

— Deci nu crezi c-ar trebui să-i ajut pe cei nevoiaşi?

Ea scutură din cap şi buzele ei se arcuiră în faţa capcanei evidente.

— N-am spus asta, şefule. Ajută-i cât vrei. Dar să stai cu ochii în patru la cei care o să-ţi ia toţi banii şi o să plece fără şovăială. Nu merită mila sau ajutorul tău, indiferent de sângele lor sau de banii tăi.

Pentru o clipă, ochii lui negri o priviră inexpresivi, apoi spuse:

— Eşti foarte cinic pentru cineva de vârsta ta, Alf.

— Nu sunt cinic, sunt *realist*. Ea se încruntă şi se simţi insultată. Şi oricum, la ce vârstă poţi să devii cinic pe lumea asta, şefule? Îl privi în ochi. M-am născut şi-am crescut în St. Giles, la urma urmei. Asta vine la pachet cu aerul pe care-l respirăm acolo.

— Atunci bănuiesc, spuse el cu o voce scăzută şi profundă, că e o minune că mai ai o licărire de inocenţă.

Lui Alf i se tăie răsuflarea, iar ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei Fusese inocentă cu o noapte în urmă, înainte ca el să o atingă. Ştiuse? Despre asta vorbea acum?

El făcu un pas spre ea, însă Alf îşi păstră echilibrul, aşteptând.

Azi arăta cu adevărat ca un duce – în ciuda poveştii despre obârşia mamei lui. Era întunecat şi impunător, cu ochi negri somnoroşi şi ea voia… ea voia…

Simţind o mişcare a aerului în spatele ei, Alf se întoarse şi o văzu pe Lady Jordan pe coridor, privind spre bibliotecă, spre ea şi Kyle, şi cu o uşoară încruntătură pe frunte.

— Ei bine? spuse Lady Jordan. Ce s-a întâmplat cu Sir Aaron Crewe?

*

— Sir Aaron Crewe e mort, spuse Hugh şi, pentru o clipă, Iris chiar simţi că inima îi îngheaţă îngrozită.

Îşi acoperi gura cu mâna şi îl privi lung. Stând în dreptul focului din biblioteca lui, el părea foarte sever şi inaccesibil. Şi era iar cu flăcăul acela ciudat, Alf.

— Nu l-ai…

— Nu, o întrerupse el tăios. Era mort când l-am găsit la el acasă.

— S-a spânzurat, aşa a făcut, detalie Alf şi adăugă întârziat, doamnă, când Iris se uită la el cu ochi mari. Cel puţin, aşa trebuia să pară.

— Dumnezeule! Ea întoarse privirea spre Hugh. Ce vrea să însemne asta?

Hugh oftă, de parcă întrebările ei – poate chiar simpla ei prezenţă – erau o obligaţie şi, pentru un moment, se simţi rănită.

Apoi, îşi reveni în fire. Katherine fusese prietena ei cea mai bună din copilărie. O iubise pe Katherine – mai mult decât oricine din încăperea aceea. Cu siguranţă mai mult decât Hugh, la urma urmei, îi datora lui Katherine să se asigure că moartea ei era cercetată cum se cuvenea.

Aşa că îl privi pe Hugh Fitzroy, duce de Kyle, în ochi şi spuse:

— *Povesteşte-mi.*

— Vino, îi zise el. Hai să mergem în salonul roşu unde vei fi mai comodă şi trimit după ceai.

Îi întinse mâna şi o conduse spre salonul de jos, cu Alf pe urmele lor.

Băiatul părea să fie mereu prin preajmă în ultimele zile.

Salonul roşu fusese locul preferat al lui Katherine în care îşi bea ceaiul şi bârfea – când nu făcea cumpărături sau nu participa la întâlniri şi altele asemenea. Iris simţi o durere în piept când intră împreună cu Hugh în încăpere. Petrecuse în tihnă acolo atâtea după-amiezi fericite cu Katherine.

Îl privi, întrebându-se dacă avea vreo idee vagă despre cum Katherine petrecuse luni de zile ca să aleagă materialul de un roşu intens care tapeta pereţii sau că se răzgândise de trei ori cu privire la picioarele scaunelor din

mătase rozalie pe care le comandase special.

Nu, îşi spuse Iris în gând, când el o conduse spre divanul de un auriu-închis despre care Katherine spusese că voia să-l schimbe chiar înainte să moară, nu avea nicio idee. O părăsise pe Katherine înainte ca ea să decoreze încăperea. Şi oricum, n-ar fi fost surprinsă să afle că Hugh îşi ura soţia.

Cu siguranţă avea motive întemeiate.

Iris se încruntă întristată.

Hugh îi şoptea ceva lacheului, fără îndoială cerea să li se aducă ceaiul. Alf se aşează pe unul din scaunele acoperite cu mătase rozalie din faţa ei şi Iris îl studie pe furiş.

Băiatul purta o haină veche şi uzată, mult prea mare pentru el, părul îi era strâns la spate, într-o coadă dezordonată. El îşi întoarse capul şi îl urmări pe Hugh, cât termină de vorbit cu lacheul şi se întoarse la ei. Lui Iris i se tăie răsuflarea când zări profilul băiatului.

Pentru că *nu era* profilul unui băiat.

O ştiu de îndată. Gâtul era prea delicat, nu avea niciun măr al lui Adam; mişcarea şoldurilor lui Alf, până şi mersul lui care păruse ciudat de *excentric*, era de înţeles. Oh, era foarte, foarte bună sub deghizarea ei de bărbat, dar acum că Iris putea să o vadă, era imposibil să îi scape.

Se uită cum Hugh se aşază pe scaunul de lângă Alf, amândoi în faţa lui Iris.

Parcă făceau parte din aceeaşi coaliţie.

Ea miji ochii. Oare Hugh ştia de înşelăciunea lui Alf?

Dar el începu să vorbească şi atenţia în fu imediat distrasă spre alte chestiuni.

— Credem că Crewe a fost ucis.

— Credem? nu putu să nu întrebe, cu o voce mai ascuţită decât şi-ar fi dorit.

El păru uşor surprins.

— Am fost cu oamenii mei şi cu Alf, după cum ştii. Jenkins i-a examinat corpul. Erau indicii că nu a fost o sinucidere.

— Ce indicii? întrebă Iris.

El se încruntă şi Iris îşi dădu seama că *încerca* să

găsească un mod delicat prin care să îi spună totul fără să îi ofenseze sensibilităţile. La urma urmei, ea era o doamnă, şi trebuia să fie protejată.

În mod evident, Alf nu avea asemenea griji.

— Nu era niciun scaun acolo unde s-a spânzurat Crewe. Nu putea să se spânzure dacă nu-l *punea* cineva acolo.

Hugh se strâmbă.

— Da. De asemenea, Jenkins ne-a informat mai târziu, după ce-am plecat, că observase vânătăi pe trup – vânătăi care nu erau de la spânzurare.

Ea îşi înclină capul şi întredeschise gura ca să pună o întrebare chiar când slujitoarele intrară cu tava cu ceai. Aduseră şi biscuiţi proaspeţi – încă fierbinţi, abia scoşi din cuptor – cu unt şi gem şi le luă câteva minute bune să aranjeze totul pe măsuţă.

Aşteptă până când slujitoarele închiseră uşa în urma lor, apoi se aplecă în faţă.

— De ce nu v-a spus Jenkins de vânătăi când eraţi încă acasă la Crewe?

Hugh se încruntă.

— Pentru că un prieten de-al lui Crewe, contele de Exley, a ajuns acasă la el înainte ca Jenkins să mai apuce.

— Exley? Nu ştiu…

— Este membru al Lorzilor Haosului. Hugh ridică din umeri. Unul din bărbaţii de pe lista pe care mi-a dat-o Montgomery. Poate a fost o coincidenţă c-a apărut aşa de repede după moartea lui Crewe, dar nu cred.

Ea clipi nedumerită.

— Crezi că l-a ucis contele?

— Sau a pus să fie ucis.

— Doamne sfinte, spuse ea încet şi aproape se înecă. Ce e de făcut în continuare?

El întoarse privirea.

— Trebuie s-o iau de la capăt. Să investighez numele rămase listă – mai ales pe Exley.

Ea se încruntă şi turnă ceai tuturor, câtă vreme se gândi la povestite.

— Nu poţi pur şi simplu să-i arestezi pe Exley şi ceilalţi? La urma urmei, ştii că fac parte din organizaţia asta.

El luă cana de ceai de la ea.

— Cu ce acuzaţii, mai exact? Că numele lui e pe o listă pe care mi-a dat-o ducele de Montgomery? Că bănuim că face parte dintr-o organizaţie secretă? Cu toţii au acceptat să nu vorbească despre ce au văzut la întâlnirile Lorzilor, nici despre ce fac Lorzii ca să influenţeze guvernul. Nu avem martori. Victimelor orgiilor – cele care au supravieţuit şi pe care le-am descoperit – le e prea frică să vorbească şi, în plus, Lorzii poartă măşti. Puse brusc ceaşca jos, părând frustrat. Cred că cei mai mulţi dintre membrii nici nu ştiu cine sunt ceilalţi.

— Dar unii ştiu. Alf luase ceaşca de ceai şi era ocupată să ronţăie un biscuit, fără să fie atentă la firimiturile care îi cădeau în poală. Făcu un gest cu jumătatea de biscuit în mână. Aşa ţi-a zis Montgomery în ultima scrisoare.

Iris se încruntă.

— Ce scrisoare?

— Ducele de Montgomery corespondează cu mine, îi spuse Hugh. Majoritatea scrisorilor sunt pline de bârfe, poveşti sau ghicitori, dar din când în când, mai scapă şi câte o fărâmă de informaţie reală. În ultima lui scrisoare, mi-a spus c-a auzit că Lorzii Haosului păstrează o listă a membrilor. Dacă găsim lista asta, atunci am fi în stare să elucidăm misterul.

— Înţeleg. Iris sorbi din ceai. Deci Crewe şi Exley erau două dintre numele primite de la Montgomery?

— Da.

— Şi celelalte nume?

— Lordul Chase şi vicontele Dowling, răspunse el

— Oh!

Iris făcu ochii mari.

Hugh se încruntă.

— Ce e?

— Vicontele Dowling, spuse ea, şi îşi simţi pieptul

cuprins de entuziasm. Este o cunoştinţă de afaceri a lui Henry. Ea se uită la Alf. Fratele meu mai mare, Henry Radcliffe. Locuiesc cu el şi soţia lui, Harriet. Îşi întoarse privirea spre Hugh. L-am şi întâlnit pe lordul Dowling. Participă deseori la dineurile lui Harriet.

— De câtă vreme se ştiu Henry şi lordul Dowling? întrebă Hugh, cu un glas liniştit.

— Vai, de ani de zile, cred. Ea se încruntă, încercând să-şi amintească de prima dată când Henry îl menţionase pe viconte, dar scutură frustrată din cap. Nu ştiu exact. Cel puţin de dinainte de moartea soţului meu – Henry se frecventează cu lordul Dowling de când eu locuiesc cu ei.

— Atunci de cinci ani, spuse Hugh, cu ochi întunecaţi.

Degetele ei se strânseră pe toarta delicată a cănii de ceai la un gând subit şi groaznic.

— Doar nu crezi că *Henry* e…

— Are vreun tatuaj cu delfin? întrebă Alf, iar Iris ar fi fost indignată de intervenţia ei, doar că femeia era foarte pragmatică.

Ea răsuflă.

— Nu din câte ştiu eu.

— Doar pentru că-l ştie pe vicontele ăsta, nu înseamnă că e şi el unul din ei, nu? întrebă Alf cu sinceritate.

Iris încuviinţă din cap şi mai luă o gură de ceai ca să se întremeze.

— Desigur. Ai dreptate.

Hugh îşi lovea genunchiul cu degetul.

— Iris, crezi c-ai putea să aranjezi o cină cu Harriet? Una la care să fim invitaţi şi eu, şi Dowling?

— Aş putea, răspunse ea încet. Dar cred că există o ocazie mai utilă prin care să-l cunoşti. Am primit o invitaţie la un bal mascat dat de lordul Dowling peste două săptămâni. Ea îşi muşcă buza şi se aplecă în faţă, iar un val de încântare îi cuprinse pieptul la gândul acela cutezător. Atât fratele meu, cât şi soţia lui pleacă mâine într-o călătorie la ţară. Vor fi plecaţi pentru cel puţin trei săptămâni, dar cum balul e mascat…

Buzele lui Hugh se arcuiră într-un zâmbet triumfător.

— Eu aş putea să particip în locul fratelui tău.

Capitolul 10

Când Şoimul de Aur se făcu bine în cele din urmă, Prinţul Negru îi puse o glugă şi îi prinse la picior legături din piele. Clopoţei micuţi erau cusuţi la legături şi răsunau de fiecare dată când pasărea se mişca. Băiatul îşi puse o pelerină şi ascunse sub ea Şoimul de Aur. Se îndepărtă cu pasărea de Castelul Negru până când se găsiră în singurătate şi niciun ochi indiscret nu mai putu să îi vadă.

Descoperi pasărea, apoi în şopti la ureche:

— O să-ţi spun Dor…

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Hugh simţi că muşchii i se încordează când adulmecă mirosul vânatului. Se aplecă în faţă pe scaunul delicat din salon şi îşi puse coatele pe genunchi.

— Dacă reuşim să intrăm în casa lui Dowling, eu pot să caut înăuntru în timpul balului.

— Ei ştiu cine eşti, şefule, îi spuse Alf, bând restul de ceai, şi ţuguie buzele ei frumoase şi rozalii. Nu crezi c-ar observa un tip mare ca tine care umblă în voie prin casă?

El miji ochii spre ea… şi îşi dădu seama: ea era afurisita de Fantomă din St. Giles. Ştia să se lupte – luptase cot la cot cu ea – şi îşi câştiga pâinea din căutatul informaţiilor. Ar fi un prost să nu o folosească. De ce Dumnezeu nu se gândise la asta mai devreme?

Ea era un vânător – vânătorul *lui.*

El zâmbi şi o privi cum făcu suspicioasă ochii mari.

— Atunci *tu* ai să cauţi. Te luăm ca lacheul nostru.

Sprâncenele lui Iris se ridicară până aproape de linia părului.

— Alf e destul de scund pentru un lacheu, nu crezi?

El izgoni problema dintr-o simplă privire aruncată spre Alf. Ochii ei căprui şi mari nu trădau nicio urmă teamă. De fapt, buzele ei erau uşor întredeschise, începu să înroşească. Aşa arăta când era stârnită? El simţi o tresărire entuziastă, adânc în pântec. O nevoie de a se întinde spre ea, de a o trage în poala lui şi de a-i răvăşi gura.

El îi răspunse lui Iris, dar cuvintele se adresau lui Alf.

— Nu se vor uita foarte atent la lachei.

Iris avea sprâncenele arcuite şi se uita spre el şi Alf.

— Dar…

— Ori Alf, ori eu, spuse Hugh cât putu de blând.

Fata zâmbi uşor, dar îmbujorarea coborî spre gâtul ei delicat. Cât de jos ajungea? se întrebă el. Era udă acum, cu gândul la planurile pe care le făceau?

— Foarte bine, spuse Iris, cu voce clară şi sacadată care întrerupse tăcerea grea ce se lăsase în încăpere.

Alf îşi drese glasul şi îşi întoarse privirea. Se uită în treacăt la Iris, înainte să-l întrebe:

— Cum ai de gând să te ocupi de asta?

— Cu grijă. El se lăsă pe spate. Trebuie să vorbim despre asta, să plănuim cum să intrăm şi să ieşim din casa lui Dowling – şi ce e de făcut dacă ceva nu merge bine. Dar mai întâi avem nevoie de informaţii despre casă. Poţi să faci rost de ele?

— Bineînţeles.

Ea se ridică, iar el îşi aminti cât era de micuţă. Nu era de mirare că fusese confundată cu un băiat atâţia ani. Avea şolduri şi sâni micuţi, un trup subţire şi delicat ca al unei păsări. Îşi petrecea atâta vreme certându-se cu el şi vorbind răspicat despre ce credea că era uşor să uiţi cât de *mărunţică* era fizic.

Poate că era în stare să se lupte, dar tot femeie rămânea.

Hugh se încruntă şi şovăi o clipă. Cu siguranţă că unui gentleman nici nu i-ar fi trecut prin minte să pună o femeie în asemenea pericol. Un gentleman ar fi trimis-o de acolo şi i-ar fi spus că nu o putea folosi acum că îi descoperise identitatea sexuală.

Dar ea nu era o doamnă, nu? Crescuse în cea mai groaznică parte din Londra. Ba mai mult, făcea asta de ani buni, înainte ca el să o fi cunoscut – şi o mai făcea şi cu mare pricepere.

În plus… El nu era genul tipic de gentleman. Era unul din motivele pentru care era atât de bun la activităţile de culise pe care i le rezerva regele pentru el: era dispus la orice ca să-şi facă treaba.

Inclusiv să folosească o femeie incredibil de iscusită ca agent.

— Trebuie să ştiu unde îşi ţine Dowling cele mai importante hârtii, îi spuse el acum, după ce luase o decizie. În dormitorul lui? Într-un birou? Trebuie să aflăm şi planul casei.

— Ştiu ce-ţi trebuie, n-avea grijă, şefule. Îi aruncă un zâmbet mult prea încrezător, în vreme ce se îndreptă spre uşă. O să încep să caut dacă Dowling a dat pe cineva afară în ultima vreme. Lacheul care şi-a pierdut slujba şi care simte că s-a profitat de el e cel mai dispus să împrăştie informaţiile pe care le vrem.

Ea îi salută şi închise uşa de la salon, la fel de încrezut ca de obicei.

Fu cât pe ce să strige în urma ei să fie foarte atentă. În schimb, mai sorbi din ceai. Doamne, ura ceaiul.

Când ridică din nou privirea, Iris stătea cu spatele drept şi mâinile împreunate liniştit în poală.

— Îţi dai seama că Alf e o fată.

Bine că îşi înghiţise deja ceaiul.

— Da.

Ea ridică sprânceana pentru o fracţiune de secundă.

— Şi totuşi, o trimiţi să facă aşa o treabă periculoasă?

Aşeză apăsat ceaşca de porţelan pe tavă şi reuşi ca prin minune să nu o spargă.

— Nu ştiam că e fată când am angajat-o. În plus, este meseria ei. I-ai nega-o?

Iris strânse din buze, dar nu răspunse.

Era o femeie deşteaptă. Trebuia să ştie că, pentru o femeie, alte ocupaţii din St. Giles erau cu mult mai

chinuitoare – şi primejdioase – decât culegerea informaţiilor.

Iris se aplecă în faţă şi îşi umplu din nou ceaşca.

— Te-ai gândit că ar putea să participe la bal pur şi simplu ca femeie?

— Eu…

El clipi şi se uită lung la ea.

De fapt, *nu* şi-o închipuise pe Alf într-o rochie. Purtase întotdeauna pantaloni – ca Fantomă şi ca băiat.

Iris sorbi calm din ceai şi ridică din nou din sprâncene.

— Are mult mai mult sens decât să o faci să intre acolo în haine de lacheu. În plus, invitaţia e pentru un domn şi două *doamne.*

El se aplecă în faţă, din nou cu coatele pe genunchi.

— Dar cum să caute prin cameră îmbrăcată în rochie?

Ea făcu ochii mari şi îi aruncă o privire care îi aminti ciudat de mult de bătaia de joc a lui Alf.

— Cum Dumnezeu ar putea o rochie să o împiedice? De fapt, e mai puţin probabil ca o doamnă care rătăceşte prin camerele dindărăt ale reşedinţei unui viconte să provoace mai multe bănuieli decât un lacheu. Poate pur şi simplu să spună cum că ar căuta toaletele. În general, domnii nu îi pun întrebări unei doamne.

— Dar ea *nu* e o doamnă, spuse el încet. I-ai auzit accentul.

— Este o actriţă strălucită, spuse Iris serios. Trebuie să recunoşti. Trebuie să fie, dacă s-a dat băiat ani de zile. Şi, evident, e deşteaptă şi are o minte ageră. Ce te face să crezi că *n-ar putea* să se poarte ca o doamnă, dacă şi-ar pune în minte asta?

Totuşi, ar putea? El îşi dădu seama brusc că nu avusese nicio discuţie cu Alf, nu recunoscuse în niciun fel că era fată.

Nu era ciudat?

— Nu sunt sigur, spuse el încet.

Părea uşor periculos să dea curs unui asemenea plan. Să recunoască în faţa tuturor cine era Alf cu adevărat.

Sau poate era pur şi simplu periculos pentru el să

recunoască că ea era o femeie. Aşa devenea cumva mai reală – nu doar Fantoma seducătoare la care visa noaptea. Nu doar un băiat obraznic care îl tachina ziua.

O femeie care era ambele.

O femeie pe care el o *cunoştea.*

Care avea o minte ageră şi care putea să vâneze cu el – niciodată, nici măcar în cele mai sălbatice visuri, nu îşi închipuise o asemenea creatură.

Ea îi făcea inima să bată cu putere. Îi descătuşa toate emoţiile pe care le crezuse ferecate bine când părăsise Anglia cu trei ani în urmă.

Simplul gând îi desenă broboane de sudoare pe coloană.

Izgoni totul din minte când Iris întrebă:

— Ce vrei să spui?

— N-am văzut-o niciodată îmbrăcată ca o femeie, răspunse el scurt.

Ea încuviinţă nerăbdătoare din cap.

— Pentru că se deghizează în băiat. Iris se opri şi se uită mai atent la el. Fusese dintotdeauna o femeie cu un al şaselea simţ. Nu asta ai vrut să zici. Crezi că se crede băiat?

— Nu. Răspunsul lui fu instinctiv, dar ştia că era corect. La urmei, nu făcuse niciun efort ca să-l oprească atunci când îi atinsese sânii şi feminitatea, ci se desfătase din plin. Ştiu că e conştientă că e femeie. Doar că am sentimentul c-ar putea să se piardă cu firea dacă ar trebui să se îmbrace ca o femeie.

Ea îl privi ciudat.

— Cum…? Iris clătină din cap. Nu contează. Va trebui pur şi simplu să o întrebi şi să afli, nu?

La naiba, nu voia să îi ceară asta. Era o tentaţie prea mare pentru el şi ştia că Alf nu îşi va dori să o facă.

Şi, în acelaşi timp, o parte din el – aceeaşi parte pe care o ţinuse atâta vreme în lanţuri – tânjea să o vadă în veşminte de femeie. Iris avea dreptate: Alf era cea mai calificată dintre ei ca să caute prin casa lui Dowling în timpul balului.

Îmbrăcată ca o doamnă.

Asta era nebunie curată.

Hugh îşi încleştă maxilarul.

— Da, ai dreptate.

— Deci rămâne aşa? La încuviinţarea lui din cap, ea puse ceaşca pe măsuţă. Trebuie să mă duc acasă ca să găsesc invitaţia.

El se ridică odată cu ea.

— Mulţumesc, Iris.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Îi strânse mâna. Ştii cât de importantă a fost Katherine pentru mine.

— Da, ştiu, dar şi tu eşti foarte importantă pentru mine. Prietenia ta e importantă pentru mine, să nu uiţi niciodată asta. Îi luă mâinile într-ale lui şi le ridică la buze, sărutându-i podul palmelor. Ea era femeia pe care voia să o ia de soţie. Era o prietenă bună – şi pentru fosta lui soţie, cu toate multele ei defecte – şi pentru el. Trebuia să-şi recapete cumpătul. Să nu uite că asta era ce-şi dorea: prietenie, potrivire, mulţumire, linişte. Se îndreptă din spate. Atunci fă-mi pe plac, dacă simt nevoia de a-ţi mai mulţumi o dată.

Ea clătină afectuos din cap.

— Eşti absolut ucigător când vrei să fii fermecător, dragă Hugh.

El zâmbi şi îşi întinse braţul. Ea îl luă de braţ, iar Hugh o conduse până la intrarea principală şi privi cum se urcă graţios în trăsura ce o aştepta.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când se întoarse şi reveni în casă.

Se simţise pe deplin viu alături de Alf cu o noapte în urmă – văz, auz şi simţ, până şi mirosul i se ascuţise; fusese aproape ameţit cu ea în braţe. Fără să se gândească. Atent doar la moment.

Era un bărbat obişnuit să deţină controlul. Să analizeze fiecare mişcare, fiecare situaţie. Mintea îi era cea mai aprigă armă. Prin urmare, să se simtă dezarmat – şi cu atâta uşurinţă – de ea era aproape înfricoşător. Urmărise pofta aceea îmbătătoare fără să se gândească, o reacţie

visceralã – şi era ceva ce nu mai făcuse de la Katherine încoace. Toată povestea avea foarte puţin sens. Fosta lui soţie fusese o femeie sofisticată şi elegantă, chiar dacă nu avea decât nouăsprezece ani pe atunci. Alf îşi ascundea feminitatea ca pe secretul cel mai de preţ. Era obraznică şi îndrăzneaţă şi părea că se bucura să-l provoace în cel mai masculin dintre feluri.

Nici nu puteai să-ţi închipui două femei mai diferite.

Şi totuşi, provocau în el o reacţie similară: o dorinţă nesăbuită.

Hugh se opri la scări şi trase adânc aer în piept.

Trebuia să îi găsească şi să-i înfrângă pe Lorzii Haosului cu ajutorul lui Alf. Şi după ce operaţiunea se încheia, avea să o trimită departe – departe de viaţa lui.

Unde nu avea să facă vreun rău nici unuia dintre ei.

*

În noaptea aceea, Alf rămase pe acoperişul de la Kyle House şi se uită lung la stelele care licăreau deasupra ei. Nu erau nori, doar luna, aproape plină acum, şi toate punctuleţele de lumină scăpărătoare pe catifeaua neagră a văzduhului.

Atunci când lângă ea se deschise fereastra din fronton, ea strâmbă din nas, urând ideea că o găsise cineva în locul ei ascuns.

Apoi răsună vocea lui adâncă şi răguşită.

— Nu ţi-e frig aici?

Ea întoarse capul – atât cât să vadă profilul lui Kyle.

— Nu. Am luat una din păturile de pe pat.

— Văd. El îşi drese glasul. Am înţeles de la Talbot că ai reuşit să culegi informaţii despre reşedinţa lordului Dowling.

— Aha. Îşi petrecuse toată ziua vorbind cu diferite persoane de contact. Am făcut rost şi de o hartă a casei, de la un lacheu care a lucrat acolo.

— Foarte bine.

Lauda lui îi încălzi pieptul.

— Bănuiesc c-o să fiu în stare să-i găsesc biroul cu ajutorul ei.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, îi spuse el. Vreau să vii mine şi Lady Jordan la bal.

Ea îl privi chiorâş şi încercă să îi surprindă expresia în întuneric dar îi fu imposibil.

— Credeam că ăsta e planul, şefule.

— Aşa e, dar am făcut o mică modificare. Vreau să vii ca femeie.

Lui Alf i se tăie răsuflarea şi, pentru o clipă, parcă nu mai putu să respire. Când fu, în cele din urmă, în stare să răsufle, vocea îi răsună răguşit.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Eu… Gândurile, sentimentele îi băteau nebuneşte în piept şi pântec, şi parcă simţi nevoie să sară pur şi simplu şi să zboare peste acoperişuri. Să găsească un loc sigur şi să se *ascundă.* N-am fost niciodată o femeie, şefule.

Vocea ei răsună ca o şoaptă aspră şi Alf se întrebă dacă el putea să o audă.

Dar o auzi.

— De cât timp?

— Ce?

— De câţi ani te îmbraci ca un băiat?

Ea se întoarse şi se uită iar la stele. Înghiţi.

— Dintotdeauna.

— Mama ta te îmbrăca în haine de băiat?

Îşi arcui uşor buzele, în vreme ce strânse din ele.

— Mama a pus o cămaşă pe mine. Nu îi spunea cămaşă de băiat sau de fată, din câte-mi amintesc, dar oricum eram prea mică atunci când m-a părăsit. Uneori, dacă te uitai prea mult la stele, puteai să îţi faci iluzii că ajungeai să le atingi. După ce m-a lăsat, am făcut parte din gaşca prietenului meu, Ned, care a avut grijă de mine – m-a învăţat să citesc mai târziu. El m-a îmbrăcat în haine de bărbat. Ca să mă apere. Să mă ţină în siguranţă. Ea zâmbi când îşi aminti de pistruii de pe chipul al lui Ned, de strungăreaţa lui, de ochii lui albaştri şi vicleni. Ned era tare

isteţ.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Zâmbetul ei pieri.

— Alf?

— A început să-şi facă banii în alte feluri când a crescut, spuse ea încet. Primea mai mulţi bani dacă se vindea altor bărbaţi, decât câştiga banda. Ieşea noaptea şi revenea dimineaţa de pe unde dormea. Într-o dimineaţă, nu s-a mai întors. Poate aveam doisprezece ani atunci. Destul de mare cât să am grijă de mine singură. Şi aşa am făcut. Scoase un braţ de sub pătură şi întinse mâna spre stele, părând că prinde una. Poate că Ned a cunoscut un tip bogat care l-a luat de tot cu el. Sau poate că şi-a găsit un fel mai bun prin care să-şi croiască drum în viaţă. Ştia prea bine că putea să mă lase şi că aveam să mă descurc foarte bine de una singură. Ned a avut mereu grijă de mine.

El scoase un sunet, un cuvânt care să o întrerupă, dar nu mai adăugă nimic după aceea.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea pe acoperiş, rămaseră doar ei doi, stelele şi luna.

Ea băgă braţul la loc sub pătură şi o strânse mai tare în jurul ei.

— Stelele astea sunt aşa departe, nu-i aşa? Dar sunt mereu acolo, oriunde te-ai afla. Poţi să fii la kilometri depărtare de cineva, poate chiar în alt oraş, dar dacă te uiţi sus, vezi aceleaşi stelele pe care le vede şi celălalt. Dacă stai să te gândeşti, parcă nici n-aţi fi niciodată despărţiţi, nu-i aşa?

El îşi drese glasul.

— Mama obişnuia să-mi arate stelele când eram copil.

Ea îşi întoarse capul spre el chiar dacă încă nu putea să-l vadă.

— Serios?

— Hm, da. Vocea lui răsună atât de dulce, parcă ziceai că torcea. Era actriţă de teatru, aşa că venea târziu. Mă învăţasem să mă trezesc când o auzeam urcând scările. Dacă era singură, mă lăsa să stau cu ea cât lua cina şi dacă era o noapte caldă, stăteam pe balconul ei. După ce mânca

şi se pregătea de culcare, stingea lumânările şi ne uitam la stele. Stăteam pe umărul ei şi îmi arăta constelaţiile.

— Care? şopti Alf. Nu le-am învăţat niciodată.

— Niciodată?

Ea scutură din cap.

El deschise mai mult fereastra şi umerii lui laţi se chinuiră să se strecoare pe acolo. Urcă pe acoperiş, mergând spre locul în care se afla ea.

— Ai grijă, nu putu să nu îi spună. Eşti mai mare decât mine, şefule. N-ai vrea să te rostogoleşti pe propriul acoperiş.

El pufni şi se mişcă în spatele ei, apoi se aşeză, cu picioarele departe şi de alta în jurul ei.

Ea încremeni. Nu se aşteptase să se aşeze atât de aproape. Tocmai cu o noapte în urmă, bărbatul ăsta masiv o ţinuse în braţe, o atinsese aşa cum făcea un bărbat cu o femeie, pentru prima dată în viaţa ei. Îşi simţi trupul cuprins de un fior, de parcă muşchii şi pielea ei reacţionau la el.

De parcă îl cunoştea la un nivel carnal.

El o trase şi mai aproape, aşa că pieptul lui mare se sprijini de spatele ei, o luă în braţe – era de o mie de ori mai cald decât pătura, iar ea îşi simţi trupul tot mai moale şi se rezemă de el.

Se simţea în siguranţă. Protejată.

Îşi întinse braţul drept, arătă în faţă şi un pic în sus.

— Vezi steaua aia strălucitoare un pic deasupra acoperişurilor?

Îi simţi răsuflarea delicat pe lângă ureche, caldă şi umedă în aerul nopţii, iar Alf se cutremură uşor.

— Da?

— E Sirius, Steaua Câine.

— Steaua Câine? Ea strâmbă din nas la numele straniu. De ce se numeşte aşa?

— Pentru că face parte dintr-o constelaţie mai mare, constelaţia Canis Major. Asta înseamnă „câine mare”. Sirius este inima lui. Aleargă în sus, pe cer. La stânga inimii lui, sunt trei steluţe într-un triunghi – capul lui –, în spate, corpul lui e format din şase stele adunate într-un

dreptunghi accidentat, cu picioare care aleargă şi coadă.

Kyle trasă fiecare linie în aer cu degetul.

Ea privi şi încuviinţă din cap, deşi nu era complet sigură cum puteai să faci un câine cu toate stelele alea. Ei i se păreau doar un talmeş-balmeş. Dar îi plăcea vocea lui, atât de aproape de urechea ei. Căldura trupului şi a cuvintelor lui, uşoare şi încrezătoare, în vreme ce îi arăta stelele.

— Şi aici, continuă el. Dacă te uiţi la Sirius şi tragi o linie dreaptă în sus, ai să vezi trei stele una după alta.

Ea se aplecă puţin în faţă.

— Unde?

— Dă-mi mâna.

O scoase de sub pătură şi o aşeză în mâna lui mare. El îi strânse degetele, îi întinse arătătorul şi îi strânse mâna tare într-a lui.

— Aşa, spuse el, cu obrazul lângă al ei, atât de aproape că putu să îi simtă ţepii din barbă. Urmăreşte-ţi mâna cum îţi arăt eu. Deci Sirius, drept în sus – el mişcă încet ambele mâini pe cerul nopţii, spre cele trei stele strălucitoare aşezate una după alta.

— Le văd, şopti Alf. Oh, le văd!

Ea îi simţi zâmbetul pe obraz.

— Asta e Centura lui Orion. El e stăpânul câinelui. Din centura lui coboară trei stele mai mici. Le vezi?

— Da.

— Aceea e sabia lui. În jurul Centurii lui Orion sunt patru stele într-un dreptunghi. Aici. El îi mişcă mâna şi i le arătă pe fiecare în parte. Aici. Aici. Şi aici. Cele de sus sunt umerii lui, cele de jos genunchii sau tunica lui. Vezi?

— Hmm, murmură ea. Le vedea, dar în mare parte doar ascultă pur şi simplu vocea lui.

— Acum, în faţa lui îşi ţine arcul.

El trasă o curbă cu mâna ei.

Dacă mijea ochii, Alf credea că reuşea să vadă… poate.

— Şi celălalt braţ e deasupra capului şi ţine săgeata.

Ei bine, Alf nu vedea deloc asta.

Zâmbi oricum şi se întoarse spre el.

— Ce cap?

Chipul lui era atât de aproape că aproape se sărutau. Se uită la gura lui – gura aceea care o răvăşise pe a ei –, apoi reveni la ochii lui, negri ca noaptea.

— Mai e o stea deasupra corpului, spuse el fără să se întoarcă. Le coborî încet braţele, chiar dacă nu îi eliberă mâna. Cred că poate să fie considerată capul lui.

Buzele lui se arcuiră când ea şopti:

— Are o sabie, un arc cu săgeată *şi* un câine şi n-are un afurisit de cap?

— Poate anticii considerau capul ca fiind neimportant, murmură el pe buzele ei şi o sărută, acolo pe acoperiş, sub cerul vast al nopţii, strângând-o cu braţele lui în căldură şi siguranţă. Senzaţia semăna foarte bine cu zborul. De parcă sărea în aer, fără să fie prea sigură dacă avea să facă saltul sau nu, inima bătându-i nebuneşte în piept, cu fiori în vene, cu muşchi tremurători de încântare.

Vie. Se simţea vie când o săruta Kyle.

Îşi ridică mâna spre obrazul lui, în vreme ce deschise gura sub apăsarea lui, şi simţi pielea rece de pe maxilar şi căldura limbii lui, zburând, prăbuşindu-se, plutind în aer.

El se retrase.

Ea clipi.

— Trebuie să intru, îi spuse el, iar vocea îi era tăioasă şi nepăsătoare, de parcă nici nu se sărutaseră.

De parcă ea nici nu plutise în aer.

El se ridică şi frigul o cuprinse din nou.

— Gândeşte-te la ce te-am rugat, Alf.

Şi o lăsă singură pe acoperiş.

Pentru o clipă, nu putea să se gândească la ce îşi dorea să facă, apoi îşi aminti: voia ca ea să devină femeie.

Alf se înfioră.

*

Hugh se trezi a doua zi când auzi uşa de la dormitorul lui trântindu-se.

— Nu pot s-o fac, şefule, exclamă Alf pe un glas răguşit. M-am gândit la asta aproape toată noaptea, pur şi simplu nu pot şi aia e.

Hugh căscă şi deschise ochii.

Alf era îmbrăcată în hainele ei obişnuite de băiat şi stătea în picioare lângă patul lui. Putea să-şi dea seama din lumina difuză care se reflecta printre draperiile încă trase că nu era cu mult trecut de zorii zilei.

Ştrengăriţa se plimba înainte şi înapoi, muşcându-şi buza de jos, aparent inconştientă că îl trezise şi că el dormea gol.

„La naiba!”

— Ce nu poţi să faci? întrebă el şi îşi păstră vocea liniştită. Nepăsătoare.

— Să fiu o doamnă! spuse ea şi îşi ridică mâinile în aer. Şefule, pur şi simplu nu mă pricep la asta. Nu pot să port o rochie, pur şi simplu nu pot să umblu într-o rochie. Nu pot să fac reverenţe şi toate chestiile alea pe care le fac doamnele. Doamna asta, Lady Jordan, tre’ s-o facă pentru tine – ea e o doamnă adevărată, la urma urmei.

— Şi tocmai de aceea nu poate să o facă.

Hugh se împinse cu mâinile în pat şi se ridică în şezut, rezemat de tăblie. Mişcarea îi coborî aşternuturile până la brâu.

Ea se opri din mers, la doar câţiva centimetri depărtare de patul lui, cu privirea aţintită spre pieptul lui gol.

— Alf? o îndemnă el.

— Hm?

Genele se ridicară şi ochii ei căprui şi mari se uitară la el, uşor uluiţi. Ştia oare ce efect avea privirea ei asupra lui? El era deja întărit sub aşternuturile subţiri – ea trebuia să fi observat – şi autocontrolul lui atârna de un fir de aţă.

— Lady Jordan nu poate să caute prin casa lui Dowling, spuse el. Nu are experienţa şi îndemânarea pe care le ai tu. De asemenea, nici n-ar şti ce să facă dacă ar intra în vreo încurcătură.

Gura ei rozalie se schimonosi revoltată.

— Dar…

El ridică o sprânceană.

— Poţi să te aperi, să zicem în faţa unui lacheu?

Ea îşi dădu ochii mari peste cap şi pufni.

— Fireşte.

— Lady Jordan *nu poate.* La drept vorbind, nu credea că urma să se ajungă acolo. Un lacheu trebuia să fie un prost ca să atace o doamnă la un bal. Dar voia să fie pregătit pentru orice eventualitate. Nu ştie să mânuiască un pumnal. Nu s-a luptat niciodată în viaţa ei. Tu eşti singura opţiune.

El se uită lung la el şi chipul ei aprig se schimonosi, iar pentru prima dată Hugh zări o emoţie pe care nu şi-o închipui niciodată la ea: frică.

— Nu *pot.*

— De ce?

Ea clătină tăcută din cap.

— Te-am văzut sărind şi alergând pe acoperişuri, spuse el. Te-am văzut luptându-te cu săbiile împotriva mai multor bărbaţi înarmaţi – cu bărbaţi mai puternici şi mai mari decât tine. *De ce?* Doar spune-mi, de ce poţi să-i înfrunţi neînfricată pe ei, în vreme ce gândul de a purta o rochie pentru o noapte îţi taie graiul?

Ea clipi apăsat şi el văzu lacrimi adevărate în ochii ei, la mica lui războinică fioroasă.

— Nu sunt…

Poate că trebuia să o lase să plece. Poate trebuia să dea dovadă de puţină blândeţe – *îndurare* – şi să găsească alt mod prin care să caute în biroul lui Dowling.

Doar că avea o misiune de îndeplinit: să îi nimicească pe Lorzi. Să răzbune moartea soţiei şi pe copiii lui rămaşi orfani.

Să pună punct depravării din inima Angliei.

Şi dacă cea mai rapidă cale prin care să o facă era să oblige o ştrengăriţă luptătoare, micuţă şi înverşunată, să-şi înfrunte propriile frici, atunci, pentru numele Domnului, avea să o facă.

O ţintui cu privirea şi întrebă:

— Ce nu eşti, Alf?

Bărbia ei ascuţită tresări şi Alf se uită încruntată la el.

— Nu sunt *femeie.* Nu mai sunt. A trecut prea mult timp. Sunt băiat de prea multă vreme.

— Mădularul meu are altă părere.

Ea rămase fără grai.

— Pofti…?

El o prinse de încheietură şi o trase în pat, apoi îi puse mâna grosolan pe aşternuturile care îi acopereau vintrele.

— Mă simţi? Sunt tare pentru tine. Îşi mişcă mădularul în palma ei captivă. Şi te asigur că nu mă interesează deloc băieţii sau bărbaţii. Doar femeile.

„Doar tu”, şopti o parte perfidă din mintea lui, dar nu o băga în seamă. Nu făcea asta decât pentru misiunea lui. Nu avea nimic de-a face cu ei doi. Cu dorinţa de a o vedea înflorind în femeia pe care şi-o dorea în adâncul sufletului lui confuz.

Ea se uită lung la mâna strânsă pe mădularul lui şi îşi încovoie degetele o dată.

Kyle îşi înăbuşi un geamăt, iar sentimentul dinăuntrul lui, sentimentul încătuşat, îşi zornăi lanţurile.

Ochii ei mari alunecară spre ai lui şi începu brusc să se zbată.

El o lăsă să plece înainte ca ea să-şi facă vreun rău sau să-i facă lui vreun rău.

Ea se retrase, căzu din pat şi ateriză în fund pe podea.

— Nu pot. Nu pot.

— Ba *poţi.*

El aruncă aşternuturile deoparte şi se ridică, mergând ţintă spre ea, gol. Se aplecă şi o ridică de un braţ, continuă să meargă şi o trase după el, ieşit din minţi, cu dorinţa dezlănţuită şi o împinse în uşă.

Se aplecă înainte, împingându-şi chipul spre al ei şi mârâi:

— *Poţi* pentru că am nevoie de o *femeie*, Alf. Nu de un băiat, nu de o fată deghizată în băiat. Nu de o Fantomă justiţiară. Nu de un derbedeu informator. De o femeie. *De tine.* Am nevoie de tine. Devino femeia care eşti deja, Alf.

Fă-o pentru mine.

Deschise uşa şi o împinse afară din dormitorul lui, înainte să facă ceva ce va regreta mai târziu.

Apoi îşi lipi fruntea asudată de uşă, cu braţele proptite de-o parte şi de alta.

Mădularul lui era întărit şi inima îi bătea prea tare sub efectul unei emoţii clocotitoare – o emoţie provocată de *ea.*

Izbi cu pumnul în uşă şi o făcu să se cutremure.

Nu putea – *nu putea* – să o ia de la capăt.

Capitolul 11

Prinţul Negru legă o sfoară lungă de piciorul Şoimului de Aur şi *îi dădu drumul. Pasărea îşi luă zborul, dar când ajunse la capătul priponului*, *el fluieră ascuţit, iar ea se văzu nevoită să revină spre braţul lui înmănuşat. O hrăni cu resturi de carne, apoi îi şopti vorbe de laudă în ureche. Şi făcu aşa la nesfârşit, îi spuse cât de minunată era, cât de frumoasă, până ce soarele apuse.*

Apoi puse pasărea la loc sub pelerină şi reveni la castel...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Alf ateriză în fund – din nou – pe coridor, în afara dormitorului lui Kyle. Se cutremură, simţind lacrimi care îi înţepau ochii. Nu putea.

Nu putea.

Dar Kyle îi spusese că avea nevoie de ea.

Avea nevoie să fie femeie.

Ceva se izbi în uşa lui Kyle.

Alf se ridică în capul oaselor, răsuflând greoi, şi îşi şterse lacrimile de pe faţă cu mânecile de la haina ei de băiat. Nu ştia cum să fie o femeie. Cum să se îmbrace. Cum să se mişte. Cum să *fie* femeie.

Închise ochii, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi îşi

aminti tresărirea mădularului lui mare sub mâna ei.

Îşi aminti de pieptul lui lat, dezgolit şi acoperit de cârlionţi, când se ridicase din pat şi se îndreptase spre ea. Licărirea furioasă din ochii lui negri ca tăciunele când o lipi de uşă şi îi spusese că avea nevoie de ea.

Oh, îl dorea, pe aristocrat, pe duce, pe tipul ăsta bogat, cu constituţie de boxer. Îl dorea cu fiecare răsuflare, cu un alean dureros în plămâni, până simţea că avea să se frângă şi să se sfărâme în mii de cioburi dacă nu putea să-l atingă.

Măcar pentru o secundă.

Ştia – nu era proastă, nu, departe de asta, aşa că ştia prea bine că atunci când îi spusese că *avea nevoie de ea,* nu era vorba de aceeaşi nevoie pe care o simţea ea pentru el. Dar era un fel de nevoie. Şi dacă asta era tot ce putea ea să îi ofere – o umbră pipernicită, incompletă şi necinstită a ceea ce purta înăuntrul ei... ei bine, avea să facă întocmai, cu bucurie.

Înfiorată, Alf trase adânc aer în piept. Îşi mai şterse faţa o dată. Şi se ridică de pe afurisita de podea.

Nu era o laşă. Crescuse în pădurile întunecate din St. Giles. Învăţase de mică să se ascundă. Învăţase să lupte şi să îi apere ca un om mare pe cei mai slabi decât ea. Acum poate că venise timpul să-şi permită să fie vulnerabilă din nou. Dacă asta nu era curaj, nu ştia ce altceva putea să fie.

Alergă pe scări, trecu de majordomul încremenit, care urlă ceva în urma ei. Nici nu se mai obosi să îi arate degetul din mijloc, îşi văzu pur şi simplu de drum. N-avea rost să se oprească şi să se gândească, pentru că, dacă o făcea, poate se răzgândea, încheia conturile şi nu putea să facă asta.

Nu trebuia să facă asta.

Ieşi în fugă afară, pe uşa principală, şi coborî treptele. Nici nu se mai obosise să folosească intrarea slujitorilor, atât era de supărată.

Era dimineaţa devreme şi ziua era senină, dar afară era frig şi bătea vântul. Totuşi, nu avusese timp să se întoarcă după pălăria ei. Îşi băgă pur şi simplu mâinile la

subsuoară şi o luă în goană pe lângă trotuar ca să îi evite pe ceilalţi trecători. Bine că era atât de bună la ce făcea – din pură curiozitate, în urmă cu câteva zile aflase adresa spre care se îndrepta. Nu ştiai niciodată când vreo informaţie putea să-ţi fie de folos.

După zece minute, alerga pe treptele unei case elegante şi liniştite şi ciocăni.

O slujitoare deschise uşa.

— Da?

— Am un mesaj pentru Lady Jordan, spuse Alf. De la Excelenţa Sa, ducele de Kyle.

Slujnica ridică o sprânceană.

— La ora asta? Doamna nu s-a trezit.

— A spus că este foarte important. Şi trebuie să i-l transmit personal.

Slujnica oftă şi o lăsă să intre, apoi o conduse spre o cameră de primire.

— Aşteaptă aici până o chem pe doamna, spuse slujnica şi se uită suspect la ţinuta lui Alf, înainte să închidă uşa în urma ei.

Alf îşi muşcă buza şi se îndreptă spre fereastra care dădea la stradă. Afară, trăsurile treceau în voie. Era un salon frumos. Pereţii erau acoperiţi cu tapet roz şi albastru. Totuşi, fără aur. La urma urmei, nu era salonul unui duce. Familia Radcliffe se trăgea dintr-un neam de nobili, chiar dacă nu aveau titlu, şi nu erau deosebiţi de bogaţi, din câte vedea Alf. Henry Radcliffe, fratele lui Lady Jordan, se însurase cu o moştenitoare, ceea ce ameliorase averea familiei. Totuşi, el era un bun om de afaceri – sau măcar reuşise să nu piardă zestrea soţiei în investiţii proaste, aşa cum făceau atâţia soţi din înalta societate.

Un ceas din porţelan bătu pe poliţa de pe şemineu şi Alf bătu darabana în pervazul ferestrei.

Bogătaşilor le lua aşa de mult să se îmbrace de dimineaţă.

Uşa se deschise şi Lady Jordan intră agale. Purta iar o rochie albă – poate era culoarea ei preferată. Era o rochie în dungi – cel mai delicat contrast, alb pe alb, pe mâneci,

corsaj şi fustă – şi tivită cu dantela albă. Era minunată, elegantă şi feminină.

Şi îi aminti lui Alf de ce se afla aici.

Alf aproape o detesta.

— Da? întrebă Lady Jordan şi îşi arcui sprâncenele subţiri. Slujitoarea mi-a zis că ai un mesaj de la Hugh.

— Nu, n-am. Am minţit. Alf ridică bărbia şi se uită lung la doamnă. Se uită la femeia care era tot ce nu era ea. Am nevoie de ajutorul tău pentru că nu-s chiar un băiat. Sunt o femeie. Şi vreau să ştiu cum să devin o doamnă.

— Ah, murmură Iris…

*

Alf se uita la ea cu cea mai războinică expresie pe care Iris o văzuse vreodată la o femeie. De parcă tânăra voia să o lovească. Sau se aştepta să fie dată afară în doi timpi şi trei mişcări.

Deodată, Iris se bucură că atât Henry, cât şi Harriet plecaseră deja la ţară. Dacă se întâmpla vreun accident, Harriet nu era acolo ca să fie martoră. Cumnata ei era, în cel mai bun caz, cam strictă când venea vorba de bunele maniere şi o posibilă ceartă cu o copilă care se prefăcea că era băiat în salonul ei de zi era ceva de neconceput.

Nu, Harriet nu ar fi fost de acord cu aşa ceva.

Iris îşi drese glasul.

— Ai vrea nişte ceai?

Alf clipi nedumerită, apoi spuse precaută:

— Da?

Iris zâmbi.

— Minunat.

Se duse spre uşă şi chemă o slujitoare, ceru ceai şi ceva de mâncare, apoi se întoarse spre musafirul neaşteptat.

Alf arăta uşor încolţită. Iris se gândi cât de mult curaj îi trebuise fetei să vină acolo, la o femeie pe care abia o cunoştea şi să-şi pună sufletul pe tavă. Se îndoia că ea însăşi avea un asemenea curaj.

Pe când era copilă, Iris încercase să se împrietenească cu una din pisicile care trăiau în grajdurile moşiei de la ţară, acolo unde crescuse. Săptămânile de incursiuni în grajduri, cu ficat de pasăre, oferit amabil de bucătăreasă, se soldaseră cu braţe zgâriate şi şuierături. Îşi spuse că acum s-ar descurca un pic mai greu.

— Hai, nu vrei să iei loc? spuse Iris şi făcu un semn spre unul din scaunele elegante de un albastru glacial.

Cealaltă femeie se uită neîncrezătoare la scaun, dar se aşează cu o bufnitură hotărâtă.

Iris îşi înăbuşi o tresărire. Măcar scaunul nu se crăpă sub tratamentul aspru. Se aşează şi ea, apoi slujitoarele reveniră cu ceaiul – slavă Cerului. Următoarele minute fură ocupate de aranjatul ceaiului, ceea ce era o uşurare. Când, în cele din urmă, slujitoarele îşi făcură reverenţele şi plecară, Iris se ocupă încântată de familiara operaţiune a turnatului ceaiului în ceşti.

— Îţi place cu lapte? întrebă ea.

— Şi zahăr, spuse Alf morocănoasă.

— Desigur, murmură Iris. Îi întinse ceaşca celeilalte femei şi se lăsă pe spate cu ceaşca ei în mână, uitându-se pe sub gene la Alf.

Alf ţinu ceaşca între mâini. Erau delicate, chiar dacă avea unghiile rupte.

— Atunci ai să mă ajuţi?

— Da.

Iris sorbi din ceaiul ei. Se gândi că făcând asta putea să o pregătească pe concurenta ei pentru afecţiunea lui Hugh – nu îi scăpase felul în care se uita el la Alf. Poate voia să o facă amanta lui. Poate nici măcar nu ştia ce voia de la Alf. Coborî privirea spre vârtejul de un minunat roşu maroniu din ceaşca ei. Dar oricum, Iris nu îl iubise niciodată pe Hugh, nu-i aşa? Şi dacă nu îl iubise, atunci femeia din faţa ei nu era chiar concurenta ei.

Poate că venise vremea să clarifice lucrurile pentru ea… şi pentru Hugh.

Iris ridică privirea şi se îndreptă din umeri.

— Da, am să te ajut. Cred că trebuie să facem o listă,

nu? Oh, şi trebuie neapărat să-mi spui Iris.

Puse deoparte ceaşca şi se ridică să caute nişte hârtie şi un creion în masa de scris a lui Harriet de lângă fereastră.

— Bun, spuse ea când îşi reluă locul. Trebuie să vorbesc azi cu croitoreasa mea dacă vrem să mai sperăm ca rochia să fie gata la timp pentru bal. Până atunci, trebuie să exersezi mersul în rochie, cu crinolină şi pe tocuri. O rochie de zi ca să te obişnuieşti cu corsetele – cred că una din slujitoarele mele are o rochie pe care să ţi-o împrumute. Fireşte, lecţii de dans, dar cred că pot să-ţi arăt chiar eu asta. Lecţii elementare de purtare la masă. Bunele maniere. Oh, cum să faci o reverenţă şi să faci cunoştinţă cu cineva deasupra sau sub tine în rang. Făcu ochii mici gânditoare spre Alf. Cum stai cu accentul?

— Te referi la vorbitul asemenea unei doamne? întrebă Alf. Mărturisesc că am studiat accentul înaltei societăţi de când eram o copilă îndărătnică. Nici nu-ţi închipui cât de util poate fi un accent de bogătan în domeniul meu de activitate.

Iris izbucni într-un râs surprins.

— Da, exact.

Accentul era pronunţat prea tare, un pic *prea* apăsat, mai ales pe „r”-uri, dar sigur puteau să lucreze la asta.

Alf zâmbi şi coborî sfioasă privirea.

— Cred că mă voi descurca.

Iris îi întoarse zâmbetul.

— Cred că ai dreptate, dar n-avem mult timp. Ar fi bine să începem imediat.

*

La amiază, Hugh se simţea îngrozitor. Alf plecase valvârtej chiar după confruntarea lor, iar el nu primise de veste că s-ar fi întors. Trebuia să fi trimis naibii vreo gardă după ea. Să o închidă în camera ei până când se liniştea. Măcar să se asigure că era *în siguranţă.*

În schimb, ea umbla brambura pe afară, Dumnezeu

ştia pe unde, şi era doar vina lui.

Hugh înjură în şoaptă şi îşi încovoie umerii în frigul rece al nopţii. Stătea într-o intrare întunecată şi urmărea reşedinţa lui Exley. Afurisitul părea că nu avea de gând să iasă în noaptea asta, ceea ce însemna că Hugh pierdea vremea.

Un detaliu care nu prea îi îmbunătăţea starea de spirit.

Poate trebuia să-şi trimită oamenii ca să o caute pe Alf, oricât de inutil părea efortul. Măcar aşa avea impresia că făcea *ceva.*

Riley se strecură în spatele lui şi doar ani întregi de pregătire îl făcură pe Hugh să nu se uite uimit la el. Irlandezul putea să se mişte ca o fantomă când voia.

— Ce-ai pentru mine? întrebă Hugh.

— Lordul Chase e mort, spuse Riley şi îşi suflă în mâini. A fost găsit în noaptea asta cu creierii împrăştiaţi. Aparent îşi curăţa puşca de vânătoare, dar…

Bărbatul uscăţiv ridică din umeri ca să arate ce credea despre acea concluzie.

— Ce naiba? murmură Hugh. Chase era unul din membrii Lorzilor Haosului de pe lista primită de la Montgomery. În viaţă mai rămâneau Dowling şi Exley. Se omoară între ei?

— Talbot crede că se prea poate, domnule, spuse Riley. L-a pus pe Bell să urmărească reşedinţa lui Chase şi Talbot stă cu ochii pe Dyemore.

Detaliul îi atrase atenţia lui Hugh.

— Dyemore a ieşit în lume?

După ce aflase că bătrânul duce de Dyemore fusese ultimul conducător al Lorzilor Haosului, Hugh făcuse cercetări despre noul duce de Dyemore. Descoperise că *Dyemore revenise la Londra cu* câteva săptămâni înainte. Odată ajuns aici, aparent ducele se pitise iute în reşedinţa lui, căci puţini îl văzuseră la faţă în Londra. Hugh pusese un om de-al lui să-l urmărească pe Dyemore în ultimele câteva zile, dar aparent ducele dacă ieşise din casă.

Se scutură şi îşi întoarse privirea spre uşa principală

de la reşedinţa Exley, unde tot nu se zărea nici o mişcare.

— Stai aici. Trimit pe cineva să-ţi ţină locul peste noapte. Mă întorc la Kyle House ca să aflu veşti de la Talbot. Nu poate să fie o întâmplare că Dyemore a hotărât să se arate, în cele din urmă, chiar în ziua morţii lui Chase.

— Da, domnule.

Îl lăsă pe sărmanul Riley să bată din picioare în frig şi să înfrunte vântul. Ce se petrecea în culisele Lorzilor? Aproape părea că se luptau între ei.

Bătrânul duce de Dyemore murise brusc şi aparent nu lăsase pe nimeni care să-i succeadă la şefia Lorzilor. Poate că nu era nimeni în fruntea organizaţiei. Poate se băteau ca şerpii ca să pună mâna pe grămada de gunoi.

Hugh se încruntă şi se uită în stânga şi în dreapta pe stradă ca să se asigure că nu era urmărit. Îţi dorea să discute cu Alf despre toată povestea asta. Poate neobrăzarea ei îl scotea din pepeni, dar avea o minte ascuţită şi era în stare să facă legăturile logice care transformau discuţiile de strategie într-un fel de călărit în galop: captivante. Doar că el o izgonise.

Cu gândul acela ursuz în minte, ridică privirea şi zări luminile din casa lui. Sări treptele şi ciocăni, încuviinţând din cap spre majordomul lui când îi deschise uşa.

— Bună seara, Excelenţă, spuse Cox şi îi luă pălăria şi pelerina. Vreţi să luaţi cina în sala de mese?

— Mai târziu, mulţumesc.

Hugh se îndreptă spre scări, conştient că era aproape ora de culcare a băieţilor.

Nu îi mai văzuse de dimineaţă, chiar după micul dejun, când le-o prezentase pe dădaca găsită de Cox. Peter păruse să o placă pe noua dădacă, o doamnă blândă şi mai în vârstă, care se numea Milly. Vorbise cu Hugh despre Milly şi lecţiile zilei, în vreme ce Kit se rezumase la răspunsurile lui monosilabice. Annie, dădaca lor, îi spusese că Peter petrecuse noaptea fără să mai aibă vreun coşmar.

Hugh oftă când ajunse la etajul unde era camera copiilor. Nu îi scăpase faptul că băieţii se schimbau când Alf era prin preajmă. Dacă ea decidea să păstreze distanţa din

cauza lui, coşmarurile lui Peter aveau să revină?

Încetini paşii când se apropie de camera copiilor şi auzi nişte voci.

— Dar nu eşti băiat? întrebă Peter, părând uşor îngrijorat.

Hugh încremeni, ţinându-şi răsuflarea.

— Nu, sunt femeie, răspunse Alf.

Vocea ei era practică şi Hugh închise uşurat ochii. Oh, slavă Cerului, se întorsese. Era întreagă şi nevătămată.

— Dar erai un băiat înainte…

— Prostuţule! vorbi Kit, cu un glas dispreţuitor, dar şi uşor nesigur. A fost dintotdeauna fată. Doar se *deghiza* în băiat.

— Dar *de ce?* Vocea lui Peter era încăpăţânată şi trăda urme de lacrimi. Nu vreau să fii fată. Vreau să fii *Alf.*

— Sunt Alf, rosti ea, alegând cuvinte atente şi exacte. Sunt mereu Alf. *Am fost* dintotdeauna. Voi fi întotdeauna. Doar vă spun că am purtat haine de băiat, dar că sunt, de fapt, femeie. Nu voiam să vă supăraţi când mă vedeaţi îmbrăcată în rochie.

— Dar şi vorbeşti altfel, protestă Peter.

— Eşti o prinţesă? întrebă Kit prudent, dar cu o urmă de încântare în voce. Ca într-un basm? Ai fost furată când erai bebeluş şi ai fost *obligată* să porţi haine de băiat?

— Oh! exclamă Peter. O prinţesă!

Alf râse.

— Nu, îmi pare rău, nu sunt o prinţesă. Sunt doar Alf.

— Vai! spuse Peter, exprimând probabil dezamăgirea ambilor băieţi.

— Atunci de ce ne spui asta acum? întrebă Kit şi continuă să pară suspicios.

Hugh îşi drese glasul şi intră în camera copiilor.

— Pentru că eu am rugat-o pe Alf să facă asta.

Alf, Kit şi Peter stăteau pe podea. Ca de obicei, Alf îşi purta hainele de băiat, dar ceva era schimbat la ea, poate felul în care se ţinea. Poate felul în care părul ei era frumos prins la spate şi nu îi mai cădea peste faţă. Arăta deja mai feminină. Peter stătea în poala ei şi Kit se sprijinea de ea

într-o parte.

Lui Hugh i se tăie răsuflarea. Arătau… foarte mult ca o mamă cu copiii ei.

Ca o familie.

Fu nevoit să întoarcă privirea pentru o fracţiune de secundă ca să-şi revină.

— *Tu* ai transformat-o pe Alf într-o fată? întrebă acuzator Kit.

El se uită lung la fiul lui cel mare.

— Eu n-am transformat-o în nimic. Doar am rugat-o să înveţe să se îmbrace ca fetele.

— Nu o plăceai aşa cum era? întrebă mai degrabă înverşunat Kit.

— Ba da, răspunse el şi se uită la Alf. Dar îmi place mai mult când nu trebuie să ascundă ce e cu adevărat.

— Mie-mi place Alf *tot* timpul, declară Peter şi se întoarse să o ia în braţe.

Femeia îl prinse în braţe pe fiul lui şi îl îmbrăţişă. Totuşi, se uită la Hugh pe deasupra capului blond şi el nu putu să nu zărească provocarea din ochii ei mari şi căprui. Şi-o făcuse cu mâna lui. El o împinsese să facă asta.

Şi ea o făcuse.

Ceva înăuntrul lui se învolbură la gând, la provocarea din ochii aceia căprui. Voia să o ia de acolo, să o scoată din încăperea aceea, să îi arate că el era un bărbat pe măsura femeii din ea.

În schimb, se ţinu tare.

— Mă bucur atât de mult, îi spunea Alf lui Peter, netezindu-i părul pe spate. Şi mie îmi place de tine. Îl sărută pe frunte şi făcu la fel cu Kit. Şi îmi place şi de Kit.

— Îţi place de *papa?* întrebă Peter.

— Petey! şuieră Kit.

— Ce? întrebă uluit băieţelul.

Alf zâmbi – cu acelaşi zâmbet înfumurat de băiat, pe care i-l arunca lui Hugh. Avea un cu totul alt efect acum că ştia că era femeie.

— Uneori îmi place.

— Serios? Kit nu păru deosebit de convins, iar Hugh

clipi, simţindu-se rănit. Fusese o vreme când fiul lui cel mare obişnuia să alerge spre el, cu un zâmbet larg pe faţă, pe picioruşe dolofane şi să întindă mâinile spre el, rugându-l să-l ia în braţe.

Dar asta se întâmpla înainte ca el să-l părăsească.

Poate că asemenea dureri nu puteau să se vindece cu adevărat niciodată.

— Da, serios, răspunse Alf hotărâtă şi îi întrerupse gândurile ursuze. Desigur, uneori, tatăl vostru e foarte aspru şi prăpăstios, nu mă ascultă şi eu vreau să arunc cu cartofi în el – Peter chicoti –, dar de cele mai multe ori… Ea se uită la el, îi întâlni privirea, cu ochi căprui mari şi blânzi. De *cele mai multe* ori, îmi cam place de el.

Inima lui păru să se oprească pentru o clipă, în vreme ce o privi. Pricepuse vânătorul, băiatul înfumurat, informatorul viclean şi, de două nopţi, femeia senzuală. Se pregătise să se apere de toate identităţile ei.

Totuşi, nu se aşteptase la o simplă recunoaştere.

Îl dezarmase complet.

Peter se agită în poala ei şi rupse magia momentului.

— Mi-e foame.

Ea coborî privirea spre el.

— Am urcat să iau cina cu Peter şi Kit. Alf îşi întoarse precaută privirea spre Hugh. Ai vrea să ni te alături?

El clipi pur şi simplu. Băieţii se uitau la ei, Peter aşteptând, Kit cu un chip inexpresiv. De obicei, nu mânca alături de băieţi – în rândul nobililor, adulţii nu făceau aşa ceva.

El inspiră.

— Da, dar de ce nu veniţi jos? Aştept veşti de la Talbot.

Ea îi zâmbi, în vreme ce Peter scoase un chiot şi chiar şi Kit păru mulţumit.

Băieţii o luară la fugă pe coridor, iar el îşi întinse braţul spre Alf.

Ea îl apucă de braţ, cu o privire sfioasă, şi, în vreme ce îi urmară pe fii lui, Hugh se întrebă dacă nu cumva era o greşeală să o roage să poarte fuste.

Capitolul 12

Zilele treceau şi Prinţul Negru lua cu el Şoimul de Aur ca să-l antreneze, mereu mânuind pasărea cu blândeţe, şoptindu-i cuvinte de încurajare şi de laudă, până când, într-o zi, el îi dezlegă piciorul şi o aruncă în aer. Şoimul de Aur zbură sus în văzduh, până ce se transformă într-un simplu punct pe albastrul cerului. Băiatul fluieră.

Pasărea se roti şi se năpusti din cer, aterizând de bunăvoie pe braţul lui.

Prinţul Negru îi zâmbi...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

— În... încet, spuse Iris după câteva zile, în vreme ce Alf încerca – fără succes – să se ridice graţios dintr-o reverenţă. Trebuie să o faci cât mai încet şi mai aşezat. Oh, şi ţine spatele drept. Gândeşte-te că ai avea spatele lipit de un perete.

Se aflau în salonul roşu la Kyle House pentru lecţiile de Cum să te porţi ca o doamnă – după cum le spusese Alf în secret. În cele mai multe dimineţi exersase acasă la Iris, dar în acea zi Iris voise să îi vadă pe băieţi şi, de aceea, Alf avea spectatori la lecţiile ei.

Pe o măsuţă erau aranjate un ceainic de cafea, un urcior cu ciocolată şi mai multe vase cu băuturi ademenitoare. Peter chicoti cu privirea la ea, în vreme ce Kit părea mai interesat de cana lui de ciocolată.

Alf îşi suflă o şuviţă de păr din ochi. Se simţea stupid. Nu îi plăcea să se simtă stupid.

— Un bărbat trebuie să fi inventat reverenţa. E cel mai ciudat lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu înţeleg cum reuşeşte cineva să facă asta cu graţie.

— Cu mult exerciţiu, spuse pragmatic Iris şi mai luă un biscuit.

Firește, ea era așezată pe unul din divanuri împreună cu băieții.

Aveau o farfurie cu biscuiți, una cu brioșe și una cu felii de tort, iar Alf le privi cu jind.

— De la capăt, spuse Iris și păru mult prea veselă.

Alf îndoi genunchii, amintindu-și să-și țină spatele perfect drept. Corsetul chiar o ajuta să facă asta, căci era strânsă atât de tare că i-ar fi fost cam greu să se aplece din talie. Problema era să se aplece fără să se clatine. Pufnitul lui Peter când ea dădu să se ridice o anunță că greșise din nou.

— Iertați-ne, doamnă, dar vă putem fi de ajutor?

Vocea se auzi din pragul ușii și Alf își îndreptă cu grație spatele doar ca să îi vadă acolo pe Riley, Bell și Talbot.

Ea ridică din sprâncene. Deși schimbase câteva cuvinte cu oamenii lui Kyle, nu era complet sigură ce credeau ei despre ea.

Mai ales acum că se transformase peste noapte în femeie.

Dar nici Riley sau Bell, nici Talbot nu păreau să râdă de ea. De fapt, păreau sinceri interesați să ajute.

Alf îi aruncă o privire lui Iris.

Iris ridică din sprâncene spre ea și, după ce primi o ridicare din umeri de la Alf, încuviință din cap.

— V-am fi recunoscătoare pentru ajutor, domnilor.

Riley se strecură înăuntru, urmat de băiat și de bărbatul mai solid. Bell era îmbujorat și îi era greu să întâlnească privirea lui Alf. Se întrebă amuzată dacă acest lucru se datora faptului că era femeie acum.

— Ce putem să facem, doamnă? întrebă Riley.

— Știți să faceți o plecăciune? întrebă Iris.

Irlandezul rânji și făcu o plecăciune de o formalitate zdrobitoare.

Iris încuviință din cap.

— Foarte bine. O învăț pe Alf cum să se prezinte. Fiți dumneavoastră domnul de la bal și Alf va fi doamna.

Riley dădu din cap și se întoarse spre ea.

— Domnişoară Alf?

Ea făcu o reverenţă când el îşi făcu plecăciunea, apoi repetară procesul, în vreme ce Iris îi spunea lui Alf unde să ţină mâinile, cum să-şi ţină bărbia în piept, doar că puţin mai adânc, şi să zâmbească, dar niciodată să nu zâmbească *prea* larg şi, bineînţeles, fără să-şi lase dinţii la vedere. Aparent nu era elegant să ţi se vadă dinţii.

Toată acţiunea era mai obositoare decât să îţi petreci noaptea alergând pe acoperişuri şi luptându-te cu tâlharii.

După jumătate de oră, lui Alf i se permise în cele din urmă să se aşeze, să ia un biscuit şi să bea nişte ceai proaspăt. Râdea la una din poveştile lui Riley când ridică privirea şi îl zări pe Kyle privindu-i din pragul uşii.

În fine. Privind-o pe *ea*, în orice caz.

Îşi simţi faţa în flăcări când zări licărirea din ochii lui negri.

El făcu un semn din bărbie spre ea, într-un fel de ordin, şi ea spuse „Scuzaţi-mă”, după cum o învăţase Iris, apoi se ridică liniştită şi se îndreptă spre uşă.

El o aştepta pe coridor.

Se duse spre el, conştientă de fustele care îi atingeau uşor picioarele şi de părul strâns la spate, care îi dezvăluia faţa.

— Se pare c-ar trebui să facem schimb de locuri, şefule.

El se încruntă, cu ochii lui negri aţintiţi spre ea.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri.

— Doar că-ţi petreci mai multă vreme decât mine stând cu ochii în patru.

El păşi spre ea.

— N-ar trebui? Ţi-am cerut foarte multe.

— Mi-ai cerut să port o rochie.

— Chiar tu ai spus că e mai mult de atât.

El ridică iritat privirea când auziră din salonul de zi chicotelile băieţilor. Păru să-şi amintească de faptul că stăteau pe coridor. O luă de mână şi o trase fără vreun cuvânt în sala de mese. Închise uşa în spatele lor.

Ea ridică privirea la bărbatul ăsta puternic.

— Ce vrei de la mine, şefule?

— Nu ştiu, mormăi el, părând supărat – Alf nu-şi dădea seama dacă pe el sau pe ea – şi o trase spre trupul lui solid.

Se aplecă şi o sărută, limba lui alunecând pe buzele ei până când se întredeschiseră. Până când, cu un oftat uşurat, îl lăsă să intre. Lui Alf îi lipsise asta. Îi fusese dor de *el.* Se întrebase dacă el hotărâse să încheie conturile cu ea.

Aparent nu.

Degetele lui îi mângâiară gâtul dezgolit, delicat şi suav, chiar în vreme ce limba lui îi poseda gura într-un dans nesfârşit.

— Alf?

Chemarea veni din afara încăperii.

Pentru încă o secundă, el continuă să îi răvăşească gura, de parcă nu putea să se despartă de ea, apoi Kyle înălţă capul. Buzele lui erai înroşite, ochii întunecaţi.

Kyle îi ascunse cu grijă o şuviţă din părul negru sub bonetă.

— Nu ştiu ce naiba vreau de la tine.

*

— Dar unde s-a *dus?* întrebă Peter după câteva zile cu tânguitul tipic unui băieţel de cinci ani.

Durerea cu care se trezise Hugh păru să se concentreze într-un punct în spatele ochiului drept. Crezuse ca o dimineaţa petrecută cu fiii lui în bibliotecă avea să îi ajute să se înţeleagă mai bine, dar începea să-şi pună la îndoială propria judecata.

Până în clipa aceea, Peter fusese bosumflat şi Kit tot neprietenos. Poate că trebuia să dubleze salariile dădacelor.

— Alf are viaţa ei, spuse obosit Hugh.

Adevărul era că nu o mai văzuse nici el şi nu primise veşti de la ea de aproape o săptămână deja. Ştia că îşi petrecuse cea mai mare parte din timp cu Iris, învăţând tot

ce trebuia să ştie pentru bal, dar habar nu avea despre restul zilelor. Din câte ştia, noaptea continua să-şi rişte viaţa ca Fantoma din St. Giles. Nu avea putere asupra ei, nu? Putea să facă tot ce poftea. Se asigura să îi fluture ideea când se strecura din camera ei şi trecea de gărzile lui după bunul plac.

Şi toate astea erau alegerea lui. Pentru că după ce-şi pierduse controlul, după ce o sărutase în sala de mese chiar dacă-şi spusese înainte că nu avea să o mai atingă din nou, hotărâse să o evite pe Alf.

Ceea ce şi făcuse.

Hugh stătea în fotoliul lui şi îşi freca ochiul îndurerat, în vreme ce se uita la băieţii lui, aşezaţi pe podea în faţa focului. Încercase să le atragă atenţia cu o carte mare de hărţi, dar şi asta, ca toate planurile din ultima vreme, părea să nu dea roade.

— Dar… începu Peter când fratele lui mai mare îl întrerupse.

— Gata cu întrebările, oftă Kit şi păru prea cinic pentru un copil de şapte ani. A *plecat* pur şi simplu şi n-avem ce să facem.

— Alf nu se mai întoarce? întrebă Peter.

Se uită de la fratele la tatăl lui şi ochii lui albaştri se umplură de lacrimi.

— Sunt sigur… dădu Hugh să spună neputincios.

— Dar vreau să vină Alf înapoi, scânci băieţelul.

Şi Hugh voia acelaşi lucru.

— Vino aici. Se aplecă şi îl ridică în poală pe fiul său, greutatea lui caldă fiind ca o alinare. Hugh se uită la Kit, care continua să se încrunte pe podea. Şi tu.

Băiatul se ridică şi veni târşâindu-şi picioarele spre el, iar Hugh îl trase aproape.

Ducele închise ochii şi îşi lipi obrazul de capul brunet ai fiului său supărat. Măcar îl lăsa să facă asta.

El oftă şi îşi aminti ziua în care se născuse Kit. De sufleţelul roşiatic şi umed care se agitase în braţele lui, cu urmele sângerii ale naşterii încă prinse în urechiuşele lui. Hugh îi urmărise subsuorile ridate, îi atinsese picioruşele

încreţite, se minunase la vederea penisului perfect. Pusese mâna pe burtica rotundă şi delicată, degetele lui mângâiaseră umărul bebeluşului şi ştiuse: iubea fiinţa acea micuţă. O iubea nebuneşte şi pentru totdeauna.

Dragostea de tată nu murea pur şi simplu pentru că un băieţel se uita urât la tatăl lui. Doar rămânea în aşteptare şi se întrista.

Hugh înghiţi în sec. Simţea că afurisitul lui de ochi stătea să explodeze în orbită dintr-o clipă în alta. Se întrebă într-o doară dacă era posibil să mori de la o durere de cap.

Peter se foi.

— Alf.

— Ştiu.

Îi sărută fruntea micuţă.

— Nu, Alf e aici, tată! exclamă Kit.

Hugh înălţă brusc capul şi deschise ochii. Ea stătea acolo, în hainele ei de băiat, zâmbind la el, încrezută ca de obicei, cu un coş acoperit la picioare. Probabil intrase iar pe uşa de la balcon, şi Hugh se gândi că avea nevoie neapărat de o încuietoare mai bună.

Băieţii săriră iute din poala lui şi alergară spre ea, iar imaginea îi tăie răsuflarea. El se ridică, în vreme ce ea îngenunche, cu zâmbetul pe buze, iar copiii o luară în braţe. Lacrimile lui Peter se uscaseră şi supărarea lui Kit părea să se fi evaporat.

Cum de îi reuşise o asemenea vrajă?

Ea ridică privirea peste capetele lor şi ochii căprui licăriră spre el.

— Ţi-a fost dor de mine, şefule?

Îi fusese, oh, cât îi fusese.

— Unde ai fost, Alf?

Tonul lui fu mai aspru decât şi-ar fi dorit.

— Oh, pe ici, pe colo. Zâmbetul ei nu se înnegură. Sunt lucruri de care trebuie să mă mai ocup. Nu intervin în lecţiile despre cum să fiu o doamnă.

— Ştiu asta. El îşi drese glasul. De ce lucruri te-ai ocupat?

Ea coborî privirea spre băieţi

— Am o prietenă pe care o vizitez des. O fetiţă pe care o cheamă Hannah. Trăieşte la Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi din St. Giles.

Petei făcu ochii mari.

— Câţi ani are?

— E cam de vârsta ta. Alt îi dădu părul pe spate. E roşcată şi are o prietenă pe care o cheamă Mary şi care are patru ani.

Petei strâmbă din nas.

— E un copilaş.

Alf râse.

— Asta spune şi Hannah.

Alf avea viaţa ei în St. Giles. Hugh o privi lung, Cineva o învăţase să folosească săbiile. Nu o întrebase niciodată cine.

— Şi te-ai mai văzut cu cineva? întrebă el deodată „Vreun prieten? Vreun iubit?”

— Oh, cu destul de mulţi oameni, şefule, spuse ea, luându-l uşor peste picior. În St. Giles trăiesc mulţi oameni. Dar m-am dus mai ales să o văd pe Hannah şi să-mi vizitez camerele.

— Ah. Hugh îşi dădu seama că durerea de cap i se potoli, Jenkins comentase chiar cu o zi înainte, în vreme ce îi dădea medicamentul, că nu prepara amestecul atât de des când era Alf prin preajmă. Hugh mai că îi zburase creierii sărmanului om. Şi cum merg lecţiile?

Ea făcu o grimasă.

— Destul de bine, cu excepţia dansului, Eu…

Ceva chiţăi în coş. Băieţii se alarmară deodată.

— Ce e asta?

Peter se aplecă spre coş şi se uită la el fără să-l atingă. Kit se ridică în picioare şi se uită peste umărul fratelui lui.

— Ceva ce-am găsit în St. Giles. Alf se uită la Hugh cu ochi neastâmpăraţi, iar el deveni brusc suspicios. Puteţi să-l deschideţi dacă vreţi.

Hugh făcu ochii mici.

— Ce…?

Dar era prea târziu. Peter deschisese deja coşul şi trânti iute capacul la loc.

— Oh! spuse Kit şi păru atât de mic, atât de dulce – mai dulce decât fusese vreodată de când Hugh revenise de pe continent

Ambii băieţi se năpustiră spre coş, aşa că Hugh nu reuşi a vadă ce era înăuntru, în vreme ce Peter scotea zgomote gângurite.

Nu îi suna deloc bine.

Kit se ridică brusc în fund, cu un căţeluş care se agita în mâinile lui. Animalul se zvârcolea şi lingea faţa băiatului, iar Kit…

Kit, fiul lui de obicei supărat, chicotea.

— Lasă-mă să-l ţin, Kit, te rog, te rog, *te rog!* spuse Peter nerăbdător şi Hugh se aşteptă să izbucnească o ceartă.

În schimb, băiatul mai mare îi zâmbi fratelui lui.

— Atunci stai jos ca să n-o scapi.

— S-o scap? întrebă Peter şi păru nedumerit.

— E o căţeluşă, prostuţule, îi răspunse cu înţelepciunea unui frate mai mare, dar fără asprime.

El aşteptă până ce Peter se aşeză lângă el, apoi îi puse căţeluşa în poală.

— Ţine-o de burtică, dar nu prea tare. Nu vrem s-o striveşti.

— N-o strivesc, promise Peter cu înflăcărare.

El zâmbi larg spre căţeluşul care acum îi rodea degetul. Era un animăluţ, cel mai probabil un fel de terier, cu blană moale, destul de scurtă şi de o nuanţă caramel, mai închisă în jurul botului şi pe spate.

— Cum o cheamă? o întrebă Kit pe Alf.

— Nu ştiu. Alf ridică din umeri. Mă gândeam că vă descurcaţi voi cu asta. Ea ridică privirea spre Hugh, cu o licărire păcătoasă în ochi. Asta, dacă tatăl vostru vă lasă să o păstraţi.

Oh, *împieliţata.* Ce n-ar fi dat pentru două minute de intimitate cu ea ca să-i arate ce gândea el despre tertipul ei.

Îşi drese glasul şi privi cum ambii băieţi îşi întorc privirile rugătoare spre el. Observă că faţa lui Kit îşi pierduse din veselia de mai devreme. De ce se presupunea că Hugh era mereu ticălosul din poveste?

— Puteţi să păstraţi căţelul.

Anunţul lui provocă exclamaţii de mare bucurie şi câinele scheună.

Hugh se uită la tripleta încântată.

— Poate ar trebui s-o ducem în grădină.

Băieţii se repeziră valvârtej cu căţeluşul spre uşile franceze înainte ca el să-şi termine fraza.

Hugh oftă şi se ridică din fotoliu, cu ochii aţintiţi spre Alf.

— Deci ai fost în St. Giles în tot timpul ăsta?

Zâmbetul încrezut pieri.

— Nu. O parte din timp am fost acasă la Iris pentru lecţii. După cum ţi-am spus.

— Abia dacă te-am văzut, spuse el gânditor.

— Am crezut că asta vrei, răspunse ea şi chipul ei expresiv se întunecă. M-ai sărutat, apoi ai zis că nu ştii de vrei de la mine. M-ai evitat.

— Asta nu prea contează. Aruncă iritat o mâna în aer. N-am ştiut unde eşti.

Ea ridică bărbia.

— Nu ştiam că trebuie să-ţi spun fiecare loc pe unde merg, şefule. Nu mi-ai menţionat-o niciodată.

— Nu? mormăi el şi îi prinse bărbia în mână.

Aruncă o privire spre ferestre. Băieţii alergau după căţeluş pe aleea cu pietriş. Se aplecă şi îi prinse gura într-un sărut, apăsat, iute şi deloc suficient.

Nici pe departe.

Îşi înălţă capul din nou ca să şoptească vorbe pe buzele ei întredeschise. Vorbe pe care nu se opri deloc să le gândească. Vorbe rostite direct de partea aceea pe care o crezuse îngropată înăuntrul lui.

— Atunci ţi-o spun acum. Să-mi spui unde eşti şi ce faci până când termin cu tine, m-ai înţeles?

— Oh, cred că te-am înţeles, şefule, şopti ea şi, chiar

dacă vorbele erau o concesie, tonul ei nu. Ea se întoarse şi ieşi pe uşile franceze.

„La naiba”.

Îşi dorise un moment de nesăbuinţă pe care ea îl folosise împotriva lui. Şi-o dorise urlând şi dezlănţuindu-se ca să poată şi el la rându-i, să urle şi să se dezlănţuie. Ca să elibereze tot ce ţinuse atât de închis în el. Fiecare parte sălbatică şi animalică cu care îşi dorea să o posede pur şi simplu şi la naiba cu toate consecinţele şi tot ce *ştia* că decurgea din asta.

Doar că el nu era sălbatic. Nu era necivilizat. Era un bărbat care îşi ţinea emoţiile în frâu. Un bărbat condus de minte, nu ce avea în pantaloni.

Dar în vreme ce îi urmă lui Alf în grădină, privind legănarea şoldurilor ei când cobora treptele, se întrebă dacă nu cumva se îmbăta cu apă rece.

Pentru că nu era sigur că avea să termine vreodată cu Alf.

*

La o săptămână după aceea, Alf îşi ridica braţele, în vreme ce două din slujitoarele lui Iris o ajutau să îmbrace roba rochiei.

Se aflau în sala de oaspeţi de la Kyle House. Iris era aşezată pe un scaun aurit, cu fustele ei crem şi roz strânse pe corp, căci se îmbrăcase cu câteva ore înainte. Se ocupa de toaleta lui Alf, iar aceasta nu se simţi niciodată mai bucuroasă de prezenţa ei.

În seara asta, fie transforma într-un succes ultimele două săptămâni de lecţii despre cum să fii o doamnă, fie se făcea de râs.

Alf stătea în centrul camerei, îmbrăcată deja cu ciorapi de mătase, jartiere, pantofi cu toc, lenjerie de corp, corset, o crinolină mică prinsă la talie şi jupoane brodate.

Roba rochiei era făcută din mătase de un purpuriu al naibii de frumos care părea să sclipească în lumina lumânărilor. Un guler drept din acelaşi material, aplicat şi

pe tivul fustelor, era cusut pe decolteu.

Slujitoarele aranjară corsajul în V între marginile robei şi începură să-l lege.

Alf se uită lung la tavanul pictat. Asta era partea cea mai grea – să stai nemişcată, în vreme ce slujitoarele o îmbrăcau, de parcă era o iapă de rasă prezentată la un târg. Prima dată când o făcuse, îşi petrecu vremea între scuze adresate sărmanelor slujitoare că aveau atâta bătaie de cap cu ea şi nerăbdarea de a scăpa.

Să stai nemişcată aşa, în vreme ce ceilalţi te trăgeau şi te împingeau, era ca şi cum îţi mişunau ploşniţe pe toată pielea, fără să ştii de unde urmau să te muşte.

Gândul o cutremură şi întâlni privirea lui Iris.

Femeia mai în vârstă îi zâmbi încurajator.

— Nu mai e mult.

Alf încuviinţă din cap şi strânse din buze. Corsajul era aproape fixat la locul lui. Întinse mâinile de-o parte şi de alta pentru ca a treia slujitoare să înceapă să îi coasă volane de dantelă pe mâneci. Mânecile îi veneau doar până la coate şi aveau *trei* straturi de dantelă. Erau atât de frumoase, o făceau să se simtă ca o lebădă. Şi-ar fi dorit ca Ned să o vadă în rochia asta splendidă.

Ned ar fi *adorat* rochia. Ghemuiţi noaptea într-un pat în St. Giles, obişnuiau să viseze la haine frumoase. Mai visaseră şi la mâncare bună, şi la încăperi încălzite.

Ea clipi apăsat, căci era deja fardată şi nu trebuia să strice pudra albă.

Slujitoarea termină de cusut volanele din dantelă, apoi făcu un pas înapoi ca să îi aranjeze şi să îi înfoaie fustele.

Iris se ridică şi o examină cu atenţie.

— Cred că vei…

Uşa se deschise deodată şi Peter intră în fugă, urmat de căţeluş şi de fratele său mai mare.

— Alf! Alf!

Băiatul o zări şi se opri atât de brusc că aproape se răsturnă peste ea.

Kit se opri încurcat şi se încruntă, cu privirea aţintită

spre ea.

Căţeluşa era singura care îşi văzu de drum, adulmecând podeaua cu nesaţ.

— Alf? întrebă Peter şi păru foarte nesigur. Ochii lui albaştri erau mari şi întrebători. Izbucni în lacrimi. Tu nu eşti Alf!

Pentru o secundă nu putu decât să se uite la cei doi, Peter suspinând cu micuţa lui inimă frântă, iar Kit părând suspicios şi simţindu-se aproape trădat.

Ea înghiţi în sec şi se simţi aproape distrusă. Poate că avea dreptate, şopti ceva dinăuntrul ei, poate că nu mai era Alf, fardată şi ferchezuită aşa. Poate că renunţase la tot ce era cu adevărat.

Iris făcu un pas în faţă, dar Alf spuse:

— Nu. O privi pe cealaltă femeie. Doar… lasă-mă să vorbesc cu ei, te rog.

Ochii de un albastru cenuşiu ai lui Iris erau blânzi şi înţelegători.

— Desigur.

Se întoarse şi le făcu semn slujitoarele să se ducă cu ea într-un colţ al camerei.

În acest fel Alf avea puţină intimitate cu băieţii.

Aceasta se aplecă – foarte atent, căci era complet îmbrăcată acum, gata de balul din seara asta. Gata pentru importanta sarcină primită de la Kyle.

— Peter, spuse ea. Ce s-a întâmplat, iubire?

— E greşit, suspină băieţelul. Faţa ta e amuzantă şi eşti o doamnă. Alf nu e o doamnă.

— Pot să fiu, spuse ea. E doar o rochie şi nişte pudră. Dedesubt tot Alf sunt.

— Dar arăţi altfel, spuse Kit.

Băieţelul era încă încruntat – aspru ca tatăl lui.

Ea îşi întoarse privirea spre el şi zâmbi.

— Şi nu e un lucru bun? Nu vă place rochia mea de bal?

— Îmi plăcea cum erai. Kit se gândi la întrebarea ei, cu sprâncenele încruntate. E o rochie frumoasă, adăugă el cu părere de rău.

Peter se şterse la ochi şi fornăi zgomotos.

— De ce eşti îmbrăcată într-o rochie frumoasă acum?

— Mă duc la un bal, spuse ea. Cu Lady Jordan şi tatăl vostru.

— La un *bal?* Băieţelul se schimonosi dezgustat. Dar eu şi Kit veneam să-ţi spunem că ne-am gândit la un nume pentru ea.

Alf ştiu imediat cine era *ea.* Întoarse privirea spre micul terier. Căţeluşa se aşezase, cu picioarele din spate întinse pe o parte şi se uita la Alf cu ochi trişti. Ochii o convinseseră să plătească un şiling pentru ea: ochii amuzant de trişti.

— Ce nume? întrebă ea zâmbind.

El se apropie şi îi şopti la ureche, de parcă era un secret:

— Budincă. Peter se îndreptă din spate. Eu singur m-am gândit la el.

Kit pufni în spatele lui.

— *Budincă* e de o mie de ori mai bine decât celelalte idei pe care le-ai avut. Dădu ochii peste cap la exasperarea fratelui lui. *Şi* ai plâns până am zis că e acceptabil.

Din fericire, Peter nu se simţi jignit de afirmaţia lui Kit.

— Cred că e un nume minunat, spuse Alf şi mângâie căţelul cu degetul arătător.

Iris îşi drese glasul în spatele lor.

Alf înghiţi. Trebuia să fie aproape ora plecării. Venise vremea să dea ochii cu Kyle. Vremea să vadă dacă putea să păcălească o încăpere ticsită de aristocraţia londoneză şi să-i facă să creadă că era o doamnă.

— Trebuie să plec acum, le spuse băieţilor. Dar vin mâine să vă văd, pe voi şi pe Budincă.

— Foarte bine, spuse Kit, ca un mic gentleman, ceea ce Alf bănuia că şi era. Noapte bună, Alf.

Îl luă de mână pe fratele lui şi îl conduse afară din salon, urmaţi de căţeluşă.

— Eşti pregătită? o întrebă Iris.

Alf se uită la ea.

— Aproape.

Se îndreptă spre masa de lângă uşă, pe care se aflau cele trei pumnale. Poate că era îmbrăcată ca o doamnă, dar pleca totuşi într-o misiune nocturnă – şi asta însemna că trebuia să plece înarmată.

Vârî un pumnal foarte subţire între sâni, sub corset. Pe următorul îl puse în jartieră, lipit de coapsă. Iar pe cel de-al treilea, mic, şi-l împinse cu grijă sub mâneca dreaptă.

Se asigură că fusta stătea dreaptă şi că pumnalul din mânecă nu avea să cadă din greşeală, apoi încuviinţă din cap spre Iris, care e privea cu ochi mari.

— Mai pregătită ca niciodată.

Capitolul 13

Vrăjitorul Negru se întoarse acasă. Îl chemă pe fiul lui şi îi spune:

— Am nimicit-o pe Vrăjitoarea Albă şi pe familia ei. Tot ce avea îmi aparţine mie acum. De aceea, a venit timpul să începi să te pregăteşti ca moştenitor al Regatului Negru.

Prinţul Negru plecă liniştit capul şi spuse:

— Da, tată...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Hugh aştepta în picioare în holul de la intrare al reşedinţei Kyle. Iris şi Alf ar fi trebuit să coboare deja – trăsura îi aştepta afară.

Simţi o nevoie neobişnuită de a se plimba.

Iris nu reuşea să o îmbrace pe Alf? Poate că femeia avea o criză de nervi de ultim moment. Totuşi, ştia că nu era ceva tipic pentru Alf. De îndată ce se implica într-o acţiune, era îndărătnic de curajoasă. De fapt, abia dacă o văzuse în ultima zi sau aşa ceva. Îşi petrecuse aproape tot timpul cu Iris, învăţând cum să se poarte ca o doamnă.

La ordinele lui.

Hugh înjură în şoaptă, făcându-l pe majordom să se uite lung la el. Fusese decizia corectă – *singura* decizie. Atunci de ce se simţea atât de neliniştit acum?

Avea nevoie de ea ca doamnă – ca *femeie* – pentru a se strecura în biroul lui Dowling. Avea nevoie de ea ca femeie pentru a duce misiunea la bun sfârşit. Avea nevoie de ea ca femeie pentru…

„La naiba!”

Poate că avea nevoie de ea ca femeie pur şi simplu. Aşa cum un bărbat avea nevoie de o femeie. Şi, dacă era aşa, era numai bine să-şi dea seama acum, chiar înainte de o misiune importantă şi teribil de primejdioasă.

Şi dacă o împinsese prea departe, prea repede?

Se opri brusc şi coborî capul. Atunci trebuia pur şi simplu să o aline pe micuţa lui împieliţată până devenea suficient de puternică încât să încerce din nou.

Trase aer în piept şi se îndreptă din spate. Fir-ar să fie, unde Dumnezeu erau?

Un pas pe scări îl făcu să ridice privirea. Iris cobora agale.

Hugh se îndreptă spre baza scărilor grandioase.

— Unde e? întrebă el încet după ce ea coborî ultima treaptă. Totul e în regulă?

Iris ridică din sprâncene într-un fel destul de amuzament – ceea ce nu îi ajută prea mult starea de spirit.

— Desigur. Alf e chiar în spatele meu.

Ea se întoarse şi ridică privirea.

La fel şi Hugh.

Alf era pe palier, într-o rochie purpurie care îi făcea pielea să arate ca petalele unui trandafir alb, strălucitoare şi catifelată. Părul ei negru era prins în coc pe creştet şi îi dezvăluia trăsăturile delicate, gâtul lung şi subţire de lebădă şi imenşii ochi căprui. Buzele ei erau erotic de mari pe chipul de spiriduş, cărnoase, roşii şi senzuale, iar Hugh îşi dori să le muşte. Să o ducă în altă cameră şi să îi defăimeze pudra imaculată şi rujul.

Coborî privirea, chiar dacă bătăile nebune ale inimii lui nu se liniştiră deloc. Ea purta o rochie de bal şi avea un

decolteu adânc, pătrat şi aproape indecent. Sânii ei mici se conturau în forme dulci care îl făcură să se întrebe cât de aproape de linia decolteului se aflau sfârcurile ei.

„Dumnezeule”.

Se simţea de parcă un pumnal îi fusese implântat în vintre.

Ea îl privi, în vreme ce coborî încet scările, cu o privire neîmblânzită, sfioasă şi foarte curajoasă. El întinse mâna când piciorul ei atinse marmura din coridor. Îşi puse mâna într-a lui.

— Deci? şopti Iris de lângă el. E bine? Se potriveşte nevoilor tale, dragul meu Hugh?

El nu îşi luă ochii de la Alt când îi luă mâna ca să o sărute. O văzu făcând ochii mari când îi spuse:

— E perfectă.

În spatele lui, Iris chicoti.

— Da, fără îndoială.

Hugh îşi drese glasul şi se uită la Iris, în cele din urmă – Iris, prietena lui.

— Mulţumesc.

— N-am făcut-o pentru tine, dragul meu. Ridică din sprâncene şi îl privi uşor batjocoritor. Ar fi bine să o luăm din loc, nu?

— Chiar aşa! Le oferi câte un braţ doamnelor şi le conduse spre uşă. Aveţi măşti?

— Da, Excelenţă. Accentul aristocratic al lui Alf era aproape perfect acum. Ea surâse când Hugh o ajută să urce în trăsură. Iris le are în geantă.

El aruncă o privire peste umăr şi văzu că iris avea o gentuţă de mătase prinsă la încheietură cu un cordon. O ajută pe Iris să urce în trăsură, apoi intră şi el. Hugh purta un domino[2] negru, iar doamnele urmau să-şi pună doar măşti la balul mascat.

Ciocăni în acoperiş ca să-i dea de veste vizitiului că erau gata, apoi se aşeză pe bancheta din faţa lui Alf şi Iris.

Trăsura fusese închiriată pentru serată ca să nu fie

---

2 Îmbrăcăminte de bal mascat în formă de mantie lungă cu glugi fo.tr.)

dat de gol de blazonul lui.

Hugh le privi lung pe femei, Alf în noua ei întrupare, ciudat de sigură pe sine, Iris începând să se agite nervoasă.

— E un bal ca oricare altul, le spuse, deşi i se adresa mai ales lui iris. O să fim mascaţi. Nimeni n-o să ne acorde vreo atenţie specială.

Era o minciună. Dowling, dacă făcea într-adevăr parte din cercul iniţiaţilor în Lorzii Haosului, trebuia cel puţin să fie mai vigilent, după nenorocirea lui Crewe. Dar putea să fie îngrijorat şi din alte motive pentru recentele morţile suspecte ale lui Crewe şi Chase.

Alf era serioasă.

— Ai mai aflat ceva de la oamenii tăi după moartea lordului Chase?

El clătină din cap.

— Au stat liniştiţi în ultima săptămână. Atât Exley, cât şi Dowling abia dacă au ieşit din casă. Sigur, sunt singurii Lorzi pe care îi ştim.

Mai sunt alţi bărbaţi care se pot mişca în voie, care se pot înfrunta între ei, dar pe care noi nu îi ştim. El se uită la Alf. De aceea, seara asta e atât de importantă. Dacă găsim lista membrilor, suntem în stare să pătrundem şi să curăţăm viesparul.

— Ştiu, şefule. Poţi să te bazezi pe mine.

Ea ridică bărbia când îi întâlni privirea. Rujul de pe buzele ei îţi atrăgea atenţia şi o făcea mai atrăgătoare. Ştia ce era – ce *putea să facă* – şi văzând cum se prezenta în clipa asta, lui Hugh i se tăie răsuflarea la ideea potenţialului ei. Dacă ar fi avut o femeie agent pe când mai erau în Viena, cu un an în urmă, lucrurile nu s-ar fi complicat. Ea gândea ca el, dar era opusul lui: o femeie pentru bărbatul din el.

Primejdioasă, dar delicată.

Inteligentă şi senzuală în acelaşi timp.

Ştrengăriţa din St. Giles era perechea lui.

Trăsura se opri brusc.

Hugh dădu la o parte perdeaua de la fereastră.

— Am ajuns. Se uită la femei. Puneţi-vă măştile

înainte să intrăm.

Iris prinse jumătatea de mască din mătase neagră pe chipul lui Alf – care o făcea să pară şi mai misterioasă doar cu buzele roşii lăsate la vedere. Iris îşi scoase din geantă masca ovală pictată prinsă de un băţ.

Trăsura se clătină când lacheii coborâră. După un minut, portiera se deschise şi Talbot, în uniformă, îşi întinse mâna.

— Doamnă?

Coborâră din trăsură, iar Hugh ridică privirea spre reşedinţa lui Dowling. Era un conac grandios, construit doar de câţiva ani, cu coloane greceşti aliniate pe fronton ce aveau un aer serios şi nobil. Construirea lui costase o mulţime de bani. Dowling era un bărbat foarte bogat – ciudat totuşi pentru că, deşi era aristocrat, nu moştenise o avere, nici nu se căsătorise cu vreo moştenitoare bogată.

— Haideţi, murmură Hugh şi le conduse pe cele două doamne pe scările deja ticsite cu oaspeţii mascaţi.

Înăuntru, chiar la intrare, dădură peste o îmbulzeală de corpuri, care se îndreptau încet spre scările măreţe din interior. Unele dintre doamne purtau veşminte cu paruri elaborate. Altele aveau măşti ovale la fel ca Iris. Majoritatea domnilor purtau dominouri, deşi câţiva se chinuiseră să îmbrace costume de bal. Hugh se lovi de un demon cu coadă, coame şi tot tacâmul.

Îşi croiră drum spre sala de bal aflată la primul etaj, o sală mare care ocupa aproape tot spatele casei. Ferestre înalte, câteva dintre ele uşi franţuzeşti, se aliniau pe un perete, dar evident toate ferecate căci era iarnă. Hugh simţea deja cum sudoarea îi alunecă pe spate. Căldură era copleşitoare, iar amestecul de parfum, ceară de la lumânări şi miros de corpuri era apăsător.

Lângă el, lui Alf i se tăie răsuflarea.

— E atât de frumos.

Frumos? Hugh se uită lung la ea. Ea se uita fascinată la candelabrele din tavan, la zecile de piese faţetate tăiate în sticlă albastră şi strălucitoare care reflectau licăririle lumânărilor.

Hugh îşi întoarse privirea spre ea.

— Da, probabil.

— Suntem norocoşi că stăpânii casei nu-şi întâmpină oaspeţii, murmură Iris şi îşi deschise evantaiul.

— Da, răspunse Hugh. Îl vezi pe vicontele Dowling?

— Lângă ferestre.

Iris făcu un semn din bărbie.

— Unde? întrebă Alf.

— Bărbatul în costum de culoarea muştarului. Cred că s-a costumat în soare, spuse încet Iris. Îl vezi? Poartă o mască, dar părul roşcat al lordului Dowling iese clar în evidenţă, chiar dacă e costumat. Stă lângă un domn îmbrăcat în roşu aprins.

Alf făcu ochii mari când privirea îi alunecă spre grupul indicat.

— Acela e…

— Exley, sfârşi Hugh în locul ei.

Exley nici nu se obosise să poarte un domino măcar. Dumnezeule! Ce făcea contele aici, în noaptea asta?

Dowling şi contele de Exley stăteau laolaltă şi păreau să fie buni prieteni. Deşi ambii se aflau pe lista lui Montgomery, în tot timpul cât le vegheaseră reşedinţele, Hugh nu primise niciodată de veste că ar fi fost văzuţi împreună, că ar fi interacţionat cumva.

Hugh trase aer în piept şi încercă să îi observe pe ceilalţi bărbaţi din grupul lor – aproape imposibil, căci cu toţii, în afară de Exley, purtau măşti – şi se întrebă câţi dintre ei făceau oare parte din Lorzii Haosului.

— Ar trebui să ne plimbăm, spuse Iris nervoasă. Riscăm să atragem atenţia dacă stăm prea mult pe loc.

— O sugestie bună.

Hugh le oferi braţele şi începură să se plimbe prin încăpere.

— Vrei să renunţăm? şuieră Iris.

— Nu, spuse Alf de cealaltă parte, înainte ca el să răspundă. Nu e nevoie doar pentru că e Exley aici.

— Are dreptate, zise Hugh, pe o voce scăzută. Continuăm după planul stabilit.

Iris se încruntă.

— Dar Exley ne cunoaşte. A văzut-o pe Alf – era acolo când aţi descoperit trupul lui Crewe.

— Eram îmbrăcată ca un băiat, îi aminti Alf.

— Dacă la bal sunt mai mulţi Lorzi ai Haosului decât ne-am aştepta? murmură Iris. Degetele ei erau albe ca varul pe bățul măştii. După câte ştim, lista musafirilor e plină de Lorzi.

— Ştiam deja că Dowling e unul din ei, şopti Alf, cu o voce calmă şi nepăsătoare. Nu s-a schimbat nimic.

— E periculos.

— A fost periculos dintotdeauna.

Buzele roşii ale lui Alf aproape se arcuiră într-un zâmbet neîmblânzit. Iată că apăruse vânătorul lui, ascuns sub rujul şi machiajul unei doamnei. Bărbatul o admira şi, în acelaşi timp, se temea pentru ea.

Dar avea dreptate. Hugh ştia că Alf avea dreptate, iar lui îi *trebuia* lista cu nume – sau măcar vreo informaţie nouă pentru cercetările lui.

Şi totuşi, neliniştea îl înfioră.

— Fii iute, îi spuse Hugh, luându-şi decizia. Găseşte afurisita aia de cameră şi nu sta mai mult de două-trei minute. Pleacă dacă auzi ceva, m-ai înţeles?

Ea dădu ochii peste cap.

— Ştiu să-mi fac treaba, şefule.

Plimbarea molcomă prin încăpere îi purtase în colţul îndepărtat, spre o uşă care dădea într-un coridor.

Alf făcu cu ochiul.

Apoi se făcu nevăzută.

*

Alf zâmbi şi făcu un semn din cap spre o doamnă care mergea pe coridor. Toaleta doamnelor era la capătul coridorului – Iris îi spusese că acesta era numele elegant pentru budă. Tot acolo mai era o cameră în care doamnele puteau să îşi aranjeze machiajul, părul şi rochia, dacă aveau nevoie. Alf nu se mişca nici repede, nici încet. Se

mişca agale, fustele ei foşneau pe coridor. Se apropie de o uşă şi păşi înăuntru, în vreme ce două fete ieşiră de acolo chicotind. Fetele se întoarseră şi o luară pe coridor, înapoi spre sala de bal.

Alf se uită peste umăr. Calea era liberă. Îşi ridică iute fustele şi intră val vârtej pe uşă, în pas alert. Crinolina, ce lucru stupid, se legăna dintr-o parte în alta. Trebuia să fie atentă să nu se agaţe de ceva de pe coridor – vreo masă, vreo statuie sau alte ornamente – şi să dărâme ceva. N-ar fi fost de bun augur să atragă atenţia lacheilor şi a oaspeţilor.

Iată. O scară spre stânga. Chiar acolo unde îi spusese informatorul ei că o va găsi.

O luă la fugă pe vârfuri.

Etajul de deasupra era ocupat de apartamentele familiei. Alf ajunse în alt coridor, mult mai întunecos. Începu să se strecoare spre dreapta, înspre locul unde trebuia să se afle biroul lui Dowling, apoi îşi dădu seama că se auzeau nişte paşi care se apropiau iute de ea.

Verifică iute uşa cea mai apropiată, o găsi deschisă – slavă Cerului! — şi se ascunse înăuntru. Trase uşa în urma ei, dar o lăsă uşor întredeschisă ca să arunce o privire afară.

Privi cum o slujitoare trecu în grabă.

Numără până la douăzeci.

Apoi deschise din nou uşa şi ieşi.

Coridorul era gol.

Se furişă iute spre birou şi, în treacăt, înşfăcă o lumânare aprinsă de la unul din candelabrele de perete.

Închise uşa biroului, se schimonosi când îi auzi scârţâitul, apoi ridică lumânarea. Camera se afla deasupra sălii de bal şi era jumătate cât cea de dedesubt. Un birou mare era aranjat lângă şemineu, flancat de două fotolii. Deasupra şemineului erau expuse două florete încrucişate. Alf ridică din sprâncene. Oţel bun, poate de Toledo, dacă te luai după ornamentele dispozitivului de protecţie pentru deget. Pe pereţi se aflau un raft de cărţi şi patru vitrine.

Ea pufni uşor. Două sau trei minute ca să caute. Kyle era într-o ureche dacă avea impresia că ea putea să facă

ceva într-un timp atât de scurt.

Alf înfipse lumânarea într-un sfeşnic de pe birou.

Un rând de ferestre dădeau în spatele casei fi Alf auzi muzica din sala de bal, câte vreme verifică unul din sertarele biroului. Informatorul ei îi spusese că sigur biroul era locul unde trebuia să caute. Atunci, nu avea nici un sens să caute altundeva. Nu în puţinul timp pe care îl avea la dispoziţie.

Se aşeză la birou. Avea două sertare sus, ambele încuiate. De-o parte şi de alta a picioarelor biroului erau mai multe sertare – neîncuiate – şi le trase iute, fără să găsească ceva interesant în ele.

Se încruntă şi reveni la sertarele încuiate. Măcar aşa avea mai puţine locuri în care să caute. Alf scoase pumnalul din corset şi îl înfipse în crăpătura dintre marginea de sus a sertarului din dreapta şi marginea biroului, deasupra încuietorii. Cercetă biroul şi găsi un bust din marmură.

Luă bustul şi lovi mânerul pumnalului. O dată. De două ori.

Încuietoarea cedă.

Zâmbind, Alf deschise sertarul.

Înăuntru găsi un teanc de lire şi deasupra lor o punguţă cu guinee de aur. Le lăsă deoparte. Lângă ele se aflau mai multe scrisori. Le îndesă între corsaj şi corset – nu avea timp să se uite peste ele acum.

În sertar nu mai găsi nimic important.

Deschise la fel şi sertarul din stânga.

Înăuntru era un teanc de hârtii.

Frunzări prin ele, căutând nume, locuri. Păreau să fie contracte, în orice caz, documente. Erau importante? Nu ştia, iar hârtiile erau prea multe şi prea mari ca să încapă în rochie. Le aşeză pe birou, în vreme ce se uită iar în sertar ca să vadă dacă nu se mai ascundea nimic acolo.

Nu mai era nimic, dar…

Deschise din nou sertarul din dreapta şi scoase totul afară. Lirele fluturară pe podea.

Examină ambele sertare.

Cel din dreapta era mai scurt decât cel din stânga.

Alf trase tare de sertarul din dreapta şi îl scoase cu totul din birou. Se aplecă şi se uită în gaură, dar bineînţeles că nu avea destulă lumină ca să vadă tot. Se lăsă într-o parte şi băgă mâna înăuntru, agitând-o până când degetele ei ajunseră în capăt.

Cineva în afara biroului spuse:

— Nu aici.

Alf încremeni, răsuflând greoi. Îşi întoarse uşor capul şi se uită spre uşă.

— La naiba, Dowling, spuse altă voce. Atunci când?

Paşii se retrăgeau.

Degetele ei alunecară în adâncul deschizăturii de la sertar. Simţi o crăpătură. Un fel de uşiţă.

Îşi retrase mâna şi reveni cu pumnalul, înfigând lama în crăpaturi şi mişcând de ea.

Lemnul scoase un trosnet puternic.

— ... dacă îl omorâm, nu facem decât să atragem atenţia asupra noastră.

Se întorceau.

O bucată de hârtie era înţepenită în spatele sertarului. Alf înşfăca hârtia şi pumnalul şi le băgă la loc în corset.

Se întoarse spre uşă.

— Ce vrei să facem?

Uşa scârţâi când începu să se deschidă.

*

Zece minute.

Iris se uită la Hugh cu colţul ochiului şi păstră pe chip un surâs de plictiseală politicoasă. Trecuseră cel puţin zece minute de când Alf plecase. Ea şi Hugh continuaseră să se plimbe agale prin sala de bal. El îi adusese un pahar de punci.

Şi îi pierduseră cumva din vedere pe lordul Dowling şi contele de Exley.

Alf nu se întorsese.

Iris putea să simtă sub degete încordarea din braţul lui Hugh.

— Durează prea mult, mormăi el în şoaptă.

Iris sorbi din punci, cu masca atârnând la încheietură prin cordonul de mătase.

— Ce să facem?

El clătină din cap şi un muşchi se încordă în maxilarul lui.

Ea înghiţi şi dădu din cap spre Lady Young, care purta o rochie într-o nuanţă ingrată de violet. În sala era bal era groaznic de cald. Ar fi trebuit ca Lady Dowling să ceară să se deschidă ferestrele, în ciuda frigului de ianuarie. Era doar o chestiune de timp până când leşina cineva.

— La naiba, ce cald e, mormăi Hugh şi îşi şterse buza de sus cu o batistă. Promite-mi că după ce ne căsătorim, n-o să organizezi baluri din astea.

Iris întoarse brusc capul spre el.

— *Poftim?*

Sub masca lui văzu cum ridică din sprâncene.

— Am spus…

— Doar nu crezi că ne mai căsătorim? şuieră ea în şoaptă.

— Iris, dacă te-am jignit cumva, îmi cer iertare.

El încremeni cu o mândrie pur masculină.

— Eşti prost? Ea clătină din cap înainte ca el să răspundă şi ridică o mână. Nu. Stai să te întreb altceva. Tu crezi că eu sunt proastă? Am văzut cum te uiţi la Alf. Am văzut cum se uită ea la tine. Şi chiar dacă nu exista afecţiune sau înflăcărare între tine şi o femeie pe care am ajuns să o văd ca pe o prietenă, nu vreau să mai am încă o căsnicie nefericită şi lipsită de pasiune. Sunt sătulă să fiu doar gazdă şi amantă în casa unui bărbat. Mi-a ajuns cu James.

El clipi nedumerit.

— Înţeleg…

Ea îl lovi uşor pe mână.

— Totuşi, te asigur că voi rămâne buna ta prietenă, dragul meu Hugh.

Cineva strigă prin apropiere şi mulţimea începu să murmure, cu capetele întoarse spre uşă.

Iris se uită spre intrarea în sala de bal, văzu că acolo era agitaţie şi îl zări pe Hades intrând pe uşă. Era înalt, zvelt şi îmbrăcat doar în negru – după cum se şi cuvenea zeului Infernului. Părul lui negru nu era pudrat şi curgea în valuri peste umeri, de parcă nu dădea doi bani dacă lumii i se părea cuviincios. Iar chipul lui…

Chipul lui era jumătate înger decăzut, jumătate demon.

Şi nu purta mască. Nu purta niciun fel de costum.

— De ce te-ai oprit? murmură Hugh lângă ea.

— Cine e domnul acela? întrebă Iris şi privi lung.

Simţea că nu putea să-şi întoarcă ochii de la chipul acela înspăimântător. Avea nişte cicatrici groaznice. O scobitură mare pe frunte cobora spre sprânceană, dar ratase cumva ochiul şi îi brăzda obrazul, arcuindu-i un colţ al gurii şi terminându-se într-o gaură pe marginea maxilarului.

— Dyemore, spuse Hugh.

Se lăsă tăcerea peste încăpere şi cuvântul lui răsună extraordinar de tare.

Hades îşi întoarse chipul distrus spre ei, de parcă ar fi auzit numele rostit de Hugh.

Iris simţi efectul privirii din celălalt capăt al încăperii.

Trase aer în piept şi îşi întoarse iute privirea.

— Dyemore? Iris îşi linse buzele şi se întoarse într-o parte. Avea ciudatul sentiment că el putea să îi citească pe buze chiar dacă era în celălalt colţ al camerei. Cine e?

— Raphael dr Chartres, duce de Dyemore, îi şopti Hugh la ureche. Tatăl lui era fostul conducător al Lorzilor Haosului, Dionysos. Bătrânul duce a murit toamna trecută. Dyemore s-a întors în Londra acum câteva săptămâni ca să reclame ducatul.

Iris se încruntă.

— A fost plecat din ţară înainte de asta?

— Nimeni nu pare să ştie unde a fost. Tatăl nu era în relaţii bune cu fiul.

Vocea lui Hugh răsună încordat.

— Ce… Ea trase aer în piept. Ce Dumnezeu s-a

întâmplat cu faţa lui?

— Nu ştim decât ce se spune, răspunse el. Unii spun c-a fost un duel – un tată supărat că fiica lui s-a sinucis după ce a fost compromisă. Alţii – că propriul tată i-a făcut asta când era foarte mic. Şi alţii, desigur, spun că aşa s-a născut. Un blestem de familie.

Ea se uită urât la el.

— Ei bine, ultimul zvon e evident o prostie.

El încuviinţă din cap.

— Da, dar până şi cele mai nebuneşti zvonuri şi bârfe sunt interesante în felul lor.

— Ei, pe naiba. Iris riscă şi mai aruncă o privire spre silueta diabolică de lângă uşă. Crezi că e important dacă e aici în noaptea asta?

— Hai să ne plimbăm, răspunse Hugh. Începură să hoinărească din nou prin încăpere şi se apropiară de coridorul care ducea spre toaleta doamnelor. Dyemore n-a ieşit în societate de când s-a întors. S-a aventurat să iasă doar la bancher, la avocat şi o dată la ceainărie.

Iris inspiră.

— Nu s-a deranjat să-şi pună vreun costum în seara asta.

— Poate că voia să fie recunoscut, spuse Hugh. Poziţia lui Dionysos se zvoneşte că s-ar moşteni.

Iris simţi un fior de groază în aerul umed.

— Deci poate că e aici ca să reclame şefia peste Lorzi.

Hugh o privi.

— Da.

Ajunseră lângă uşa care dădea spre coridor.

— Nu-mi place că Alf nu s-a întors. Au trecut de mult zece minute. Hugh se aplecă mai aproape de ea. Aşteaptă cincisprezece minute. Dacă nu mă întorc, du-te la trăsura din grajduri.

Iris îşi întoarse îngrijorată capul spre el.

— Dar…

El se făcuse deja nevăzut.

Ea se întoarse imediat spre sala de bal. Era mai bine să nu se uite lung la uşa aceea. Era mai bine să nu atragă

atenţia, nici la ea şi nici la el.

Iris trase uşor aer în piept. Se afla la un bal mascat. De când fusese prezentată în societate, cu mai bine de zece ani în urmă, luase parte la nenumărate asemenea baluri plicticoase unde fusese teribil de cald. Nu era decât unul în plus.

— Doamnă – o voce ca un fum negru răsună tăioasă în spatele ei – pot avea onoarea acestui dans?

Ştiu dinainte să se întoarcă şi să vadă ochii de un albastru-deschis, stângul privind-o lung din tăietura de un roşu purpuriu: Hades o găsise.

Capitolul 14

De atunci încolo, Vrăjitorul Negru îl învăţă pe fiul lui cele mai crunte dintre vrăjitorii. Vrăji care schilodeau şi îi înnebuneau pe ceilalţi. Secretele hipnotizării şi ale conducerii armatelor. În fiecare noapte, Prinţul Negru revenea în camera lui obosit, îndurerat şi cu inima grea. Şoimul de Aur zbura pe braţul lui şi îşi atingea capul de obrazul lui până când degetele prinţului îi mângâiau penele.

Dar nici pasărea nu mai reuşea să îl facă să zâmbească...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Hugh urcă scările, două câte două, şi în vreme ce o făcea, se chinui să nu uite că ea ştia ce face. Că trăise ani de zile în blestematul de St. Giles. Că era deşteaptă, iute şi curajoasă.

Şi că el, oh. Doamne, o trimisese acolo singură şi, dacă i se întâmpla ceva nu avea să şi-o ierte în veci.

Etajul de sus era puţin luminat, dar şi aşa, Hugh putu să vadă uşa deschisă din capătul coridorului. Trebuia să fie biroul.

În vreme ce se apropia, un lacheu ieşi vijelios din

încăpere, urlând:

— Hoţii! Tâlharii! Ajutor!

Hugh îl lovi pe lacheu în maxilar. Îl reduse ia tăcere şi îl aruncă în birou.

Şi auzi râsul lui Alf.

Ea stătea lângă şemineul din stânga lui, cu o floretă în mână, un teanc de hârtii în cealaltă şi se lupta cu Exley, Dowling şi trei lachei. „Dumnezeule!”

Atât Dowling, cât şi Exley aveau săbii. Hugh îl apucă pe cel mai apropiat lacheu şi îl împinse cu capul înainte spre perete. Omul se prăbuşi. Totuşi, Hugh simţi mişcare în spatele lui şi se uită chiar la timp ca să îi vadă pe cei trei slujitori care intrară de-a valma în cameră.

La naiba! Atunci nu aveau cum să mai scape pe uşă.

Rămâneau ferestrele.

În loc să se ocupe de bărbaţii de la uşă, Hugh se avântă spre ceilalţi doi lachei, Exley şi Dowling. Primul dintre lachei era un bărbat puternic şi încercă să îşi înfigă pumnul în capul lui Hugh.

Hugh îi prinse braţul stâng şi îi dădu un pumn în maxilar. Lacheul căzu pe spate.

Dowling îşi flutură sabia spre el, dar Alf pară lovitura, în vreme ce Hugh se strecură pe lângă ea. Ceea ce îl lăsa descoperit pe Exley. Contele o atacă.

Pentru o clipă, Hugh crezu că era sfârşitul şi i se opri inima în piept.

Dar ea se feri, mlădioasă ca o salcie, iar vârful sabiei lui Exley flutură în aerul gol din spatele ei.

Hugh îşi scoase sabia.

— Mă bucur că mi te-ai alăturat, spuse ea, pe un glas ascuţit şi uşor, fără să aibă răsuflarea întretăiată.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Ai întârziat. Ridică sabia la timp ca să-l împiedice pe Dowling să-i nimerească ficatul. Spre fereastră.

Ea râse din nou, iar el îşi spuse în gând „O vreau. Acum. Mâine. Pentru totdeauna”.

Dar era o nebunie, aşa că se avântă cu sabia spre Dowling, ţintind vintrele nemernicului şi retrăgându-se spre

afurisita aia de fereastră.

În încăpere mai veniră patru servitori. O afurisită de armată înainta spre ei. Hugh nici măcar nu ştia sigur ce îi aştepta afară. Dar mai avea puţin şi trebuia să se predea. Sau poate că măcar Alf reuşea să se caţăre pe perete. Dacă îşi scotea afurisita de rochie.

N-ar fi trebuit niciodată să o îndemne la aşa ceva.

Dar ea lupta la fel de curajos pe cât o făcea când era Fantoma din St. Giles. Curajos şi frumos, cu un zâmbet care îi arcuia buzele roşii sub mască, în vreme ce para cu iscusinţă loviturile lui Exley.

Hugh căută pe bâjbâite în spatele lui. Găsi zăvorul ferestrei şi trase de el. Aruncă iute o privire peste umăr. „Slavă Cerului”. Exista un balcon care se întindea pe toată partea din spate a casei.

Deschise larg fereastra chiar când Dowling se repezi spre el, urlând:

— Nu! Nu-i lăsaţi să iasă pe balcon!

Hugh simţi o tăietură pe coapsă. În ciuda săbiilor lor, lacheii se năpustiseră spre ei.

Alf se afla lângă el şi continua să se lupte cu Exley, care nu scosese niciun cuvânt.

— Du-te! îi porunci Hugh.

Îşi ridică rochia şi se căţără pe pervaz aproape înainte ca el să termine de vorbit. Hugh îşi îndreptă agresiv sabia spre pântecul lui Exley, făcându-l să se retragă cu o smucitură. Hugh sări pe fereastră în balconul din piatră şi se întoarse chiar la timp ca să-l împiedice pe Dowling să-i taie urechea. Exley şi Dowling erau pe urmele lor şi îi obligau să se retragă într-un capăt al balconului. Dowling înjură în şoaptă, cu faţa roşie şi strălucitoare de la sudoare, în timp ce îşi flutura nebuneşte sabia. Exley era sigur şi precis în mişcări şi, de departe, cel mai primejdios dintre ei.

Hugh gemu şi ară lovitură după lovitură, în vreme ce el şi Alf se apărau şi se retrăgeau pe balcon. Muzica din sala de bal se auzea liniştită şi senină. Sunetul săbiilor care se izbeau una de alta răsuna într-o lipsă ciudată de armonie. În faţa lui Hugh, răsuflarea îi era o ceaţă albă în

aerul nopţii, iar buzele îi erau arcuite într-un rânjet de osteneală şi furie.

Ajunseră la capăt. Aruncă o privire peste umăr şi nu o zări pe Alf.

El întoarse privirea atât cât să vadă vârful lamei lui Exley îndreptat spre gâtul lui.

— Te-a părăsit curva ta, Kyle.

*

Alf se ridică pe terasa care dădea în spatele casei şi ridică privirea spre balconul de pe care tocmai sărise. Unde era Kyle? Ce-i lua atâta?

Deodată se auzi un strigăt şi o sabie căzu peste balcon, zăngănind pe pavajul de la picioarele ei. Urmă Kyle, care sări peste balustrada de piatră. Sări exact la timp, sprijinindu-se în degete pentru o fracţiune de secundă, chiar când Exley şi Dowling se aplecară peste balustradă ca să-l prindă.

Kyle îşi dădu drumul în jos şi ateriză pe terasă, uşor ca o pisică.

— Fugi!

Bărbatul îşi ridică sabia când ea se întoarse şi alergă pe treptele mari care duceau în grădina din spate.

Se auzi o bubuitură în spatele lor şi gâtul unei vaze de piatră explodă la câţiva metri de ei.

Unul dintre lachei adusese probabil un pistol cu el.

Alf tresări, dar continuă să alerge. Fustele erau o adevărată bătaie de cap atunci când trebuia să alergi. Crinolina era o povară ciudat de grea, cu tot materialul ei greoi şi sâcâitor, şi ea nu era deloc obişnuită să meargă, cu atât mai puţin să alerge, în pantofi cu toc.

O luară pe aleea cu pietriş şi ea aproape îşi suci glezna când călcă greşit.

Kyle înjură.

— Să nu îndrăzneşti să cazi!

— N-am de gând să fac asta, şefule, i-o întoarse ea, în vreme ce se îndreptă de spate şi continuă să alerge.

Strigăte răsunară în urma lor.

Se auzi un trosnet şi trunchiul unui copăcel frumos se frânse la jumătate, iar coroana lui se prăbuşi într-o parte.

— Distrug grădina, spuse Alf deloc încântată.

Kyle îi aruncă o privire neîncrezătoare când deschise poarta spre grajduri.

Ieşiră în fugă şi Kyle se întoarse la dreapta, spre locul în care trebuia să îi aştepte trăsura.

— Nu! ea îl trase de braţ.

— Poftim?

Dar el se opri şi o privi, chiar dacă avea chipul înnegurat de nerăbdare.

— Vrei să ne prindă la trăsură? îl întrebă ea. Mai bine mergem în partea opusă.

Alf făcu un semn din cap spre stânga.

El se întoarse cu ea.

— O să ne prindă din urmă.

— Oh, da, o să ne prindă, spuse ea. Poftim. Ţine asta.

Ea îi întinse teancul de hârtii pe care îl ţinea în mâini. El le băgă în vestă. Apoi Alf rupse straturile minunatei dantele de la mâneci. O asemenea dantelă fusese sigur adusă din locuri magnifice de peste mări şi ţări. Îţi lua luni de zile să o faci. Costa mai mulţi bani decât vedeau majoritatea oamenilor într-un an.

Şi ea o aruncă în noroi şi călcă peste ea pentru ca nimeni să nu o vadă când trecea pe acolo.

Îşi trase fustele în sus şi îşi desprinse crinolina. O aruncă peste zid.

Deja Kyle îşi dăduse seama de planul ei. Îşi scoase masca, o aruncă deoparte şi luă şi masca ei. Nici măcar nu clipi când ea îşi băgă mâinile sub corset şi îşi trase în sus sânii mici pentru ca sfârcurile să se zărească uşor deasupra decolteului.

Ochii lui străluciră.

Ajunseră deja la capătul grajdurilor. Dincolo, în stradă licăreau unul sau două focuri şi era plin de trăsuri şi vizitii care aşteptau.

Puteau deja să audă paşii bubuitori ai urmăritorilor

lor. Alf nu avea timp să fie emoţionată sau să se răzgândească.

„Faci un plan, te ţii de el”. Ned îi spusese întotdeauna asta.

Alf smulse sabia ei şi pe a lui. Alunecă pe un zid de piatră, cu săbiile ascunse sub fuste şi îngenunche pe pământul rece.

Ridică privirea şi zări sclipirea din ochii lui negri care se făcură mari când murmură:

— La naiba!

Cu chipul încordat, cu buzele frumoase întredeschise de şoc, dorinţă sau ambele deodată.

Apoi se aplecă peste ea, cu o mână sprijinită în perete, marginile lungi ale mantiei alunecând înainte şi ascunzând faţa şi umerii lui Alf.

Cu degete tremurătoare, ea bâjbâi la şliţul pantalonilor lui, în vreme ce paşii se apropiară. El era deja tare, iar ea nu reuşi să-şi stăpânească arcuirea nerăbdătoare a buzelor.

În ciuda primejdiei.

Poate din cauza primejdiei.

El şi ea erau mai asemănători decât şi-ar fi închipuit vreodată, atunci când îl văzuse prima dată.

Îi descheie lenjeria de corp când lumina se întrezări prin mantia lui, iar ea simţi carnea puternică şi încordată. Atât de aproape.

Atât de fierbinte.

Nu se mai gândi la nimic.

Îi luă mădularul în gură şi îi adulmecă moscul.

— Ce faceţi aici? se auzi vocea unui străin.

Era unul dintre lachei?

— Ce ţi se *pare* că facem? mârâi el drept răspuns.

Ea surâse la auzul vorbelor lui, chiar dacă mădularul lui întărit îi umplea gura. Chiar avea un gust ciudat, dar nici de departe atât de rău pe când îşi imaginase. Avea pur şi simplu gustul *lui.* De piele, bărbat şi sare.

— Aţi văzut un domn şi o doamnă care fugeau pe aici?

Ea îl supse şi se mişcă în sus şi în jos pentru că aşa

văzuse la prostituatele din St. Giles. Bineînţeles că văzuse asta. De multe ori. Nu erai din St. Giles dacă nu vedeai aşa ceva. Dar nu o făcuse niciodată şi nu ştiuse niciodată…

„Oh!”

Nu ştiuse niciodată că un asemenea act putea să ofere plăcere persoanei care sugea şi lingea. Şi nu era ciudat că descoperea asta aici, pe pământ îngheţat şi înconjurată de duşmanii lor? Înconjurată de primejdie.

El gemu deasupra ei şi îl simţi între buze.

— Doamne fereşte, omule, poate să alerge şi regele pe aici şi n-aş da doi bani. Îşi prinse brusc mâna în părul ei. Da, iubire, aşa. Foloseşte-ţi limba.

Ea îl ascultă, îi linse vârful, gustând din lichidul amărui, iar drept răspuns, el îşi împinse şoldurile înainte, vârful mare al mădularului mişcându-se pe limba ei.

Unul dintre oamenii din jurul lor mormăi ceva, cineva râse şi îşi văzură de drum.

Alf putea să-i audă răsuflarea aspră în aerul nopţii.

Strânse cu mâna partea din mădularul lui, care nu îi încăpuse în gură şi începu să îl mângâie în sus şi în jos.

— Au plecat, murmură el, cu răsuflarea întretăiată, şoldurile rotindu-se în apăsări uşoare pe care părea incapabil să le oprească.

Oh, o dorea. El o dorea pe ea.

Alf ridică privirea şi îl supse mai tare.

Era întuneric, dar putea să zărească licăririle din ochii lui. O privea. Îngenuncheată, cu mădularul lui în gură, în vreme ce îl sugea.

Nările lui se dilatară şi frumoasa lui buză de sus se arcui.

Alf îi mângâie cu limba vârful mădularului, iar el răsuflă întretăiat. Mâna lui alunecă într-o mângâiere pe chipul ei. Îi atinse cu degetul colţul umed şi întins al buzelor. Şi atinse culmile plăcerii, inundându-i gura cu sămânţa lui amăruie.

Ea închise ochii, îi simţi pulsaţiile, îi ascultă mormăitul, încercă să nu guste ce avea pe limbă şi îşi dori să se atingă.

— Alf, şopti el.

Mădularul îi alunecă printre buze şi sămânţa lui alunecă pe bărbia ei.

Îl simţi apăsându-şi batista pe gura ei.

Alf scuipă în ea şi se şterse la gură, privind cum el se încheie la pantaloni. Îi tremurau degetele, ziceai că avea friguri.

Ea zâmbi şi se ridică în picioare, cu săbiile în mână.

El îi cuprinse chipul în mâini şi o sărută, apăsat şi iute.

— Ce Dumnezeu mă fac eu cu tine?

Luă una din săbii şi o trase pe Alf de-a lungul aleii, reluând drumul pe care veniseră. Când trecură iar pe lângă reşedinţa vicontelui Dowling, Alf fu surprinsă să vadă că în grădină era întuneric.

Continuară grăbiţi şi ajunseră în scurtă vreme în celalalt capăt al grajdurilor. Mai cotiră o dată şi dădură peste trăsură.

Când se apropiară, Talbot îi întrebă încet:

— Unde e Lady Jordan?

Kyle se uită lung la el, aşezat pe locul vizitiului lângă Jenkins.

— N-a ajuns încă?

Bărbaţii clătinară din cap.

— Dumnezeule, şopti Kyle, Iris e încă înăuntru.

*

Ideea era că n-ar fi trebuit să-i vorbească, şi cu atât mai puţin să danseze cu un domn care nu îi fusese prezentat, se gândi Iris uşor disperată. Era ferm convinsă că *refuzase* invitaţia la dans.

Şi totuşi, iată că urmărea cuviincios paşii de dans alături de Excelenţa Sa, ducele de Dyemore, care, în ciuda ducatului, în mod evident nu era un gentleman.

— Unde vă e garda personală? întrebă el cu vocea aceea atât de întunecată că îi amintea mai curând de pucioasă, când dansul îi readuse împreună.

— Poftim. Excelenţă?

El oftă, de parcă vorbea cu o neroadă.

— Domnul pe al cărui braţ îl împodobeaţi când am intrat în încăpere. El o privi, în vreme ce îi luă mâna şi defilară spre centrul sălii de bal. Iris se văzu nevoită să-şi înăbuşe fiorul la întunericul glacial din ochii lui cenuşii. Un iubit, poate?

Ea se uită lung la el.

— Vă înşelaţi *foarte* mult.

— Chiar aşa? El ridică nepăsător din umeri, de parcă nici nu îi pusese la îndoială virtutea. Trebuie să recunoaşteţi că era posibil.

— Ba dimpotrivă, nu cred că trebuie să admit aşa ceva, răspunse ea calmă.

— Ah. Buzele lui se arcuiră, o privelişte mai curând deconcertantă, dată fiind cicatricea care îi deforma colţul drept al gurii. Atunci sunteţi doar o biată nevinovată.

Iris încă se mai gândea de ce vorbele lui păreau atât de groaznic de jignitoare când dansul îi despărţi din nou.

Îşi petrecu următoarele câteva rotiri ce urmară încercând să se gândească la un răspuns tăios, şi de aceea se simţi descumpănită când, odată regăsiţi, îi spuse doar:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Sunteţi o nevinovată, spuse ducele, în ochii lui licărind omenia unei bucăţi de cristal, pentru că pare că nu înţelegeţi unde vă aflaţi.

Iris ridică din sprâncene.

— Şi unde credeţi că mă aflu?

— În iad.

Ar fi trebuit să îl ia peste picior – cuvintele lui erau mult prea dramatice. Se aflau într-o *sală de bal,* o sală de bal supraîncălzită, aglomerată şi cu un uşor aer stătut.

Problema era că el părea extraordinar de serios. Iar Iris ştia că măcar doi membri ai Lorzilor Haosului. se aflau în casă.

Trei, dacă şi ducele era membru.

Iris era doar dacă inima îi bătea nebuneşte în piept – în vreme ce-l privi pur şi simplu.

El făcu ochii mici când ea nu răspunse.

— Mă întreb de ce partenerul dumneavoastră v-a lăsat singură aici ca o mioară frumoasă într-o haită de lupi. Trebuie să fi fost foarte important, indiferent de motivul care l-a făcut să plece.

Cicatricea roşie îngrozitoare păru să îi deseneze un surâs pe buze, în vreme ce ochii lui glaciali se adânciră într-ai ei.

Iris simţi un fior de frică desăvârşită când se ocoliră unul pe celălalt, cu palmele ţinute sus, împreunate, dar fără să se atingă. Avu mare grijă să nu se uite la uşa care ducea afară din sala de bal.

Iris trase aer în piept.

— Tocmai m-aţi făcut cumva oaie?

Sprânceana lui – cea distrusă de cicatrice – se arcui.

Dacă îşi acoperea partea dreaptă a feţei, se putea să fie cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

— Poate ar trebui să vă întreb ce căutaţi *dumneavoastră* aici, Excelenţă. Se chinui din răsputeri să menţină o voce calmă. Aproape plictisită. Aveţi afaceri speciale cu lordul Dowling? Ceva ce nu se poate face la lumina zilei?

Muzica se sfârşi şi ea se aplecă într-o reverenţă.

El îi prinse mâna când ea se ridică şi o trase mai aproape. Prea aproape.

Îi simţi răsuflarea, cu miros de coniac, pe chip când îi spuse:

— Partenerul dumneavoastră e un prost pentru că v-a adus aici şi un *idiot* de zile mari pentru că v-a lăsat singură. Fugi, mieluşelule. Fugi cât te ţin picioarele.

El făcu un pas în spate şi făcu o plecăciune. Se întoarseră pe loc şi porniră în pas de plimbare.

„Ei bine!”

Iris înghiţi în sec şi îşi deschise evantaiul.

„Ei bine”.

Îşi dorea să asculte sfatul ducelui de Dyemore, în schimb, cu calm – cel puţin la exterior se îndreptă spre uşa sălii de bal. Ea zâmbi şi îşi înclină capul, Chiar se opri şi vorbi cu trei doamne pe care nu le cunoştea foarte bine.

Şi, în tot acel răstimp, nu reuşi să contenească tremurul mâinilor.

Ajunse la uşă şi vorbi cu un lacheu. Îi ceru pelerina şi spuse că o durea capul. Că însoţitorul ei o luase deja înainte ca să cheme trăsura.

Sentimentul teribil că putea să fie urmărită o făcu să se întoarcă şi să arunce o privire spre sala de bal.

Nimeni nu se uita la ea.

Nimeni, în afară de ducele de Dyemore, de cealaltă parte a încăperii, care stătea singur. El încuviinţă din cap spre ea si se întoarse.

Ea coborî în grabă scările.

Un lacheu o aştepta cu pelerina la uşa principală. O luă de la el, îi mulţumi, apoi ieşi iute pe uşă.

Trăsura nu era acolo.

Trase aer în piept. Era firesc şi nu avea de ce să se îngrijoreze. Nu trebuia să intre în panică. Nu acum. Locul de întâlnire asupra căruia conveniseră se afla după colţ, Îţi ridică fustele şi începu să îndrepte într-acolo. Trăsurile rămăseseră goale pe stradă, aşteptându-şi oaspeţii de la bal. Vizitiii şi lacheii erau adunaţi în jurul focurilor aprinse pe stradă ca să se încălzească, în vreme ce stăpânii şi stăpânele lor dansau înăuntru.

Câţiva o priviră când trecu pe lângă ei.

Ea îşi înteţi paşii.

Unde erau Hugh şi Alf? Mai erau înăuntru? Fuseseră prinşi? Dacă da, trebuia să găsească trăsura cât mai repede şi să-i trimită înăuntru pe oamenii lui Hugh. „Vai”. Dacă trei bărbaţi erau de ajuns ca să-i salveze.

Îşi muşcă buza şi îţi dădu seama că urme de paşi răsunau în spatele ei.

În pas alergător acum şi cu fustele ridicate, Iris coti spre strada unde trebuia să fie trăsura. Era mai întuneric aici, mai departe de luminile de pe strada principală, iar dalele din pavaj erau îngheţate. O trăsură se mişca greoi spre ea, legănându-se încet. Poate că trebuia să treacă strada sau…

Ea ridică privirea chiar la timp şi văzu o siluetă masivă

în spatele ei.

— Doamnă…

Răsuflă întretăiat şi îşi aruncă instinctiv braţul spre el.

— Talbot. Oh, slavă Cerului, m-ai speriat groaznic.

— Îmi pare rău, doamnă. El o luă de braţ, o încălcare neobişnuită a etichetei, dar oricum era o seară neobişnuită. Haideţi, trăsura e chiar în faţă.

Ea încuviinţă din cap, dar nu se abţinu să nu mai arunce o privire în spate.

Nu era nimeni acolo.

Ajunseră deja la trăsură şi Talbot o ajută să urce, apoi închise portiera.

Doar Alf era înăuntru, arătând de parcă fusese târâtă prin tufişuri, deşi părea să fie destul de bine.

— Unde e Hugh?

— S-a întors să te caute, spuse cealaltă femeie, chiar când trăsura o luă din loc. Când am aflat că nu erai aici, s-a îngrijorat.

— Oh, Doamne. Iris duse mâna la gură. Să-l trimitem pe Talbot după el?

— Nu. Alf scutură din cap, chiar dacă nu părea încântată. A dat ordine să ne întoarcem la Kyle House dacă nu te găseam.

— Dar…

Împotrivirea ei fu întreruptă de portiera care se deschise, iar Hugh urcă în trăsura pusă în mişcare.

Se aruncă pe banchetă lângă Alf.

— Slavă Domnului c-ai reuşit să te întorci.

Iris simţi lacrimi prosteşti în ochi. Mâinile îi mai tremurau *încă.*

— Pot să spun acelaşi lucru despre voi doi. Nu mai vreau să fac asta niciodată, dar *niciodată* în viaţa mea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alf.

— Ducele de Dyemore s-a întâmplat, spuse Iris. Îl privi pe Hugh. În clipa în care ai plecat din sala de bal, m-a invitat la dans.

Hugh strânse din buze.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Ea scutură din cap.

— Nu prea putea într-o sală de bal, nu? M-a făcut pur şi simplu oaie şi m-a avertizat să plec.

— Oaie?

Alf păru nedumerită.

— Nu contează. Cu o fluturare a mâinii, Iris îl izgoni din mintea ei pe Hades. Ai găsit ceva? Au meritat toate astea?

— Oh, da. Tonul mulţumit al lui Alf o făcu să ridice privirea. Chiar în lumina difuză din trăsură putea să vadă zâmbetul larg al celeilalte femei. Am găsit locul ascuns al lui Dowling. Scoase o hârtie mototolită de sub corsaj. Şi ce era înăuntru.

Capitolul 15

Anii trecură şi Prinţul Negru se făcuse mare. Cu trecerea timpului, devenise aproape la fel de puternic ca tatăl lui. Prinţul aspru care călărea prin Regatul Negru, îmbrăcat în veşminte negre şi avea un Şoim de Aur pe braţ era o imagine obişnuită şi îi făcea aproape întotdeauna pe cei care îl vedeau să se cutremure şi să se încline înfricaţi...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Îi mai simţea încă gustul în gură.

Alf privi cum Kyle se apleacă peste masa din salonul de la Kyle House şi împrăştie scrisorile, teancul de contracte mototolite şi singura bucată de hârtie pe care o găsise în compartimentul secret din biroul lui Dowling.

El se uita lung la hârtii, le aranja cu vârful degetelor, cu o încruntătură între sprâncene. Jenkins îi bandajase cu pricepere rana de pe coapsă, în ciuda obiecţiilor lui cum că nu era nimic.

Era înalt, solid şi era al ei.

Nu avea niciun sens, nu pe cale socială sau legală,

dar o ştia înăuntrul ei. Bărbatul acesta era al ei. Îl ţinuse în mână şi în gură, îi gustase sămânţa. Alergase cu el. Îşi înfruntase cele mai groaznice spaime alături de el.

Devenise *femeie* pentru el.

Şi dacă se întorcea pe călcâie, ieşea pe uşa de la intrare acum şi nu îl mai revedea niciodată, ştia că aveau să fie legaţi pe veci.

Pe veci în inima ei.

Nu se gândise niciodată că va avea o asemenea legătură cu cineva – cu niciun *bărbat* – şi se simţea uşor copleşită. Copleşită, tulburată şi poate chiar speriată.

Dar nu atât de speriată încât să nu se bucure de minunea care i se oferise ei, simpla Alf din St. Giles din Londra.

Doar un prost nu ar prinde cu ambele mâini ceva de băut după ce-i fusese sete atâta vreme.

— Asta e tot ce a găsit Alf, spuse Kyle şi îi readuse gândurile în momentul prezent.

Iris se aplecă în faţă pe scaunul de lângă Alf. În faţa lor stăteau oamenii lui Kyle.

Riley luă contractele şi începu să verifice documentele cu Talbot. Jenkins deschise o scrisoare şi o citi. Lângă el, Bell privea peste umărul lui şi îşi mişca buzele, încruntat de la atenţia cu care examina şi el scrisoarea.

— Ce e asta?

Iris părea obosită, cu chipul palid şi vocea răguşită. Se încruntă când apucă hârtia împăturită pe care o găsise Alf în compartimentul secret.

— Nu ştiu, dar Dowling a încercat s-o ascundă bine. Alf încuviinţă din cap spre hârtie, conştientă că Kyle se uita lung la ea. Oare se gândea la ce făcuseră în grajduri cu mai puţin de o oră înainte? Se gândea la ce puteau să facă mai târziu? Aşa spera. Se afla într-un compartiment secret în spatele unui sertar încuiat din biroul vicontelui.

— Şi celelalte hârtii? întrebă Kyle şi făcu un semn din mână spre ele.

— Toate celelalte erau în cele două sertare încuiate din birou.

Asta – făcu un semn din bărbie spre hârtie din mâna lui Iris – era singura din ungherul secret.

— Atunci, probabil, e cea mai importantă, zise Kyle.

— Dacă aşa e, nu pot s-o înţeleg, spuse încet Iris.

Puse hârtia pe masă şi cu toţii se aplecară să se uite la ea:

6181650361836465 92	81848372816504
726584927265	62619283659494
928462659294	638463756592
02748181746182	73848194
85737481817485	026181946592
02748181746182	029274727394
726584927265	637395926373
836194736183	9381846384826265
8374637384816193	94736163756592
947384826193	82610493
848164	9361748394
8261920493	8384929473
8471	02618585748372
848164	9394619293

— Un registru contabil? întrebă Riley.

— Niciunul pe care să-l ştiu, spuse Jenkins încet. Numerele astea nu se potrivesc.

— Şi uită-te la numerele de jos. Iris lovi uşor cu degetul seria de numere din ultimul rând. Îşi înclină capul, părând mai trează. Dacă nu erau numere, aş spune că se aseamănă cu nişte cuvinte.

Jenkins se uită la ea, apoi la Kyle.

— Un cod?

— Asta are sens. Kyle se îndreptă de spate. Copiază numerele exact aşa cum sunt scrise. Vreau ca tu şi Riley să vă apucaţi numaidecât de treabă. Totuşi, nu uitaţi de scrisori şi celelalte documente. Trebuie să verificăm tot ce a găsit Alf.

Făcu un gest spre ea când îi pronunţă numele, dar nu se uită la ea. Ziceai că parcă nu îndrăznea să dea ochii cu

ea. Oare de teamă pentru ce putea să-i dezvăluie dacă se uita la ea de faţă cu ceilalţi?

Sau regreta ce făcuseră mai devreme?

Alf nu ştia şi o omora cu zile *să nu ştie.* Nu voia ca totul să se încheie atât de repede. „Nu încă. Nu încă”, urlă o parte dinăuntrul ei.

Dar se gândi la cum arătase el atunci când îşi coborâse privirea spre ea în grajduri. La sclipirea din ochii lui de un negru atât de adânc.

Şi se gândi – *spera* – că nu o terminase cu ea încă.

Iris îşi drese glasul.

— Te deranjează dacă îmi faci o copie şi mie?

Bărbaţii se întoarseră spre ea.

Obrajii ei se îmbujorară, dar ochii ei rămaseră aţintiţi spre Kyle.

— Doar că… mi-au plăcut dintotdeauna enigmele.

Jenkins îşi drese glasul.

— Nu-mi i-a decât o secundă să vă fac o copie, doamnă.

Iris se întoarse şi îi zâmbi bărbatului cu păr grizonant, în vreme ce el scoase o hârtie curată şi se apucă să transcrie.

— Mulţumesc.

Kyle încuviinţă din cap şi se uită la grenadier.

— Talbot, să pleci cu trăsura împreună cu Lady Jordan ca să te asiguri că ajunge teafără acasă. El se uită la Iris, cu o expresie ciudat de formală. Adică, dacă eşti de acord, doamnă?

— Sigur că da, Hugh, spuse Iris veselă.

Alf se încruntă şi îi privi pe amândoi. Părea să fie o tensiune între ei, ceva ce nu existase înainte de bal.

Talbot se ridică în picioare.

— Da, domnule. O să verific doar dacă trăsura e pregătită.

Bărbatul solid părăsi sala de mese.

— Sigur eşti obosită, Alf, îi spuse Kyle, fără să se uite la ea. Nu e nevoie să stai trează cât lucrăm noi.

Alf ştia când era expediată.

— Atunci noapte bună, şefule. Jenkins. Riley. Bell. Îi zâmbi celeilalte femei. Iris.

Cealaltă femeie dădu obosită din cap.

— Noapte bună, Alf.

Urările de noapte bună ale bărbaţilor răsunară în urma ei când părăsi încăperea. Capetele lor erau deja aplecate peste hârtii când închise uşa.

Luă un sfeşnic de pe masa din afara salonului şi îşi ridică bietele fuste murdare. Semăna cu o Cenuşăreasă, nu? O Cenuşăreasă după miezul nopţii.

Doar că ea, Cenuşăreasa, nu supsese niciodată mădularul prinţului, nu-i aşa?

Urcă scările grandioase, târându-şi fustele murdare de noroi pe marmură. Vreuna din sărmanele slujitoare va trebui să se trezească înainte de zorii zilei ca să cureţe mizeria pe care o lăsa în urma ei acum. Dacă ar fi fost o doamnă, nu s-ar fi gândit niciodată la slujitoarea aceea.

Dar ea nu era o doamnă. Era o copilă din St. Giles care fusese nevoită să fure, să cureţe străzile, să cerşească şi să lucreze *din greu* pentru orice lucru pe care îl căpătase în viaţa ei.

Pur şi simplu nu îi stătea în fire să stea cu mâinile în sân şi să aştepte ca să îi pice din cer lucrurile pe tare şi le dorea.

Ce îi *trebuia.*

Ajunse la etajul al doilea şi nici măcar nu şovăi.

Înainta pe coridor, coti şi încercă uşa de acolo.

Nu era încuiată.

Zâmbi şi intră în dormitorul lui Kyle.

Închise uşa în urma ei şi puse lumânarea pe o masă. Era un dormitor mare şi minunat, făcut pe măsură unui duce. Alf se plimbă în jurul patului, în vreme ce îşi scoase rochia. Focul fusese aprins pentru ca în dormitor să fie cald când se întorcea el.

Patul era mare, învelit în material albastru şi auriu. Zâmbi când îşi lăsă rochia să se prăbuşească pe podea. Pe pereţi atârnau tablouri cu păduri verzi copaci enormi şi un cer nesfârşit şi albastru deasupra lor, fără vreo urmă de

clădire. El văzuse asemenea locuri?

Ea niciodată.

Îşi scoase corsetul şi îl aranjă îngrijit pe un scaun. Îşi lăsă deoparte sărmanii pantofi cu toc şi scoase exclamaţii de ciudă. Erau distruşi, ţesătura delicat brodată era ruptă şi pătată de noroi. Ce păcat. Şi ciorapii din mătase erau stropiţi de noroi, dar era sigură că puteau să fie salvaţi dacă erau spălaţi cu atenţie. La fel şi cămaşa. Putea să obţină un preţ frumuşel pe ele – hainele la mâna a doua se vindeau bine în Londra. Îşi trase cămaşa peste cap.

Goală, se îndreptă spre un dulap cu sertare pe care aştepta un ulcior cu apă proaspătă. Oare Kyle se gândea vreodată la oamenii care intrau şi ieşeau din camerele lui şi care îl serveau pe el? Se întreba vreodată de unde veneau, care le erau speranţele şi visurile şi dacă aveau familie?

Majoritatea stăpânilor nu o făceau, dar Kyle... Kyle poate o făcea. Îl luase pe Bell sub oblăduirea lui, îi dăduse bani fratelui mamei lui şi copiilor acestuia. De fapt, părea să-i pese şi să aibă grijă de cei din jurul lui.

Inclusiv de ea.

Turnă jumătate din urcior în lavoar, luă unul din prosoapele lui şi îşi şterse corpul şi faţa. Îşi scoase acele din păr şi se pieptănă.

Apoi se îndreptă spre patul lui şi se urcă în el, întinzându-se în aşternuturi minunate. Îi spusese că voia să fie femeie pentru el. Iar ea îşi va aduna curajul, mintea, viclenia şi stăruinţa şi, pentru numele Domnului, o va face.

Acum, acum îşi dorea răsplata de a fi femeie.

*

Hugh deschise obosit uşa de la dormitorul lui. Erau aproape zorii zilei şi din hârtii nu aflaseră decât că scrisorile arătau că Dowling avea o poveste de dragoste cu o doamnă căsătorită şi că enigma nu se rezolva printr-o simplă înlocuire a numerelor cu litere.

Oftă şi îşi scoase haina. Se întoarse să o arunce pe un scaun lângă şemineu când observă că acolo se afla deja un

corset.

Pentru o clipă, se uită pur şi simplu la el, căci era foarte obosit.

Apoi observă rochia, cămaşa, pantofii plini de noroi şi pe Alf, care dormea în patul lui, cu părul negru împrăştiat pe perna lui, cu sânii dezgoliţi şi frumoşi, acoperită de aşternuturile mototolite.

„Doamne.”

Dacă ar fi fost un bărbat mai bun, ar fi trezit-o şi ar fi făcut-o să plece.

Sau ar fi plecat chiar el.

În schimb, continuă să se dezbrace. Se spălă cu apa curată pe care i-o mai lăsase ea şi se urcă în pat.

— Şefule, murmură ea când o trase mai aproape.

— Dormi, murmură Hugh pe pielea delicată a umărului ei.

— Pf! Ea se zvârcoli lângă el, cu fundul ei frumos apăsat pe mădularul lui, cu spatele ocrotit de pieptul lui. Apoi deveni moale.

O cuprinse de talie şi îi luă un sân în mână.

Şi adormi, din fericire, fără dureri de cap.

*

— Alf.

Vocea adâncă a lui Kyle o trezi din lumea viselor.

Deschise ochii şi îl văzu aplecat deasupra ei în dormitorul lui, în lumina diafană a dimineţii. O bucurie pură şi minunată îi cuprinse pieptul. Îl luă de gât şi îl trase spre ea ca să-l sărute, deschizând gura sub a lui.

El îşi înălţă capul pentru ca ea să observe conturul ochilor lui negri.

— Ar trebui să pleci.

Ea chicoti.

— De ce aş vrea să fac una ca asta, şefule?

El se încruntă sever. Ţepii din barbă erau negri pe maxilarul lui şi îl făceau să arate ca un pirat.

Un pirat irascibil.

— Nu vreau să profit de tine.

— Să profiţi. Ea îşi arcui o sprânceană. Asta fac bogătaşii cu doamnele bine-crescute, nu-i aşa?

El se încruntă.

Alf îşi apăsă degetul pe adânciturile dintre sprâncenele lui.

— Ia spune, ce te face să crezi că eu sunt vreo doamnă bine-crescută? Ce te face să crezi că sunt cineva pentru care să-ţi faci griji sau pe care să protejezi, ai, şefule?

Nu mai aşteptă răspunsul lui, dar continuă să vorbească pentru că ştia că povestea dintre ei doi nu avea să dureze la nesfârşit. Nu era ceva care să dureze mai mult de o zi sau aşa ceva – o săptămână, dacă avea noroc. Şi, *la naiba*, nu avea de gând să rateze clipa din cauza onoarei lui de nobil. Nu avusese niciodată mult în viaţă şi sigur nu avusese niciodată un bărbat. Pentru prima dată, îşi dorea ceva – pe *cineva* – ce aveau şi celelalte femei. Voia bucurie, tandreţe şi să se simtă iubită.

Aşa că se uită în ochii lui şi spuse:

— Nu sunt vreo domnişorică delicată. Nu sunt vreo doamnă care nu poate să aibă grijă de ea. N-am intrat eu în biroul lordului Dowling azi-noapte?

— Ba da.

— Nu pot eu să mă lupt cu sabia cu un bărbat – şi să îl fac să regrete că s-a luat de mine?

Colţul gurii lui se arcui într-un zâmbet.

— Ba da.

— Şi nu ne-am scăpat eu pe amândoi de oamenii lui Dowling azi-noapte – şi te-am făcut fericit în vreme ce o făceam?

El făcu o grimasă.

— Ba da.

Ea se uită lung în ochii lui negri.

— În patul ăsta, îţi sunt egală, şefule. N-ai de cine să profiţi.

— Ai mai făcut asta vreodată?

— Nu. Şi de aceea vreau s-o fac. Îi mângâie buza de

jos cu degetul şi Alf se uită în ochii lui negri, înconjuraţi de gene dese şi ondulate. Cu tine.

El închise ochii.

— *Doamne.*

Alf putea să-i simtă mădularul, tare şi pulsând pe coapsa ei. Ea voia asta. Îl voia pe *el.*

— Te rog? şopti ea, cu sufletul la gură, şi îşi trecu palmele prin părul lui scurt. Te rog?

Atunci el gemu, de parcă s-ar fi ţinut la distanţă din calea unei maree puternice şi fu deodată învăluit de iureşul valurilor. Gura lui se apăsă pe a ei, blândă şi dulce, îi întredeschise buzele, limba lui se strecură înăuntru ca să lingă şi să exploreze. Se aplecă deasupra ei, cu trupul lui solid şi înfierbântat, iar ea îşi înfăşură picioarele în jurul coapselor lui masculine. Era deschisă, udă şi dornică, iar mădularul lui era ca o apăsare fierbinte pe feminitatea ei.

Ea scoase un sunet gutural şi se agită sub el, simţindu-i pielea pe a ei. Toată pielea aceea caldă. Părul de pe pieptul lui îi zgâria şi tachina sfârcurile, iar ea îşi arcui spatele ca să-l simtă din nou.

Dar el aluneca în jos acum, buzele lui le părăsiră pe ale ei şi, pentru o secundă absolut îngrozitoare, Alf se gândi că urma să se ridice şi să o părăsească. Doar că atunci îi simţi gura pe gât şi nu ştiuse niciodată cât de sensibilă era acolo. De ce ar fi ştiut? Nimeni, cu excepţia ei, nu o atinsese pe gât. El o sărută, buzele lui îi dezmierdară gâtul, o făcură să înghită în sec, o făcură să tremure neputincioasă. Nu ştia ce trebuia să facă pentru că nu văzuse aşa ceva pe străduţele laterale din St. Giles.

Aşa ceva era rezervat pentru iubiţi şi iubite. Soţi şi soţii. Oameni care se cunoşteau şi cărora le păsa unii de alţii.

Limba lui urmări adâncitura de la baza gâtului, iar ea se tângui, simţindu-se atât de ciudat. O atingea de parcă era ceva – cineva – nepreţuit.

Cineva frumos.

Buzele lui îi atinseră uşor pielea până îi găsi sfârcul şi îl încercui cu limba până când ea se arcui spre el, oferindu-

se, gemând de nevoie.

Îi luă sfârcul în gură şi îi supse, dar doar pentru o secundă, apoi se mută la celălalt sân.

Ea urlă la nedreptatea gestului şi parcă îl auzi chicotind tăcut, în vreme ce el îi plesni uşor sfârcul umed când începu să îl lingă pe celălalt.

Alf gâfâia în clipa în care el îşi continua drumul spre pântecul ei, cu mâinile lui mari care îi cuprinseră şoldurile, cu limba care se adâncea în buricul ei. Încercă să-şi strângă picioarele când el se apropie de feminitatea ei, dar el o apucă pur şi simplu de coapse şi le desfăcu. El se uită o dată la ea, culcat acolo între picioarele ei desfăcute, cu chipul atât de aproape de partea care o făcea femeie şi îi spuse:

— Nu te mişca.

Apoi el îşi coborî faţa şi deschise gura peste feminitatea ei.

Ea înţepeni, complet şocată. El o lingea, o *săruta* chiar… chiar…

Ea scoase un sunet ciudat de dornic, căci nu simţise niciodată ceva atât de minunat. Limba lui era umedă şi puternică şi desena cercuri molcome în jurul ei, iar Alf simţea că putea să şi înnebunească. Fiori de plăcere străfulgerau prin picioarele ei, peste pântec, pe coloană, toate concentrate acolo jos. În locul acela dintre picioare unde el o săruta şi o lingea atât de necuviincios.

Fără să se gândească, îşi trecu mâna peste burtă, simţind o căldură înţepătoare. Ce senzaţie extraordinară. Nu putea să respire. Nu putea să vadă. Devenea din ce în ce mai înflăcărată şi voia să urle.

În schimb, când plăcerea o copleşi, ea se arcui brusc. El o ţinu jos, cu palme ferme apăsate pe şoldurile ei, în vreme ce limba lui îi oferea o agonie atât de dureros de dulce.

Când rămase fără vlagă şi cu răsuflarea întretăiată, cu ochii aproape închişi, el se ridică încet şi se ridică peste trupul ei cucerit.

— Ţi-a plăcut asta, ştrengăriţo? şopti el pe pielea ei.

Părea atât de mulţumit de el.

— Ştii că mi-a plăcut.

Îi linse buzele pentru că voia să-şi simtă gustul ca să se asigure că totul fusese real.

Îl luă de gât şi deschise gura pentru limba lui, când îi simţi membrul între corpurile lui.

Apoi simţi căldura mădularului între faldurile ei umede. El alunecă în sus, până ce vârful mădularului îi mângâie mugurul delicat al feminităţii.

O dată. De două ori.

Tocmai juisase. Parcă era prea mult.

Ea scânci.

— Aşa? şopti el pe maxilarul ei, iar Alf nu reuşi să-şi tragă suflul ca să-i răspundă.

Dar îi intuise răspunsul pentru că îşi avântă şoldurile spre ea şi o făcu să se zvârcolească sub el.

Făcând-o să-şi dorească să se mişte în ritmul lui.

Dar el o ţinu acolo. O ţinu nemişcată, când alunecă peste ea a treia oară şi o sărută atât de dulce în tot răstimpul acela.

În aer dăinuia miros de sare şi sex, iar ea era înfierbântată şi udă.

— Pătrunde-mă, îi spuse Alf. Te rog.

Deschise ochii şi îi privi chipul, în vreme ce el se retrase şi mădularul lui alunecă mai aproape, chiar la intrarea trupului ei.

Se apăsă în ea, mare şi gros. Fierbinte, atât de fierbinte.

Simţi o durere.

Dar rămase cu privirea aţintită spre el. Gura lui senzuală era aproape sumbră, iar broboane de sudoare îi străluceau pe frunte.

Se sprijinise în coate deasupra ei.

Se împinse din nou, o pătrunse mai adânc – lărgind-o – şi o văzu încleştându-şi dinţii.

Alf îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui şi îi mângâie piciorul cu al ei.

El tresări şi şoldurile lui le întâlniră pe ale ei, întreaga

lui lungime cufundată acum înăuntrul ei. Era plină de el.

El inspiră pe nas şi nările i se dilatară.

Ea înălţă capul şi îi şopti în ureche:

— Acum ai de gând să mi-o tragi, şefule?

— Împieliţato, spuse el pe nerăsuflate.

Alf îşi reveni în fire la gândul că el putea să-şi piardă stăpânirea de sine, dar Hugh se retrase încet.

Blând.

Şi o pătrunse la fel de încet.

Şi aproape senzual.

Asta însemna să te culci cu cineva – oricum, nu era aşa cum ştiuse ea.

Asta însemna să faci dragoste.

Simţi lacrimi înţepătoare în ochi când el se mişcă deasupra ei cu atâta grijă. Atât de tandru. De parcă ea era ceva de nepreţuit. De parcă nu suporta ideea de a o răni. Şi se simţea atât de plăcut, de real, încât simţi că se deschise şi că se prăbuşi în gol aşa cum nu o făcuse când văzuse explozia de stele de mai devreme. *Grija* lui era mai primejdioasă decât orice orgasm.

Şi putea să o frângă.

Pentru că Alf *nu putea* să creadă că era ceva adevărat pentru el sau că povestea dintre ei avea să dureze. Nu să şi supravieţuiască.

Aşa că se simţi recunoscătoare când el lăsă brusc capul pe spate, se ridică deasupra ei şi îşi retrase mădularul dinăuntrul ei. Scoase un geamăt adânc, cu mâna pe membrul pe care îl freca. Atunci când îşi închise ochii negri ca noaptea, un fel de chin i se desenă pe chip şi sămânţa lui ţâşni pe pântecul ei.

Pentru că în clipa aceea se încheie cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată lui Alf.

Capitolul 16

La aniversarea celor douăzeci şi unu de ani ai Prinţului

Negru, tatăl lui îl chemă la el.

— Eşti aproape pregătit, fiule, îi spuse Vrăjitorul Negru. Dar ca să capeţi toate puterile, trebuie să faci un ultim sacrificiu. Adu-mi inima Şoimului de Aur.

Expresia Prinţului Negru nu se schimbă. El făcu o plecăciune şi spuse:

— Da, tată...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Ţipătul îl trezi pe Hugh.

Se ridică brusc, cu inima bătând atât de tare că parcă stătea să-i iasă din piept. Alf înjură lângă el.

Uşa de la dormitorul lui se deschise deodată.

Talbot intră, trăgând-o după el pe Milly, noua dădacă. Femeia suspina zgomotos. În spatele lor se afla Jenkins. Bărbatul grizonant privi către pat, se grăbi să ridice cămaşa lui Alf şi i-o întinse.

— Spune-i. Grenadierul o scutură pe îngrijitoare. Opreşte-te din plâns şi spune-i acum.

— Îmi pare atât de rău, Excelenţă! se văită femeia, îngenunchind. Vă rog!

Hugh plimbă privirea de la faţa ei înlăcrimată spre expresia necruţătoare a lui Talbot şi simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

— Ce s-a întâmplat?

Alf îşi înfăşură mâinile în jurul umerilor lui goi şi, chiar în toiul a ceea putea să fie o tragedie, se simţi alinat.

— Eu... Eu...

Dădaca izbucni din nou într-un plâns incoerent.

— Domnule.

Jenkins îi întinse pantalonii.

Hugh îi luă şi se ridică, fără să-i pese de nuditate lui cât se îmbrăcă.

— Să vorbească cineva!

— L-au luat pe Peter.

Kit stătea în cadrul uşii.

Totul încremeni cât Hugh se uită la fiul său cel mare.

Faţa lui Kit era albă, avea o zgârietură lungă pe unul din obraji şi părul încâlcit. Părea… pierdut.

Ochii lui negri îi întâlniră pe cei ai lui Hugh.

— Tată, l-au luat pe Peter.

Hugh trase aer în piept şi deschise braţele.

— Vino aici.

Băiatul alergă spre el şi îl îmbrăţişă. Hugh se aşeză din nou pe pat, fără aer, încercând să gândească, ţinându-l strâns pe Kit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el, în timp ce îşi trecu mâna tremurândă prin părul cârlionţat al fiului lui.

— Milly ne-a dus la plimbarea de dimineaţă, spuse Kit. Pe mine, Peter şi Budincă.

— La nouă în fiecare dimineaţă, pentru sănătatea lor, spuse dădaca disperată. Am luat un lacheu cu noi, aşa cum facem întotdeauna. Vă rog, Excelenţă…

Hugh se uită urât la femeie, iar ea îşi închise brusc gura.

Kit îşi schimonosi buzele pentru o clipă, dar trase tremurător aer în piept şi continuă:

— Eram aproape de casă, dar Budincă a văzut o pisică şi a fugit după ea. Peter a alergat după ea. A cotit într-o parte. Dar când eu şi valetul ne-am dus după el, el nu mai era acolo. Numai Budincă era acolo şi încerca să alerge după o trăsură. Trăsura era deja departe, dar l-am văzut pe Peter înăuntru, se uita pe fereastră. El ridică ochii înlăcrimaţi spre Hugh. Am vrut să alerg după trăsură, dar valetul nu m-a lăsat, tată. Nu m-a lăsat să-l ajut pe Peter.

Hugh îl strânse în braţe pe Kit, bucuros că valetul avusese inspiraţia să-l ţină locului pe băiat.

— Cum arăta trăsura? întrebă Alf de lângă el.

— Era neagră, zise Kit spre ea.

Aparent nu i se părea ciudat că ea se afla în patul tatălui lui, dar trebuia să fie prea şocat ca să mai observe.

Ea se întoarse spre Talbot.

— Valetul a mai spus ceva?

Grenadierul clătină din cap.

— Nu, domnişoară.

Hugh închise ochii. Trebuiau să fie Lorzii Haosului. Atât de devreme dimineaţa, după incursiunea de noaptea trecută în reşedinţa lui Dowling, nu putea să fie o simplă coincidenţă. Fusese mascat, dar Exley îl strigase pe nume în noaptea precedentă. Probabil îi recunoscuse vocea. Dumnezeule, dacă cercetările lui provocaseră răpirea lui Peter, provocaseră…

El scutură cu putere din cap şi îşi izgoni iute cumplitul gând din minte.

Nu putea să se gândească la asta. Înnebunea dacă o făcea.

Riley se strecură în cameră, cu paşi molcomi, îi întinse scrisoarea pe care o ţinea în mână.

— Tocmai aţi primit asta, domnule. Băiatul care a adus-o e jos, dar pare să nu ştie nimic.

Hugh luă scrisoarea, o deschise şi citi:

Să aduci acasă la Crewe, la amiază, tot ce-ai furat azi-noapte.

Nu încerca să ataci casa. Băiatul nu e acolo. De îndată ce primim documentele, noi te ducem la el şi vă dăm drumul amândurora. Refuză oferta noastră generoasă şi nu-l vei mai vedea niciodată.

Scrisoarea era semnată cu desenul simplu al unui delfin.

Hugh îi întinse scrisoarea lui Alf. Ea scoase o exclamaţie ascuţită în timp ce o citi, apoi tăcu din nou.

El nu avea nicio îndoială că promisiunea de a-i da drumul lui şi lui Peter era o minciună. Aveau să-l omoare de îndată ce ajungea pe mâinile Lorzilor. Ştia prea multe în clipa asta. Se apropiase prea mult de afacerile lor.

El inspiră şi expiră, încercând să se gândească.

— Kit, ai mai văzut ceva pe stradă? Orice detaliu diferit sau neobişnuit?

Băiatul îşi încruntă sprâncenele.

— Nu, dar poţi să-l întrebi pe unchiul David.

Hugh încremeni.

— Unchiul David?

Kit încuviinţă din cap.

— L-am văzut pe stradă. Ne-a făcut cu mâna mie şi lui Peter. Ne-a întrebat dacă vrem să mergem cu el la ceai şi prăjiturele, dar Milly a spus că trebuie să ne întoarcem la lecţiile noastre.

Hugh simţi cum furia i se învolburează în vene. Se uită la oamenii lui.

— Să-l aduceţi pe cumnatul meu aici. Acum.

*

După patruzeci şi cinci de minute, Alf era îmbrăcată în hainele ei de băiat şi stătea în bibliotecă cu Kyle când David fu adus de Talbot şi Riley. Omul era roşu ca un rac, de furie, de ruşine sau ambele, iar ea privi cum el încearcă să rămână stăpân pe sine înaintea lui Kyle.

O făcu năvalnic, ceea ce era o idee foarte proastă, îşi dădu seama Alf.

— Ce ai în cap de-ţi trimiţi valeţii să mă târască aici ca pe un datornic? întrebă el.

Kyle rămase încremenit lângă şemineu. Era straniu că devenise atât de calm şi de nemişcat de când citise îngrozitoarea scrisoare. Orice emoţie dispăruse din ochii lui negri. Orice furie sau durere îi dispăruse de pe chip.

Ea voia să se ducă la el. Să-l ia în braţe, să-şi îngroape faţa în pieptul lui lat şi să verse lacrimile pe care el nu-şi permitea să le verse. Voia să-i spună că avea să-l găsească pe amuzantul şi dulcele Peter. Că se va întoarce în curând ca să se joace cu Budincă, să se certe cu Kit, să se smiorcăie că trebuia să-şi facă temele şi să mănânce ce li se pregătea micilor lorzi la masa de prânz.

Doar că ea avea destulă minte cât să nu o facă.

Bărbaţii cu care se confruntau erau răi. Răi precum monştrii care se aventurau în pădurile întunecate din St. Giles. Lorzii Haosului puteau să-l fi ucis deja pe micul Lord Peter. Ea îşi apăsă degetele pe buze la ideea aceea îngrozitoare. Kyle era un om care cunoştea lulea – care ştia

că existau oameni fără suflet.

Ştia că se putea prea bine ca fiul lui să nu mai fie în viaţă.

Şi era încrezător.

Ea închise ochii şi întoarse privirea, cu inima îndurerată pentru băieţel, pentru fratele lui, pentru bărbatul care avea să supravieţuiască şi după povestea asta, dar care putea să-şi piardă sufletul.

Inima i se strânse în piept la gândul acela. O făcea să-şi dorească să alerge şi să tot alerge până când nu mai trebuia să se gândească la băieţei blonzi cărora li se făcea vreun rău.

Oh, era *dureros* să iubeşti.

— Ce vrei? urlă David, făcând-o să tresară şi să deschidă ochii.

Părea că era deranjat de tăcerea lui Kyle.

— De ce nu vorbeşti? strigă bărbatul. Mă târăşti aici, dar nu-mi răspunzi? Care ar fi ideea? Ce vrei?

— Îl vreau, spuse Kyle foarte liniştit, pe fiul meu.

— Eu nu…

Kyle se mişcă în cele din urmă, iute şi hotărât. El făcu trei paşi şi îl apucă de guler pe bărbatul mai mărunţel, apoi îl răsuci în pumn până când îl ridică pe David pe vârfuri.

Până când David se sufocă şi zgârie cu degetele pumnul lui Kyle.

Alf înghiţi în sec, întrebându-se dacă Kyle avea să-şi sugrume cumnatul. Întrebându-se dacă cineva din cameră îl va opri.

Kyle îşi slăbi strânsoarea, dar continuă să-l ţină de guler. Se aplecă spre faţa celuilalt bărbat şi îi spuse tăios:

— Îmi vreau fiul.

— Ei o să mă omoare, spuse David.

— Şi tu crezi că eu nu o voi face?

Buzele lui Kyle se arcuiră nemulţumite, în timp ce îl strânse din nou de guler.

— Nu…! David tuşi şi icni când Kyle îi dădu drumul. E la Lorzii Haosului.

— Unde?

— Eu… eu nu ştiu. Nu mi-au spus. Ăsta e adevărul!

— Care dintre Lorzi? Cine se află în spatele răpirii?

— Eu… eu… nu! David închise ochii. Contele de Exley. Dowling. Probabil alţii. Asta e tot ce ştiu, pe cuvânt! Lorzii nu se dezvăluie toţi deodată. Aşa-şi păstrează secretele.

Kyle făcu ochii mici.

— Şi tu le păstrezi secretele?

— Eu… da. David înghiţi în sec. Da, sunt membru.

— Atât de loial încât să-ţi trădezi propriul sânge. Kyle îl împinse într-o parte, de parcă se murdărea pe mâini dacă îl mai atingea. Dumnezeule, n-ai pic de onoare, omule?

— Onoare? întrebă scârbit celălalt bărbat şi scuipă în timp ce-şi ţinea mâinile în jurul gâtului. *Onoare?* Dacă nu-mi tăiai fondurile, nu i-aş fi ajutat niciodată să-l ademenească pe băiat. Doamne, el nici nu era cel pe care îl voiam. Trebuia să-l răpim pe Christopher, nu pe Peter. De ce ţi-ar păsa măcar de Peter?

Alf îşi încruntă sprâncenele. David era nebun?

Kyle se uită ţintă la el.

— Peter e *fiul* meu.

David întoarse capul şi râse.

— Nu, nu e. *Nu* poate să fie. Katherine mi-a spus.

— Mă doare în cot ce ţi-a spus Katherine, spuse Kyle cu vocea lui precisă şi controlată. Crezi că sunt la fel de prost ca tine? Am ştiut că Peter nu e sânge din sângele meu chiar de dinainte să se nască. Am avut de ales dacă să ignor un copil nevinovat – frate cu sângele şi carnea mea – sau să-l cresc ca pe fiul meu. Am ales ultima variantă. Din toată inima. Fără rezerve. Peter e şi va fi întotdeauna fiul meu. Pentru mine nu contează cu cine s-a culcat Katherine ca să-l facă. El e fiul meu.

Alf îşi înăbuşi lacrimile, uluită de dragostea lui Kyle pentru Peter.

— Ba bineînţeles că *contează.* David strânse din buze, dezgustul şi confuzia îi traversară chipul nobil, în timp ce îl privi pe Kyle. Nu este al tău în ciuda justificărilor tale. De ce să faci atâta tam-tam pentru micuţ…

Kyle îl lovi puternic în maxilar şi îl lăsă pe David să

cadă lat la podea.

Jenkins ridică din sprâncene şi se aplecă peste bărbat.

— A leşinat.

Luaţi-l şi închideţi-l undeva – de unde să nu scape. Kyle îşi scutură mâna. Pregăteşte hârtiile. Trebuie să onorez o întâlnire acasă la Crewe.

Talbot îl azvârli peste umăr pe David, iar jenkins şi Riley îl urmară afară din încăpere.

— O să te omoare, îi spuse Alf.

— Vor încerca. Kyle îşi examina încheieturile. Arătau de parcă sângerau. Nu înseamnă că vor reuşi. E fiul meu.

— Ştiu, spuse ea încet. Dă-mi batista ta.

Ea se ridică şi găsi sticla de coniac într-un colţ. Umezi batista cu tărie şi se întoarse spre el.

Kyle se uită cum ea îi tamponează pielea crăpată de pe încheieturi.

— E atât de mic. Nu suport să mi-l închipui singur şi speriat. El înghiţi în sec. Poate rănit.

Ea se uita la el şi îşi lipi palma pe obrazul lui. Nu putea să înţeleagă minunăţia asta de om. Bărbaţii – mai ales aristocraţii – mizau totul pe originea lor. Pe descendenţa lor. Pe faptul că propriii copii erau sau nu ai lor. Chiar şi în St. Giles cel mai crunt pentru un bărbat era să i se spună că era un soţ încornorat.

Cu toate astea, Kyle crescuse cu bună ştiinţă ca pe propriul fiu bastardul soţiei lui. Ba mai mult, nu arătase nici o prejudecată în relaţia cu fiii lui. Dacă David nu ar fi divulgat adevărul, ea nu ar fi ghicit niciodată că Peter era diferit de Kit.

El oftă şi îşi apăsă fruntea pe a ei.

— Oamenii mei trebuie să mă urmărească oriunde mă duc. Nu vreau şi te pun în pericol, draga mea împielităţată, dar la eşti singura care poate şi se caţăre pe acoperişuri. Poate să fie singurul mod ca să ţinem pasul cu ei fără şi ne vadă. Vei face asta pentru mine?

Ea îl sărută cu blândeţe, cu buzele închise.

— Fireşte.

— Mulţumesc.

Ea ridică privirea spre el, cu ochii lui pătrunzători, chipul lui de pirat cu barbă neagră şi înţepătoare, buzele păcătos de cărnoase, la bărbatul acesta care se avânta spre o moarte aproape sigură pentru un fiu care nu era sânge din sângele lui.

Alf îl iubea.

Îl iubea şi avea şi-l lase să plece.

*

Hugh se opri la intrarea din camera băieţilor şi trase aer în piept înainte să păşească înăuntru.

Kit stătea pe pat, cu căţeluşa ghemuită care adormise lângă el. Se uită la câine. Sigur nu trebuia să stea cocoţată pe mobilă, dar nu îl va certa pe fiul lui în acel moment.

Nu dacă putea să fie ultima amintire a băiatului despre el.

— Tată?

Kit ridică privirea la intrarea lui.

Hugh încercă să zâmbească, dar părea ceva imposibil acum. În schimb, se aşeză lângă băiat.

— Îl aduci pe Peter acasă? întrebă Kit.

— Da, spuse Hugh. Vreau să ştii… Hugh îşi drese glasul când întinse mâna şi mângâie cârlionţii negri ai băiatului. Părul tot nu îi fusese pieptănat cum trebuia în dimineaţa aceea. Vreau să ştii că vă iubesc, şi pe tine, şi pe Peter.

Kit se încruntă.

— Atunci de ce ne-ai părăsit?

Hugh clipi, inima i se strânse în piept. Nu îi… Ei bine, bănuia că merita o asemenea întrebare, dar acum? Acum trebuia să ajungă la Peter.

Şi… La naiba. Poate nu va mai avea niciodată ocazia să răspundă la întrebarea lui.

Indiferent de cât îi era de greu să răspundă cum se cuvenea pentru băieţel de vârsta lui.

— Eu şi mama ta ne-am certat. Nu ne înţelegeam şi nu mai puteam să stăm împreună. Dar v-am iubit

întotdeauna pe amândoi.

Kit mai era încruntat, dar încuviinţă din cap. Îl privi prin părul lui încurcat.

— N-ar trebui să mai pleci.

Hugh se văzu nevoit să-şi dreagă glasul ca să-i răspundă şi chiar şi aşa îi vorbi cu o voce răguşită.

— Nu, n-am să mai plec.

Spera ca fiul lui să-l ierte dacă se dovedea că minţea. Dacă nu se întorcea în seara asta cu Peter. Dar avea să facă tot ce îi era cu putinţă să îndeplinească promisiunea făcută băiatului.

Să se întoarcă şi să devină tatăl care ar fi trebuit să fie de la bun început.

Hugh închise strâns ochii, rugându-se unui Dumnezeu în care nu mai era sigur dacă credea. Apoi îşi sărută fiul pe frunte şi se ridică.

Kit plângea, încercând curajos să-şi ascundă lacrimile, cu buzele micuţe strânse, dar suspinele îl făceau să tremure.

Hugh îi puse mâna pe cap pentru o secundă, e cu degete tremurătoare, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Fu nevoit să se oprească pentru o clipă, cu mâna pe mâner, şi să-şi tragă suflul. Doamne, trebuia să se întoarcă în viaţă. Un băiat nu trebuia să crească fără tată. Ştia asta din proprie experienţă

Izgoni gândul din minte. Îl izgoni în străfundurile minţii lui, căci trebuia să se asigure că se întorcea viu şi cu fiul lui mai mic în braţe.

Lângă camera lui Kit, îi găsi pe Bell şi Riley.

Se uită mai întâi la băiat.

— Stai cu fiul meu pentru mine, Bell?

— Da, Excelenţă.

Ochii lui Bell erau roşii, dar el se ţinu drept.

— Bun băiat.

Hugh deschise uşa pentru el. Apoi întâlni privirea lui Riley.

— Păzeşte-l bine pentru mine.

Fostul soldat purta două pistoale şi avea o sabie la brâu.

— Da, domnule, am să-l păzesc cu preţul vieţii mele.

Hugh dădu din cap, apoi se întoarse şi coborî în fugă scările spre uşa de la intrare, unde Talbot, Jenkins şi Alf îl aşteptau.

Se uită la fiecare în parte, dar zăbovi asupra minunatului chip al lui Alf pentru că nu se putea abţine nici acum.

— Luaţi aminte: indiferent ce o fi, nu vă lăsaţi văzuţi până nu-l zăriţi pe Peter.

Cei trei încuviinţară din cap. Hugh le făcu oamenilor lui semn cu mâna spre spatele casei. Aveau să-i urmărească trăsura, fiecare în felul lui. Se întoarse spre Alf.

— Îmi dai cuvântul de onoare?

Ea dădu din cap.

— Desigur.

El o luă de umeri şi nu putu să nu o scuture uşor. Era un om atât de pasional şi ştia că Alf ţinea la el.

— Ar putea să mă bată sau chiar să încerce să mă omoare. Nu *trebuie* să intervii. Misiunea asta are un singur scop: să-l salvăm pe Peter. Dacă apari înainte să mă ducă la el, totul va fi în zadar. Îl pierdem.

Ea îşi încordă maxilarul, cu ochi căprui mari şi serioşi şi, pentru prima dată, el văzu în privirea ei toată experienţa acumulată în anii trăiţi pe pământ.

— Ştiu, îi spuse ea când îi cuprinse faţa în mâini. Îl aducem înapoi pe fiul tău întreg şi nevătămat. Împreună.

— Să ai grijă, îi spuse el cu înverşunare şi îi sărută mâna.

Kyle se întoarse şi ieşi pe uşa principală.

Călătoria cu trăsura până la reşedinţa lui Crewe păru să dureze o veşnicie. Se uită pe geam, chiar dacă nu îi zări nici pe oamenii lui, nici pe Alf.

Era bine, îşi spuse în gând. Dacă el nu putea să-i observe, atunci nu va fi în stare să o facă niciunul din Lorzii care îi urmăreau.

Când trăsura se opri în cele din urmă, Hugh ieşi cu

documentele aranjate într-un dosar sub braţ. Urcă scările reşedinţei lui Crewe şi ciocăni.

Dowling deschise uşa. Părea nervos.

— Eşti singur?

Hugh încuviinţă din cap.

— Unde e fiul meu?

Dowling îi ignoră întrebarea şi cercetă strada din spatele lui Hugh.

— Intră.

Hugh intră în casă. Doi bărbaţi se avântară iute spre el, câte unul de-o parte şi de alta, şi îl apucară de braţe. El nu se împotrivi. Dowling smulse dosarul, în vreme ce oamenii lui îi găsiră şi îi luară pumnalul aflat în buzunarul de la haină.

Dowling făcu un semn din cap spre bătăuşul din dreapta lui Hugh.

Îl conduseră mai departe în casă, printr-un coridor, într-o cameră de zi.

Exley îi aştepta acolo, bându-şi ceaiul şi arătând mai degrabă ca un cadavru.

Ridică privirea la intrarea lor.

— Are hârtiile?

Dowling făcu un pas înainte şi îi întinse dosarul.

— Unde e fiul meu? întrebă Hugh din nou.

Exley plesni din degete fără să-şi ridice ochii din dosar.

Unul dintre ticăloşii care îl ţineau pe Hugh îl lovi în cap.

Se prăbuşi în genunchi şi urechile începură să-i ţiuie. Hugh puse mâna în podea ca să se adune şi se ridică, cu privirea aţintită spre conte.

— Par să fie toate aici, spuse Exley tărăgănat după un minut. În cele din urmă, se uită la Hugh. Fiul tău e… teafăr. El zâmbi. Pentru moment, în orice caz. Dacă încerci să scapi sau să răneşti pe oricare dintre noi, îţi promit că nu va mai fi. M-ai înţeles?

— Ţi-am adus deja documentele, spuse Hugh calm. Nu-l vreau decât pe Peter înapoi.

— Bine.

Exley dădu din cap spre ticăloşi.

Într-o clipită traseră peste capul lui Hugh o glugă. El nu încercă să se lupte, să se împotrivească în vreun fel, dar îi era greu. Mai ales atunci când următorul pas fu să-i lege mâinile în faţă cu o funie.

Îl conduseră prin casă şi îl scoaseră afară pe uşa din spate – Hugh îşi dădu seama de asta după mirosul de bucătărie. Apoi prin grădini şi grajduri. Spera că oamenii lui şi Alf puteau să-l vadă. O trăsură se afla în grajduri şi îl înghesuiră brutal înăuntru.

Trăsura se zdruncină când porniră la drum, dar se opri brusc la nici cinci minute după aceea. Hugh se încordă şi se simţi împins pe portieră în altă trăsură, fără ca măcar să atingă pământul. Trăsurile trebuiau să se afle una lângă alta.

Cea de-a doua trăsură o luă deodată din loc.

Oamenii lui observară schimbarea?

El întoarse capul, trase aer în piept, ascultă şi încercă să-şi dea seama unde mai exact se afla în Londra.

Se mai opriră o dată brusc şi schimbară din nou trăsurile.

Acum simţea miros de peşte putrezit. Râul? Se îndreptau spre chei?

Trăsura se opri pentru a treia oară, şi Hugh se pregăti să se ridice.

— Încă un minut, Excelenţă, spuse Exley şi o mână apăsă gluga pe gura şi nasul lui Hugh, în vreme ce ceilalţi îl ţinură de mâini şi picioare.

El se zvârcoli. În ciuda avertizării că trebuia să se supună. Era o reacţie instinctivă la lipsa de aer.

Auzi râsul lui Exley, în timp ce trupul lui se smuci aprig şi plămânii rămaseră fără aer, şi ştiu: eşuase.

Eşuase.

Apoi văzu negru în faţa ochilor.

Capitolul 17

Prinţul Negru se duse la mare depărtare de castel şi tăie legăturile cu clopoţel dimprejurul picioarelor Şoimului de Aur. Îl aruncă în aer şi *strigă:*

— Du-te!

Pasărea se roti *şi încercă să se întoarcă pe braţul lui, dar el aruncă pietricele spre ea până ce şoimul îşi eliberă ultimul ţipăt de durere şi îşi luă zborul*

Se uită în urma lui până când se pierdu în zare. Apoi se întoarse la tatăl lui şi îi arătă pieptul încă însângerat al unui pui.

Vrăjitorul Negru zâmbi.

— Foarte bine, fiule...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Ea *eşuase.*

Alf alunecă pe acoperişul unui balcon, sări pe o grămadă de lăzi şi ateriză pe caldarâm, căutând disperată trăsura pe care o urmărise de pe acoperişuri. Era trasă de doi cai negri, celui din dreapta îi lipsea jumătate de ureche. Era a doua trăsură în care îl azvârliseră pe Kyle. Acum era oprită, caii moţăiau cu capetele plecate, iar vizitiul fuma din pipă. Cele mai crunte temeri i se confirmară când fugi prin spate şi văzu că interiorul era gol. Îl pierduse pe Kyle.

— Fir-ar să fie!

Alf se întoarse, căută pe stradă, căută prin mulţime. I se pusese o glugă pe cap. Părăsiseră cumva trăsura fără ca ea să observe? Îl trimiseseră în grabă spre una din clădirile de pe marginea drumului? Trebuia oare să reia traseul trăsurii?

Dar dacă apelaseră din nou la trucul acela? Dacă îl mutaseră în *altă* trăsură? Sau sub o pătură într-o căruţă? Putea prea bine să fi ajuns la jumătatea drumului spre Bath şi ea să nu ştie nimic.

— *Drăcia* dracului!

Se întoarse în fugă pe drumul pe care venise. Poate

Talbot sau Jenkins fuseseră mai atenţi.

Dar speranţa i se spulberă când coti şi îl văzu pe Talbot privind încordat sub o prelată pe o căruţă şi nu îl lua în seamă pe vizitiul care tot înjura.

Talbot se întoarse, o văzu şi se îndreptă spre ea.

— Ştiţi unde e, domnişoară?

Ea scutură din cap cu amărăciune.

— L-am pierdut de când l-au mutat în a doua trăsură.

— Tot mai bine decât mine şi Jenkins, spuse cu amărăciune Talbot. Am urmărit-o pe prima până când am văzut că era goală.

Jenkins veni în pas alergător spre ei, cu fruntea umedă de sudoare şi chipul sumbru.

— Nimic. M-am uitat în toate direcţiile pe la intersecţii. N-am văzut nicio trăsură. L-am pierdut.

Ea închise ochii şi încercă din răsputeri să se *gândească.*

— Unde să-l ducă oare?

— Nu ştiu, domnişoară, spuse Talbot.

— Ei bine, nu putem să *stăm* pur şi simplu aici, mârâi ea, cu mâinile în şolduri. Bun. Să ne întoarcem la Kyle House. Ne sfătuim cu Riley. Poate îi trimitem pe Bell şi alţi lachei în St. Giles. Am contacte spre care pot să-i îndrum. Măcar să *încercăm* să obţinem nişte informaţii.

— E o idee bună, domnişoară.

Jenkins o luă iute din loc. Alf se văzu nevoită să alerge ca să ţină pasul cu cei doi bărbaţi.

— Eu mă apuc să lucrez la cifru. Mi se pare ciudată violenţa cu care a reacţionat contele atunci când a aflat că i s-au furat hârtiile. În afară de cifru, restul păreau destul de nevinovate.

Alf încuviinţă din cap şi îi păru rău că lasă la vedere îngrijorarea pentru Kyle de faţă cu cei doi bărbaţi.

— Ar trebui să-i dăm de veste şi lui Lady Jordan. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine.

Dar când reveniră la Kyle House, o găsiră pe Iris aşteptându-i în bibliotecă.

Ea ridică privirea când Alf şi cei doi foşti soldaţi intrară

în încăpere.

— E adevărat ce mi-a spus domnul Riley? Că Peter…

Alf încuviinţă o dată din cap.

— Da. Kyle i-a dus documentele lui Exley şi i-am urmărit când l-au luat cu ei, dar… Ea scutură din cap. Le-am pierdut urma. I-am pierdut urma.

— Oh. Iris se aşează brusc pe scaunul lui Kyle, cu chipul alb ca varul. Oh!

— Nu ştim unde l-au dus, spuse Alf, simţindu-se neliniştită şi inutilă. Unde l-au dus pe Peter.

Iris ridică deodată privirea.

— Dar aş putea să dau o mână de ajutor.

Căută ceva în buzunar.

— Ce vreri să spuneţi, doamnă? întrebă Talbot.

— Am rezolvat cifrul, spuse Iris şi scoase copia ei din buzunar. A fost o dilemă minunată şi mi-a luat ceva, dar pe la şapte dimineaţa mi-am amintit de Polybus şi tabla lui de şah, apoi chiar a fost destul de simplu.

Ea le arătă o diagrama micuţă şi stranie pe care o desenase lângă două coloane de cifre:

	1	2	3	4	5
6	A	B	C	D	E
7	F	G	H	I/J	K
8	L	M	N	O	P
9	Q	R	S	T	U
0	V	W	X	Y	Z

— Vedeţi? Fiecare literă e compusă din două numere. Astfel, de exemplu, *A* este 61 şi CAT ar fi 636194. E chiar ingenios.

Iris ridică ochii din desenul ei şi păru să-şi dea seama

că nimeni – poate, ca excepţia lui Jenkins – nu ştia cine era Polybus şi nici unul nu înţelegea despre ce vorbea ea.

Iris îşi drese glasul.

— Ideea e că avem o listă cu nume. Dar în partea de jos, vă amintiţi de şirul mai lung?

— Da, spuse Alf, privind-o peste umăr.

Iris zâmbi.

— Ele indică o locaţie.

— Oh, murmură Alf. Îşi simţi brusc pieptul cuprins de speranţă. Ridică privirea şi se uită la Talbot. Aduceţi trăsura.

— Da, domnişoară!

Bărbatul masiv se grăbea deja spre uşă.

Ea se întoarse spre Jenkins.

— Găsiţi trei lachei care să-l păzească pe Kit. O să avem nevoie de Riley. Şi noi trebuie să ne înarmăm.

Jenkins îşi arcui sprâncenele.

— *Noi,* domnişoară?

Ea încuviinţă din cap.

— Vin şi eu.

— Nu ştiu dacă ducelui i-ar plăcea să ştie că vă puneţi în primejdie, domnişoară, răspunse Jenkins cu gravitate.

— Ei bine, o să fie nevoit să mi-o spună chiar el după ce-l salvăm, nu-i aşa?

Alf se avântă pe uşa bibliotecii şi se grăbea să urce scările, în vreme ce Iris continuă să protesteze. Avea pumnalele la ea, dar săbiile erau tot sub patul din camera slujitorilor.

Se întoarse după cinci minute, prinzându-şi săbiile la brâu. Iris şi oamenii lui Kyle erau adunaţi pe coridor.

Riley o privi cu atenţie.

— Ştiţi cum să le folosiţi pe astea, domnişoară?

Alf ridică bărbia.

— Da, ştiu.

Cei trei bărbaţi – cu toţii foşti soldaţi şi mai în vârstă decât ea – schimbară priviri între ei. Apoi Jenkins încuviinţă din cap.

— Destul de bine.

Alf se întoarse spre Iris.

— Te rog să-i trimiţi de veste lui Copernicus Shrugg, secretarul regelui, despre ce s-a întâmplat şi să-i spui unde credem că l-au dus Lorzii Haosului pe Kyle.

— Trimit pe cineva numaidecât, spuse Iris, apoi adăugă pe nerăsuflate: Doamne sfinte, să aveţi grijă.

O strânse tare în braţe pe Alf.

Alf răspunse îmbrăţişării lui Iris şi îi inspiră parfumul delicat de trandafir.

— Poţi să ai grijă de Kit cât suntem plecaţi?

— Bineînţeles că pot. Iris făcu un pas înapoi cu lacrimi în ochi. Acum plecaţi.

Ieşiră valvârtej pe uşă, coborâră scările şi intrară în trăsură. Jenkins şi Talbot se aşezară pe o banchetă, ea şi Riley în faţa lor.

Trăsura se puse în mişcare.

Alf rămase încordată şi privi pe fereastră, în vreme ce trăsură traversa huruind străzile. Adresele pe care le descifrase Iris se aflau în est, lângă râu, şi se întreba acum dacă n-ar fi trebuit să ia o barcă, Exley era cu un pas înaintea lor. Puteau să nici nu ajungă la timp înainte ca…

Dar era prea târziu ca să se mai răzgândească. Era mai bine să facă un plan şi să se ţină de el.

Aruncă o privire spre bărbaţii din trăsură. Riley îşi tot mişca piciorul în sus şi-n jos, dar îi zâmbi la repezeală când îi surprinse privirea. Jenkins era sobru. Talbot stătea cu capul rezemat pe banchetă, cu ochii închişi şi părea să spună ceva în şoaptă.

— Îi place să se roage înainte să intrăm în acţiune, murmură Riley şi făcu un semn din cap spre Talbot. E genul bisericos.

— Ah.

Ea dădu din cap şi îşi atinse sabia cea lungă.

— Dumneata eşti Fantoma, domnişoară, nu-i aşa?

Ea se uită pieziş la el, cu sprâncenele arcuite în sus.

Irlandezul rânji, în vreme ce se legănă în ritmul zdruncinat ai trăsurii.

— I s-au aprins călcâiele după dumneata, domnişoară,

de la bun început.

În faţa lor, Jenkins îşi drese glasul.

Riley se îmbujoră.

— Ce? Ştii că e adevărat.

Jenkins oftă.

— Da. E foarte adevărat. El îşi drese glasul. Am fost cu toţii încântaţi când ne-am dat seama că dumneata eşti Fantoma, domnişoară. Chiar foarte încântaţi.

Alf îşi muşcă buza şi coborî privirea pentru că nu voia să plângă în faţa acelor soldaţi cu experienţă – nu după ce îi asigurase că era în stare să se descurce într-o luptă. Dar se simţea teribil de mişcată de cuvintele lor. De acceptarea lor.

În clipa aceea, îşi dădu seama că putea să-şi găsească locul aici printre ei. Aici cu Kyle şi fiii lui. În viaţa lui. În patul lui. Poate chiar în inima lui.

Dacă reuşea să găsească înăuntrul ei curajul de a ignora sfatul pe care i-l dăduse Ned cu atât timp în urmă şi să-şi permită să se apropie de cineva. Să-şi permită să aibă încredere în cineva.

Dacă reuşeau să-i găsească pe Kyle şi Peter în viaţă.

Alf trase adânc aer în piept, se îndreptă de spate şi se îmbărbătă. Nu avea nici un sens să revină la Kyle House sau în St. Giles dacă nu îi salvau pe Kyle şi Peter nevătămaţi. Nu mai rămânea nimic aici pentru ea.

Aşa că trebuia să se asigure că reuşeau să-i salveze.

*

Hugh se sufoca şi se lupta din răsputeri cu senzaţia de vomă. Mai purta însă gluga şi dacă dădea afară, putea să te sufoce de-a binelea. Auzea sunetul vâslelor şi simţea unduirile râului.

Se udase pe fund şi umeri.

În mod evident, se afla pe fundul unei bărci.

Barca se izbi cu un tunet mut într-un lemn şi cineva îl lovi în coaste.

— Scoală!

El îngenunche stângaci, apoi se ridică. Nişte mâini aspre îl apucară de coate şi îl ajutară să iasă din barcă. Măcar nu voiau să-l lase pe fundul Tamisei.

Încă.

Se întrebă cât timp fusese inconştient. Cât de departe vâsliseră pe râu. Simţi piatra sub picioare când se împiedică de treptele care urcau dinspre râu. Fu condus pe o alee cu pietriş, mai urcă nişte trepte şi intră într-o clădire.

— Bine ai venit, Hugh Fitzroy, duce de Kyle. Vocea lui Exley răsună ciudat. Ai vrut să ştii despre Lorzii Haosului. Membrii noştri. Afacerile noastre. Ceremoniile noastre private şi sacre.

Unul dintre gardieni îi scoase gluga de pe cap.

Hugh clipi. Se afla într-o clădire care fusese pe vremuri o biserică după felul în care arătau stâlpii sculptaţi de piatră şi aliniaţi în şiruri paralele. Dar în tavan se vedeau găuri mari şi frânturi de raze întunecate se conturau pe albastrul cerului.

Exley stătea în faţa unui fel de altar făcut din piatră neşlefuită – sigur nu altarul original al bisericii. O rază de soare scotea în evidenţă silueta contelui, cu braţele ridicate într-un gest care parodia o binecuvântare. Şi el, şi Hugh erau încercuiţi de cel puţin doisprezece bărbaţi în veşminte negre, cu feţele complet acoperite cu măşti de animale.

Exley schiţă o grimasă dispreţuitoare.

— Eşti fericit că ţi s-a îndeplinit dorinţa?

Hugh îşi verifică legăturile de la încheieturi.

— Unde e fiul meu?

Rânjetul contelui se întunecă uşor.

— Începi să te repeţi şi te asigur că nu tu eşti important aici. Exley ridică din nou mâinile şi vorbi pe un ton mai ridicat. Lorzi ai Haosului, fiţi bineveniţi! Am trecut de o iarnă chinuitoare, de o vreme a încercărilor. Doar cel mai puternic, mai inteligent şi mai nemilos Lord este în măsură să conducă organizaţia noastră.

Contele se opri şi se uită la auditoriul lui. Îşi arcui buza de sus.

— Sir Aaron Crewe s-a crezut în stare să ne conducă.

Totuşi, el a atras spre noi ochii indiscreţi ai lui Kyle cu sminteala de a o ucide pe ducesa de Kyle.

Siluetele mascate începură să şuiere dezaprobator.

Exley ridică o mână ca să-i liniştească.

— Nu vă fie teamă, Lorzii mei. M-am ocupat de Crewe, după cum am făcut-o şi cu Chase, altul care a încercat să conteste conducerea mea, căci eu – *eu* sunt conducătorul vostru de drept, al vostru Dionysos! Exley făcu o plecăciune uşoară când Lorzii îl aplaudară.

— Azi, Lorzii mei, sărbătorim. Sărbătorim un nou Dionysos şi sărbătorim nimicirea duşmanului nostru. Suntem cu toţii puternici, Lorzii mei. Nici măcar un duce – fiu de rege! — nu poate să ne îngenuncheze.

Omul era nebun.

Exley trosni din degete şi un bărbat cu robă neagră şi mască de cârtiţă îl aduse pe Peter în cerc.

„Slavă Cerului”. Era viu. Hugh simţi că o gheară i se pune în gât. Peter nu avea astfel de probleme.

— *Papa!* ţipă el. *Papa! Papa! Papa!*

Probabil bărbatul cu mască de cârtiţă nu se aşteptase la o reacţie atât de puternică din partea băieţelului, căci Peter se sustrase din prinsoarea lui şi alergă spre Hugh.

Hugh îngenunche şi îşi trecu braţele legate peste capul băiatului, strângându-l aproape. Peter plângea, chipul îi era umed şi isteric.

Bărbatul cu mască de cârtiţă agăţă umerii băiatului şi încercă să-l tragă din braţele lui Hugh.

— Ia-ţi mâinile jegoase de pe copilul meu! mârâi Hugh şi se mişcă înapoi.

Îl ridică pe Peter şi îl strânse pe băiat la piept.

Doi dintre Lorzii începură să se apropie de el.

— Hai, Excelenţă, spuse tărăgănat Exley. Nu fi prost. Lasă-i pe oamenii mei să-l ia pe băieţelul tău drăgălaş. Cred că pe termen lung va fi mult mai plăcut. Pentru amândoi.

Hugh îl privi pe Exley. Se uită la batjocura de altar din spatele contelui.

Îl avea pe Peter în braţe şi totuşi Alf şi oamenii lui nu mai apăreau odată.

Îi pierduseră urma.

Nu mai era nicio cale de scăpare.

Şi ştia ce făceau Lorzii Haosului la *orgiile lor* cu băieţeii drăgălaşi.

Nu putea să-i dea drumul lui Peter, nu putea să dea înapoi, nu putea să scape.

Era nevoit să se descurce de unul singur.

Hugh coborî capul spre chipul umed al fiului lui şi îi şopti la ureche:

— Te iubesc, Peter.

Apoi coborî capul şi se avântă spre bărbatul cu mască de cârtiţă. Mască de Cârtiţă nu se aşteptase la atacul lui. Hugh îşi înfipse umărul şi capul în stomacul omului şi se prăbuşiră cu toţii la pământ. Peter urla îngrozit.

Hugh se rostogoli, îl puse pe fiul lui sub el şi simţi loviturile celor doi Lorzi care se năpustiră asupra lui. Gemu, dând din coate şi lovind cum putea mai bine, în vreme ce îl ocrotea pe Peter. Cumva trebuia să străpungă cercul bărbaţilor în robe.

Cineva îl lovi în cap, apoi în coaste. Hugh mârâi. Se ridică în cot şi pe genunchi şi începu să se târască, ţinându-l stângaci pe Peter într-un braţ.

Trăgându-i după şi pe cei trei bărbaţi care se năpustiseră asupra lui.

Apoi se dezlănţui iureşul.

Se auziră două focuri trase iute, unul după altul.

Hugh tresări la auzul focurilor şi se prăbuşi pe burtă.

Ridică la timp privirea cât să vadă că Exley stătea la pândă, cu ochii mari de uimire, când căzu pe spate şi un roşu cărămiziu i se împrăştie în piept.

La naiba, poate că aveau să fie salvaţi până la urmă.

Apoi îl zări pe Riley rânjind, în vreme ce-şi scoase pistolul din toc şi sabia. Lorzii urlau, unii luptau, dar nu cu toţii. Unii păreau uimiţi de turnura pe care o luaseră evenimentele.

Hugh zâmbi larg.

Se aplecă spre Peter şi îl sărută pe obraz.

— Ascultă-mă. Stai jos, acoperă-ţi capul şi închide

ochii. M-ai înţeles?

Băiatul îşi închise imediat ochii.

— Da, *papa.*

Hugh îl lăsă pe copil din braţe, încleştă pumnii şi îi înfipse în capul lui Mască de Cârtiţă. Îl imobiliză pe om, îi puse cotul în gât, îl făcu să se sufoce, apoi îşi îndreptă pumnii spre ceafa bărbatului.

Doi fuseseră anihilaţi.

Se întoarse spre al treilea atacator, dar Jenkins era deja acolo şi îl puse pe om la pământ.

— Băiatul e bine, domnule?

— Da, răspunse Hugh. O să-şi revină de îndată ce ieşim naibii de aici.

Bărbatul cu păr argintiu dădu netulburat din cap.

— Lucrăm la asta, domnule.

Hugh se ridică brusc în picioare, cu picioarele depărtate peste trupul întins al lui Peter ca să-l păzească şi îl văzu pe Talbot trecând ca prin vad printre bărbaţii înveşmântaţi în negru, fluturându-şi sabia pătată de sânge.

Îl atacă un bărbat cu o mască de bursuc. Hugh plecă umărul şi se pregăti, amortizând impactul atacului. Bărbatul se clătină, masca îi căzu de pe chip. Hugh îl prinse de ceafă, îl privi în ochi şi îi izbi fruntea în nasul celuilalt bărbat.

Bursucul se prăbuşi pe jos.

Hugh ridică privirea şi o zări în cele din urmă pe Alf. Se mişca în cercuri, graţios şi nestingherit, fluturându-şi simultan ambele săbii, cu una para, cu alta lovea şi îşi elimina duşmanii cu o precizie nemiloasă şi feminină.

— Cred că e timpul să plecăm, domnule, spuse Jenkins.

Hugh îl ridică pe Peter şi îl strânse la piept.

— Ţii ochii închişi, da?

— Da, *papa.*

Hugh îi apăsă capul pe pieptul lui şi fugi spre Alf împreună cu Jenkins.

— Pe aici şefule, spuse Alf şi arătă spre o uşă.

Talbot şi Riley le acopereau spatele.

Alergară, Hugh strângându-l pe Peter, conştient de picioarele pe care fiul lui şi le înfăşurase în jurul taliei lui, conştient de bucuria pe care i-o provoca greutatea lui uşoară.

O trăsură se afla în faţa bisericii distruse, dar când ajunseră în dreptul ei, alt mijloc de transport se auzi huruind, însoţit de tropotul câtorva soldaţi călare.

— Kyle! Shrugg îi făcu semn de la fereastra unei trăsuri, cu peruca lui grizonantă uşor strâmbă. Doamne, Kyle! Tu şi băiatul sunteţi bine?

— Suntem, îi răspunse Hugh. Dar dacă oamenii tăi pot face onoarea, rămăşiţele Lorzilor Haosului trebuie curăţate din biserica distrusă.

Shrugg păru teribil de vesel.

— S-a făcut!

Hugh se întoarse spre trăsura lui, unde Talbot îi tăie iute legăturile. Oamenii lui se chinuiră să urce pe dinafară, iar el şi Alf se strecurară înăuntru.

Trăsura se puse în mişcare.

— Peter? spuse Hugh şi îi îndepărtă chipul de la pieptul lui. Eşti bine?

Băiatul trase aer în piept cu un suspin zgomotos.

— Unchiul David mi-a cumpărat o pungă de dulciuri, dar apoi nu m-a dus acasă, el a plecat şi m-a lăsat cu oamenii ăia răi. Nu-mi mai place de unchiul David!

— Nici mie. Hugh oftă şi sărută chipul asudat şi lipicios al băiatului. Oamenii răi ţi-au făcut ceva?

Peter ridică privirea, ochii lui mari şi albaştri îl trădau, buza de jos îi tremura.

— M-au rănit la mână când m-au adus în locul ăla.

Hugh închise ochii, bucuros că fusese singurul rău pe care i-l făcuseră lui Peter.

Apoi cuprinse chipul fiului lui cu o mână.

— Niciun om rău n-o să se mai atingă vreodată de tine.

Peter se încruntă de parcă nu era complet sigur.

— Promiţi?

Hugh încuviinţă din cap.

— Bine. Băiatul îşi sprijini iarăşi capul de pieptul lui Hugh, apoi îşi îndreptă privirea spre Alf. Poţi să-mi cânţi cântecul cu luna, te rog? Alf clipi anevoios şi zâmbi.

— Bineînţeles.

Peter oftă şi îşi băgă degetul murdar în gură, în vreme ce Alf începu să cânte răguşit despre lună şi despre revederea unei persoane iubite. În orice altă clipă, Hugh s-ar fi abţinut.

Nu şi azi.

De aceea, îl cuprinse pe fiul lui cu un braţ, pe Alf cu celălalt şi îi trase pe amândoi mai aproape de inima lui.

Capitolul 18

După aceea, tăcut, serios şi speriat, Prinţul Negru porni călare alături de tatăl lui şi nimeni nu dădu semne că ar fi observat, cu atât mai puţin Vrăjitorul Negru, clipele în *care privirea Prinţului putu* să *scruteze văzduhul*...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Alf privi din pragul uşii cum Kyle îşi puse uşor mâna pe spatele lui Kit, apoi pe al lui Peter.

Dormitorul băieţilor era luminat doar de focul care ardea mocnit, cărbunii străluceau însufleţiţi în micul şemineu. Chiar dacă obosiseră de pe urma evenimentelor din cursul zilei, adormiseră cu greu. Kyle le citise şi Alf le spusese poveşti mult schimbate despre cum crescuse ea în St. Giles.

Acum băieţii dormeau ghemuiţi în acelaşi pat, Budincă era ca un bulgăraş îmblănit în spatele lui Peter. Alf schiţă un zâmbet. Kyle nu scosese niciun cuvânt când Peter îl ridicase pe căţeluş în pat.

Zâmbetul ei păli când îşi întoarse privirea spre el. La parter, oamenii lui Kyle continuau să sărbătorească triumful cu vreo câteva sticle de vin, dar el devenise din ce în ce

mai tăcut odată cu trecerea zilei. Ea nu prea îi înţelegea starea, dar nu se simţea în largul ei. Nu trebuia să fie fericit – sau măcar uşurat? Peter era în siguranţă. Contele de Exley era mort. Toţi Lorzii Haosului prezenţi la ritualul din biserica în ruine erau fie morţi, fie răniţi sau prinşi de Shrugg şi de soldaţii lui.

Kyle îşi făcuse treaba, după cum jurase. Îi doborâse şi nimicise pe Lorzii Haosului. Răzbunase nu doar posibila lui asasinare, dar şi uciderea soţiei lui.

Ar fi trebuit să fie bucuros.

În schimb, era gânditor.

Ea se uită la el, la bărbatul acesta aristocratic, născut din relaţia unei actriţe cu un rege. La bărbatul care se împreunase cu ea. La bărbatul care luptase alături de ea, care o obligase să-şi înfrunte cele mai adânci frici şi să le depăşească.

La bărbatul pe care îl iubea.

La bărbatul pe care aproape îl pierduse.

La bărbatul pe care încă nu îl înţelegea. Era ciudat că puteai să iubeşti un bărbat din toată inima şi să nu ştii de ce colţurile gurii lui erau lăsate în jos.

Gândul o întristă.

— Vii în pat?

El ridică privirea spre ea.

— Sunt în siguranţă acum, îi spuse ea cu blândeţe. Poţi să-i laşi aici peste noapte. Dădacele sunt alături şi doi lachei stau de veghe.

Un muşchi se încordă în maxilarul lui şi el dădu iute din cap, apoi se îndreptă de spate şi se duse la ea. Cei doi coborâră şi el rămase tăcut, dar nu o izgoni, aşa că ea se bucură.

El deschise uşa de la camera lui şi se dădu într-o parte, de parcă ea era o adevărată doamnă.

Gestul o amuză. Ea îşi plimbă uşor degetul pe pieptul lui când trecu pe lângă el.

— Mulţumesc, şefule.

Se opri brusc când îl zări pe Jenkins în încăpere, cu un teanc de prosoape lângă o cadă din cupru, plină cu apă

aburindă.

Se întrebă deodată dacă nu cumva prea multe i se păruseră ca de la sine înţeles. Voia să fie aici în cameră cu el, în noaptea asta şi în toate nopţile ce aveau să vină şi credea că asta era ce-şi dorea el, dar el nu i-o confirmase niciodată cu voce tare.

Poate că îl înţelesese greşit.

— Cred că nu mai avem nevoie de tine în seara asta, Jenkins, zise Kyle din spatele ei. Du-te şi bea ceva cu Riley şi Talbot – şi asigură-te că Bell nu bea mai mult de jumătate de pahar de vin.

— Să trăiţi!

Fostul soldat făcu o plecăciune şi schiţă un zâmbet uşor în direcţia ei, apoi aşeză prosoapele pe un scaun şi să se facă nevăzut.

Kyle îşi drese glasul şi făcu un semn spre cadă.

— E pentru tine.

Alf îşi mută privirea de la ei spre cadă, iar inima i se strânse în piept ca un melc băgat în sare.

— Crezi… că miros urât?

— Nu! El îşi trecu mâna prin păr. M-am gândit… *la naiba*, m-am gândit pur şi simplu că ţi-ar plăcea să faci o baie după ce zi am avut azi. Dacă nu vrei, pot să…

El te opri brusc, poate pentru că ea trecu pe lângă el şi se uita cercetător în cadă. Era căptuşită cu pânze albe şi fine, apa era limpede şi fierbinte. Nu mai făcuse niciodată baie aşa. Alf îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun.

— Ah, spuse Kyle în spatele ei, vrei să plec?

Ea te uită la el.

— De ce?

— Ca să ai puţină intimitate.

Ea îşi scoase jiletca şi îşi înăbuşi un zâmbet larg.

— De ce?

El clătină capul spre ea şi oftă.

— Habar n-am.

După aceea, el o privi pur şi simplu cum se dezbracă de restul hainelor. Poate trebuia să o facă într-un fel seducător, dar ea nu era vreo doamnă din lumea bună sau

vreo curtezană. Era doar Alf.

Şi voia să facă baie.

Se cutremură de nerăbdare când se apropie dezbrăcată de cadă şi îşi aşează mâinile pe marginile calde. Poate că exista un mod graţios prin care să intre în cadă, dar ea pur şi simplu ridică un picior şi se scufundă în apă.

şi Doamne, cât era de bine! Apă fierbinte şi minunată o înconjura, înfăşurând-o până la umeri şi încălzindu-i oasele. Aşa trebuiau să se simtă reginele în palatele lor. Probabil cada din cupru era suficient de mare pentru ca Hugh să se aşeze, dar ea putea să ridice genunchii şi să bage cu totul în apă.

Ea se strânse de nas, îşi ţinu respiraţia şi făcu întocmai, iar apa caldă îi învălui urechile şi ochii şi se simţi de parcă se afla în mica ei peşteră. Nici o imagine, nici un sunet. Doar căldură.

Dar apoi rămase fără aer şi fu nevoită să iasă iute de sub apă, bolborosi şi râse.

Kyle se uita lung la ea, cu haina parcă uitată în mână. Ochii lui negri aveau o lumină ciudată. Aruncă haina într-o parte, fără măcar să-i pese dacă ateriza pe podea şi începu să-şi descheie nasturii de la vestă.

Ea îl privi o clipă, apoi ridică din umeri şi se întinse după săpunul aşezat pe scăunelul din apropiere. Era un săpun minunat, fin şi alb. Îl ţinu în mâini şi îl apropie le nas. Of, mirosea a fiori şi lucruri bogate, iar când ea îl scufundă în apă, scoase o spumă cremoasă. Nu ca săpunul scârbos şi maro din leşie şi grăsime animală pe care îl mai folosise din când în când. Săpunul era potrivit pentru o regină şi ea oftă, în vreme ce îşi săpuni uşor faţa şi braţele. Kyle rămăsese doar în pantaloni, cu părul negru care se cârlionţa pe pieptul lui.

Ea se cutremură.

— Eu şi Ned visam la asta, spuse ea încet când se curăţa între degete. Atâta apă fierbinte încât să umplem o cadă şi la un săpun aşa de fin, alb şi curat.

— Da? murmură el şi mai turnă apă în cadă. Udă un prosop şi se spălă cu o vioiciune evidentă. Ce altceva mai

visaţi?

— Oh, tot felul le lucruri. Ea trase aer în piept când trecu pânza peste o zgârietură de pe genunchi. Înţepa. Mese pline de fripturi, plăcintă cu carne, sosuri şi prăjituri. Pantofi pe măsură şi fără găuri. Haine groase. Un pat. Ea scutură din cap pentru că vocea i se schimbă când rosti ultimul cuvânt. Nu voia să se gândească la lucruri triste în noaptea asta. Îşi drese glasul. Odată, când aveam zece ani sau aşa ceva, eu şi Ned am văzut o doamnă care avea aşa un manşon frumos. Era de un roşu aprins – atât de elegant! — şi brodat cu fireturi aurii în jurul mânecilor. Oh, am visat la manşonul ăla ani întregi după aceea. Îmi doream unul făcut din mătase crem, cu violete brodate peste tot. Obişnuiam să rămân trează şi să mă gândesc la manşonul meu până când ajungeam să mi-l închipui, atât de real în mintea mea că puteam aproape să-l ating. Ea oftă la amintirea aceea, apoi se uită la el. Tu ai visat la lucruri când erai mic?

El ridică mâna udă peste cadă şi se întinse după un prosop.

— Nu. Am avut tot ce mi-am dorit.

— Dar… Ea strâmbă din nas gânditoare şi îl privi. Era un bărbat educat, ştia asta. Un aristocrat care fusese trimis la cele mai bune şcoli din ţară. Şi totuşi, îşi spuse în gând, la capitolul ăsta ea putea să-l înveţe mai multe. Dar oamenii nu visează la ce *speră*, nu la ce le trebuie?

El se uită lung la ea.

— De ce să sper la mai mult decât am?

— Nu ştiu, spuse ea cu blândeţe. Dar să visezi pare ceva ce oamenii obişnuiesc să facă. Suntem, pur şi simplu făcuţi aşa. La urma urmei, n-am avut niciodată nevoie de un manşon când eram doar o copilă care alerga pe străzile din St. Giles – de parcă n-aveam, nevoie de mâncare, încălţări fără găuri în tălpi sau un pat adevărat. Ce puteam să fac cu un manşon brodat frumos dacă nu să-l vând? Dar nu asta conta. Ştiam că nu aveam vreodată să capăt un manşon frumos, dar asta nu însemna că nu puteam să visez că am unul care să fie doar al meu. S-a dus vremea,

nu-i aşa, în care nopţile erau atât de reci şi de sumbre? când mă gândeam şi speram să am ceva mai bun. Se uită la el, care era atât de puternic, de neînduplecat. Era vreodată vulnerabil, îngrijorat sau trist? Dacă nu poţi să visezi la un lucru de care n-ai nevoie, dar pe care îl doreşti atât de mult că inima ta începe să vibreze, ei bine, eu cred că ai putea la fel de bine să te aşezi chiar aici şi să-ţi dai duhul. Unele lucruri valorează mai mult decât pâinea, pantofii sau un pat cald.

El se uită lung la ea, părea nedumerit, de parcă aproape nu ştia ce să se facă cu ea.

— Poate pentru tine. Pentru mine, să tânjeşti după ceva ce nu-ţi trebuie, ceva care este de neatins… Cuvintele lui se stinseră şi coborî privirea când începu să se descheie la pantaloni. E un drum care duce la nemulţumire, la nefericire.

Ea îşi simţi pulsul bătând atât de aproape de suprafaţa pielii, ca o pasăre care dădea din aripi, prinsă acolo.

— Dar dacă lucrul după care tânjeşti ar fi de atins, sigur atunci…

El ridică privirea, cu sprâncenele arcuite fioros.

— Doar ce-ai spus că n-ai fi putut să ai vreodată un manşon.

Ea simţi cum un zâmbet trist îi arcuieşte buzele.

— Nu sunt sigură dacă mai vorbeam *despre* manşoane, şefule.

El nu îi răspunse.

Ei bine, şi acela era un răspuns, nu-i aşa? Ea răsuflă, cu o inimă care durea aprig în pieptul ei. El îşi scoase pantalonii şi lenjeria, apoi se întoarse dezbrăcat spre dulap.

Ea îl privi câtă vreme frecă săpunul lui fin între palme şi se spălă pe păr. Kyle chiar avea un spate minunat. Lat şi musculos, care se subţia spre nişte şolduri superbe. Nu se mai uitase niciodată cu interes la fundul unui bărbat aşa cum o făcea de când îl întâlnise pe el. Atunci când nu era tare grăbit, avea un fel al lui de a se legăna. Era un mers foarte masculin. Atrăgea atenţia unui om – a unei femei –,

mai ales de la spate. Mare păcat că domnii purtau haine aşa aşa lungi care ascundeau cele mai frumoase părţi din corpurile lor.

Ea se lăsă pe spate şi coborî capul în apă ca să-şi clătească părul, iar când se îndreptă din nou, el se afla lângă ea, întinzându-i în prosop uscat.

— Ai terminat? întrebă el, pe un ton morocănos.

Totuşi, cu mădularul lui pe jumătate întărit, deci nu era chiar aşa de neinteresat pe cât pretindea. Iar ea nu avea toată eternitatea la dispoziţie alături de el ca să stea supărată.

Aşa că îi zâmbi doar pentru că avea un mădular care nu putea să ascundă faptul că Kyle ţinea la ea.

— Da.

Se ridică din cadă, el o sprijini când ieşi, dar când el dădu să o înfăşoare în prosopul uscat, ea îl luă pur şi simplu de gât şi-l sărută.

— O să mă uzi, spuse el pe buzele ei, dar nu părea că era un detaliu care să-l deranjeze pe el sau pe mădularul lui şi atunci deschise gura peste a ei.

O exploră în tihnă şi, pentru ceva vreme, ea uită cu totul de prosopul uscat. De faptul că uda podeaua. De ziua de mâine şi de lumea de afară.

De totul, în afară de limba lui care aluneca pe a ei. De mâinile lui care îi cuprinseseră chipul. De părul de pe pieptul lui care îi zgâria sfârcurile umede. De coapsa lui fierbinte care se împingea cu încredere între picioarele ei. Şi totuşi, el o sărută încet, cu gura deschisă pe a ei, limba lui explorând-o cu delicateţe. Era ademenitoare şi dulce. Evidentă şi minuţioasă.

— Doamne, cât de mult te vreau, şopti el ridicându-şi faţa. Oricât aş încerca, se pare că nu reuşesc să mă abţin.

O muşcă uşor de buza de jos şi îi cuprinse iar gura într-un sărut, înclinându-şi capul peste al ei.

Ea se simţea înconjurata. Protejată.

Preţuită.

El înfăşură prosopul în jurul ei şi se aplecă deodată. O ridică în braţe, o prinse ca pe un copil şi ea răsuflă

întretăiat şi speriată.

El ridică o sprânceană spre ea, buzele lui frumoase se arcuiră uşor, iar ea se gândi „oh, dacă asta ar putea să dureze nesfârşit”. Sperând, pentru că ea era cea care îşi dorea şi spera chiar şi atunci când era imposibil.

El o aşează pe pat de parcă era specială pentru el, ea îi zâmbi şi întinse mâinile spre el.

— Părul tău e ud, îi spuse.

— Nu-mi pasă, răspunse ea, căci realmente nu-i păsa.

— O să răceşti. El se aplecă deasupra ei, cu o încruntătură concentrată între sprâncene şi îi şterse părul cu un prosop. O să se încurce.

— Acum eşti doamnă de companie, şefule?

El se strâmbă şi se ridică, apoi se duse spre dulap ca să-şi aducă pieptenele.

— De ce nu-mi spui niciodată Hugh?

Se aşează lângă ea pe pat.

Ea clipi spre el şi se ridică pentru a-l lăsa să o pieptene.

— Vrei să fac asta?

El trecu pieptenele cu atâta blândeţe prin părul ei că nu o trase deloc.

— Aici, în patul meu, da.

Ea inspiră şi spuse cu grijă:

— Bine, atunci. Faci dragoste cu mine, Hugh?

El aruncă deoparte pieptenul.

— Dumnezeule, da.

Se sprijini de tăblia mare a patului şi o trase în poala lui la. La început, Alf nu ştiu unde să-şi pună picioarele, apoi el îi arătă ce să facă şi le trase cu grijă peste coapsele lui. Aproape că îl călărea.

Coborî serioasă privirea spre el şi îi cuprinse chipul între mâini. Cicatricea din prima noapte în St. Giles, când ea fusese Fantoma şi el se luptase cu şleahta de tâlhari, aproape dispăruse. Rămăsese o zgârietură rozalie în colţul de sus al feţei lui. Peste o luna sau aşa ceva avea aproape să nu se mai observe.

Avea ea să mai fie aici ca să o vadă vindecată cu

totul?

Coborî capul şi îi sărută cicatricea, apoi fruntea, între sprâncene, pe linia aceea care se încrunta mereu. Îi sărută pomeţii puternici, cu vânătăi de la lupta din seara aceea. Colţul buzelor lui păcătos de frumoase, acolo unde se arcuiau întotdeauna uşor. El îşi întoarse un pic chipul, iar ea îi cuprinse gura într-un sărut. Îi inspiră toată durerea, toate nevoile, toate speranţele pe care nu avea să le mai viseze niciodată.

Bărbatul acesta. Bărbatul pe care nu avea cum să-l facă al ei.

Alf se ridică, se legănă peste mădularul lui greu între picioarele ei, tremurând între genunchii ei. Voia să îl primească înlăuntrul ei şi să-l păstreze acolo pentru totdeauna. Îşi dorea ca noaptea asta să nu se termine niciodată.

— Uşurel, şopti el, cu voce aspră.

Îşi aşeză o mână pe şoldul ei ca să o stabilizeze, degetul lui plimbându-se în sus şi în jos, în vreme ce se sărutară.

Alf simţi lacrimi în ochi şi îi închise cu înverşunare. Nu avea să-l lase să-i vadă lacrimile. Ea era Alf din St. Giles şi nu era nici vulnerabilă, nici speriată, ori demnă de milă.

Îi simţi palma pe sân şi se simţi recunoscătoare că îi distrăgea atenţia. Simţi junghiul plăcerii dulci când o trase de sfârcuri.

Ea rămase fără suflare, întrerupse sărutul şi observă că el o privea.

— Te mai doare? întrebă Kyle şi era o întrebare atât de intimă că Alf aproape îşi ascunse chipul.

— Nu, minţi ea, căci o mai durea puţin. Nu mult, deşi sigur nu destul cât să rateze o noapte cu el... Te vreau.

El închise ochii de parcă fusese cuprins de o durere, iar mădularul lui tresări pe coapsa ei. Ea coborî privirea spre masculinitatea lui, ceva atât de splendid, rumen şi plin de viaţă. Gros şi tare, cu pielea întinsă şi vârful uşor umed.

— Vino aici, spuse el îi întrerupse examinarea.

El o ridică mai sus şi şi îi cuprinse un sân între dinţi.

Ei i se tăie răsuflarea, privind printre gene cum o suge, urmărind buzele lui frumoase pe sânul ei, făcând-o să simtă atâtea lucruri. Făcând-o să se simtă o desfrânată.

El deschise ochii lui negri, care scăpărară spre ea, iar ea nu putu să nu-şi mişte şoldurile. Căutând ceva.

El ridică un genunchi, îl aranja între picioarele ei şi îl împinse cu fermitate între faldurile feminităţii ei.

Oh. Oh, era atât de bine.

Ea închise ochii şi alunecă pe el, iar el îşi înălţă capul şi suflă uşor peste sfârcul umed.

Ea scânci.

El se mută să îl sugă pe celălalt, în vreme ce îl cuprinse pe primul între degete, provocându-i plăcere în două locuri, ţinând-o captivă. Alf nu-şi închipuise vreodată că sânii ei erau atât de sensibili. Că *ea* putea să fie atât de conştientă. Se acoperise, se ascunsese şi se deghizase atâţia ani, iar acum era goală în faţa lui.

Simţea că parcă renăscuse. Pielea îi era vie şi nouă.

Degetele ei alunecară peste coastele lui, simţind furnicături şi scântei prin piele. Simţi durerea dulce şi umedă dintre picioare. Simţi cum buzele lui o ciupiră tare.

Până când ea urlă, gâfâind, cu capul lăsat pe spate, cu trupul aplecat în faţă, cu picioarele desfăcute grosolan pe genunchiul lui. De parcă o mână puternică o înşfăcă şi o aduse la viaţă. Oferindu-i speranţe, visuri şi orice altă senzaţie pe care şi le negase în viaţa ei de băiat.

Dacă el n-ar fi apucat-o, Alf s-ar fi prăbuşit pe pat.

Dar el o ţinea ferm deasupra lui, ea deschise ochii şi îl văzu. Ochii lui erau negri şi aprigi, buzele întredeschise.

O voia.

— Călăreşte-mă, îi spuse el pe un ton răguşit.

Ea clipi, fără să înţeleagă pe deplin, dar el îi desfăcu mai tare picioarele, îşi îndepărtă genunchiul şi o coborî peste mădularul lui.

Oh, dacă i se păruse mare înainte, fusese nimic în comparaţie cu cât de falnic era acum. De un roşu-închis şi furios, greu şi plin, foarte închis la mijloc, iar prepuţul era întins pe vârf. Ea îşi dorea să se uite. Să îl vadă cum o

pătrunde şi poate să îl simtă cu mâinile şi limba.

El avea alte gânduri.

Hugh se stăpâni, în vreme ce ea îl privea şi îşi frecă mădularul de feminitatea ei umedă.

— Aşează-te.

Putea să îl simtă la intrare – acolo –, mare şi nerăbdător.

Ea se aplecă uşor înainte, se sprijini de umerii lui şi îi întâlni privirea.

Îl privi lung când se lăsă în jos şi simţi cum o pătrunde.

Nările ei se dilatară, privirea lui era necruţătoare.

— Mai mult.

Ea încuviinţă din cap, se lăsă în jos, se apăsă pe el îndemnând bucata aceea de carne fierbinte să-şi croiască drum printre faldurile ei delicate şi să o pătrundă. Se simţea… se simţea de parcă el o poseda, chiar dacă ea era cea care se mişca.

Gândul o făcu să-şi muşte bura, privirea ei se ridică iute spre el, chiar când simţi pulsaţia dorinţei în centrul ei. Putea să *miroasă* cât era de udă pentru el, lucru pe care putea să-l facă şi el.

— Suntem aproape acolo, şopti el şi îşi trecu degetul peste sfârcul ei.

Ea se cutremură, mişcarea o făcu să mai coboare un pic şi i se păru că zări urma unui zâmbet pe chipul lui.

Aşa că îşi ridică bărbia şi se avântă cu toată forţa peste el, cuprinzându-i cu totul mădularul.

— Ce fată vitează!

El îi prinse gura într-un sărut pătimaş, se întinse spre ea, în timp ce pieptul lui îl întâlni pe al ei.

Alf gemu, căci era încă foarte sensibilă de pe urma primului orgasm. Fiecare mişcare, fiecare atingere aspră a limbii sau mădularului aprindea o scânteie pe pielea ei, atât de plăcută că devenea aproape dureroasă. Nu se putea opri, nu se putea abţine, reuşi doar să se agaţe de el când el se ridică spre ea.

Şi o pătrunse iar şi iar.

Apoi îşi apăsă degetele mari pe feminitatea ei, chiar acolo unde mădularul lui îi întindea carnea încordată şi desenară cercuri peste perla umedă şi dureroasă până ce ea îşi muşcă pumnul şi urlă.

El mârâi şi o trase de pe el, iar Alf simţi cum sămânţa lui fierbinte se împrăştie pe pântecul şi coapsa ei. Pentru o clipă, ea se aplecă, spre el, îşi lipi capul pe pieptul lui care răsufla convulsiv şi chipul pe umărul lui. Apoi el o întoarse uşor pe pat şi se ridică.

Alf rămase cu ochii închişi, pe jumătate visând, înainte să simtă un prosop ud care îi curăţa pântecul şi coapsele. Deschise ochii şi se uită la el, un duce care îşi ştergea sămânţa de pe trupul ei.

Dar poate că aici erau doar un bărbat şi o femeie.

El se băgă în pat şi ea se aşeză lângă el, strânsă în braţele lui puternice.

Putea măcar să viseze.

Capitolul 19

La a douăsprezecea aniversare a înfrângerii Vrăjitoarei Albe, Vrăjitorul Negru organiză o petrecere la ruinele Castelului Alb.

Se afla alături de fiul său chiar în locul unde murise vrăjitoarea şi desfăcu larg braţele, în vreme ce strigă triumfător spre mulţimea adunată.

Şi în timp ce o făcea, un cerc de foc fermecat se iscă în jurul lui şi al Prinţului Negru. Blestemul aruncat de Vrăjitoarea Albă înainte să moară avea în cele din urmă să se împlinească…

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Hugh se trezi liniştit. În razele soarelui care pătrundeau pe fereastră şi cu un sân cald pe braţul lui, iar prima lui emoţie sinceră fu bucuria.

Urmată imediat de frică.

Nu era ca şi cum nu simţise niciodată bucurie în viaţa lui. Pe vremuri, se crezuse teribil de îndrăgostit de Katherine. Sentimentul dusese la certuri groaznice, la furie cum nu mai simţise vreodată şi la exilarea din ţara, din casă şi de familia lui.

Se întoarse şi o privi pe Alf. Ea dormea cu genele negre pe obrajii delicaţi, cu buzele rozalii întredeschise în somn. Părul îi era încurcat, o şuviţă aproape îi acoperea pleoapa închisă.

El o îndepărtă cu blândeţe fără să o trezească pe Alf.

Alf nu semăna deloc cu Katherine, nici la înfăţişare, nici la temperament sau ca poziţie socială. Alf era minunată, iute şi obraznică, în vreme ce Katherine fusese o frumuseţe elegantă şi întunecată. Alf îl făcea să râdă cu tachinările ei.

Tachinările lui Katherine nu duseseră decât la sex sau la certuri chinuitoare.

Şi, desigur, Katherine fusese partida mai bună. O aristocrată născută şi crescută să fie soţie, dacă nu soţia unui duce, sigur a vreunui domn cu titlu. Fusese învăţată să plănuiască baluri, să discute cu prinţi străini, să toarce ceai.

Alf nu ştia nimic din toate astea. Ea îi provoca pur şi simplu bucurie.

Gândul îi trimise un fior de nelinişte pe coloană. Cu toată emoţia pe care o simţea nu putea să aibă încredere în el însuşi.

Dar nici nu putea să o îndepărteze. Încercase să păstreze distanţa de Alf şi nu reuşise.

El o privi cum oftează, îşi întoarce capul pe pernă şi îşi pune palma sub obraz.

O voia. Nu doar trupul ei. Îi voia râsul. Voia scânteia pe care o vedea în ochii ei atunci când îl tachina. Voia felul ei de a mânca prea repede, pofta şi pasiunea pentru gem. Voia felul în care îi ţinea în braţe copiii şi la spunea poveşti deocheate. Voia cinismul ei lumesc şi uluirea ei nevinovată. Voia să o vadă alergând alături de el, noaptea sau ziua. La naiba, voia să se lupte cu săbiile cu ea, apoi să facă şi

dragoste cu ea, răsuflând întretăiat de pe urma efortului fizic.

Şi-o dorea alături de el pentru totdeauna.

Şi nu putea să aibă încredere în dorinţa lui.

În clipa aceea, probabil scosese un sunet, căci ea deschide ochii şi îl privi.

Fusele ei rozalii se arcuiră cu bucurie.

— Hugh.

— Alf. El se aplecă – la naiba, nu putea să se abţină şi o sărută pe gură. Era caldă. Umedă. Mirosea a femeie şi a el. Mădularul lui era tare lângă ea – se trezise aşa – şi îşi mişcă şoldurile, aranjându-se între coapsele ei.

El înălţă capul şi zâmbetul ei se arcui minunat.

Mâna de sub obraz dispărute sub aşternuturi şi el ştia spre ce se îndrepta.

O prinse de încheietură.

Frumosul ei zâmbet păli.

— Şefule?

El îşi drese glasul.

— Trebuie să vorbesc cu Shrugg.

— Aşa devreme? Ea se uită spre fereastră, apoi la el, cu un zâmbet nesigur acum. N-am ştiut că tipii din lumea bună se trezesc înainte de amiază.

Hugh urî faptul că o făcuse să se îndoiască de ea, dar avea nevoie să se gândească.

Şi nu putea să se gândească dacă rămânea gol şi în pat cu ea.

— Unii dintre noi aşa fac. Îi dădu drumul şi se ridică pe marginea patului. Ar fi trebuit să mă vad ieri cu Shrugg şi să-i dau raportul nou despre Lorzii Haosului, lista cu nume şi enigma descifrată de Iris, dar nu voiam să îi las singuri pe Peter şi Kit. Mă mir că nu şi-a trimis oamenii să-mi bată la uşă de la primele ore ale dimineţii.

El se ridică şi începu să se îmbrace.

— Îi spun bucătarului să pregătească micul dejun. Poţi să mănânci aici sau în sala de mese, cum preferi.

Doamne, vorbea ca un nemernic băţos. Ştiuse asta de când dăduse să vorbească, dar nu se putea abţine.

Ea se ridică, îşi cuprinse genunchii în braţe, dar nu îi răspunse.

El se încruntă şi nu se simţi deloc în largul lui, în timp ce-şi puse vesta. Avea oare să se plictisească în casă fără el? Erau băieţii şi oamenii lui, dar poate că nu îi considera o companie adecvată. Bineînţeles că putea să iasă.

Şi îşi aminti.

Se duse spre un dulap masiv cu sertare şi scoase o cheie din buzunar ca să deschidă sertarul de sus.

Găsi înăuntru o punguţă cu monede şi se întoarse cu ea în mână.

— Cred că îţi sunt dator cu asta. Ai îndeplinit cu vârf şi îndesat sarcina pentru care te-am angajat la început şi nu ţi-am dat niciodată a doua parte din bani.

Îi întinse punguţa, cu un zâmbet straniu pe buze.

Pe ce avea să cheltuiască banii? Avea să-i spună de îndată ce el revenea acasă? Sau avea să-i păstreze cu sfinţenie?

— Mulţumesc, şefule, spuse ea cu un glas morocănos.

Alf plecase capul deasupra punguţei pe care o ţinu în poală pentru ca el să nu-i vadă chipul.

— Cu plăcere, răspunse el şi se întoarse spre uşă. Copiii mei sunt în viaţă mulţumită ţie. Să nu crezi c-am să uit vreodată, Alf.

— Probabil nici eu n-am să uit nimic legat de tine, şefule, spuse ea.

El se întoarse.

Ea se îndreptă în pat şi se uită lung la el, cu aşternuturile trase peste picioare, cu sânii mândri şi dezgoliţi. Arăta ca o amazoană.

El şovăi. Făcea ceva greşit şi o ştia. Aproape că se întoarse la ea în patul cald, dar era deja îmbrăcat şi nu minţise despre Shrugg. Omul îi trimisese două scrisori stăruitoare cu o zi în urmă, prin care îi cerea detalii.

El clătină din cap. Poate avea să scape de starea lui ciudată până se întorcea.

— La revedere, Alf.

— La revedere, şefule.

El plecă fără să se mai întoarcă pentru că dacă o făcea, nu era sigur că reuşea să mai ţină piept tentaţiei a doua oară.

Plecă pe jos la palat şi petrecu alături de Shrugg aproape trei ore interminabile şi plictisitoare în care explicase şi revenise asupra celor întâmplate în ultimele trei săptămâni.

La finalul întrevederii, bătrânul se ridică şi încuviinţă din cap cu evidentă mulţumire.

— O să-i pun pe oamenii mei să compare numele de pe lista pe care mi-ai dat-o cu domnii pe care i-am arestat la biserică, dar îţi spun că sunt puţini pe care să nu-i recunosc şi să nu fie deja morţi sau la închisoare. Cred c-am terminat-o cu Lorzii Haosului.

— Da, răspunse Hugh. S-a terminat cu ei. Nu l-am prins pe Dyemore, dar ce poate să facă dacă nu mai are o organizaţie pe care să o conducă? Toţi ceilalţi s-au dus. El se ridică şi zâmbi sumbru. În plus, o să stau cu ochi pe el.

— Mulţumesc, Excelenţă. Se ridică şi Shrugg. Maiestatea Sa e încântată de eforturile tale. El şovăi. Te mai interesează să călătoreşti? Am auzit că e mare nevoie la Viena de un domn de isprava ta. Mai ales după ce te însori cu Lady Jordan. O soţie inteligentă şi sofisticată poate să fie un instrument diplomatic extrem de util.

Buzele lui Hugh încremeniră.

— Mă tem că Lady Jordan mi-a comunicat că nu ne mai potrivim.

— Chiar aşa? Sprâncenele stufoase ale lui Shrugg aproape îi atinseră peruca. Îmi pare rău să aud asta, Excelenţă. Dar nu te teme, mai sunt în societate doamne din neam la fel de străvechi. Când îţi vei găsi nevasta, sunt convins că va fi genul care să impresioneze curţile Europei.

Hugh deschise gura… şi o închise la loc. Femeia imaginară pe care o descria Shrugg era exact ce-şi dorise el când se gândise să se însoare cu Iris. Parte din înalta societate. O femeie dintr-o familie bună. Cineva care să aibă grijă de casa lui. Cineva care să nu-l deranjeze. Cineva care să nu-i provoace niciodată durere sau pasiune.

Şi ştia, cu inima, sufletul şi trupul, că nu-şi mai dorea asta.

Şi-o dorea pe Alf.

Pe nimeni altcineva.

Trase aer în piept şi se uită la Shrugg.

— Nu voi fi în stare să călătoresc pe continent. Nu atâta vreme cât fiii mei sunt atât de tineri. Voi rămâne în Anglia în viitorul apropiat.

— Ce păcat. Shrugg oftă apăsat, apoi se lumină la faţă. Dar sunt convins că găsim şi aici ceva de făcut pentru tine.

— Hmm, răspunse Hugh evaziv.

Adevărul era că îşi cam dorea timp alături de copiii lui. Şi de Alf.

Trase aer în piept. Nu putea să se gândească la un viitor – la o familie – în care să nu o regăsească pe ea. Chiar dacă nu avea să ştie vreodată cum se organiza un bal sau cum se turna ceaiul în ceaşcă. Alf făcea parte din întreg, aşa cum făceau el, Peter şi Kit.

Şi serios, mai bine îşi petrecea următorii ani convingând-o de asta decât să alerge prin Londra ca să nimicească societăţi secrete.

El încuviinţă din cap spre Shrugg, îşi luă rămas-bun şi plecă.

Afară, se luminase de ziuă, şi el se îndreptă cu paşi repezi spre reşedinţa lui, dorind să ajungă acasă, la Alf şi la băieţi. Dacă Alf era acasă, poate îi lăsau pe băieţi să iasă din camera copiilor. Să-i ducă la o plimbare călare sau să rămână pur şi simplu în bibliotecă şi să se joace cu Budincă.

Zâmbea când urcă în grabă treptele de la intrare.

Majordomul îi luă pălăria şi haina, iar Hugh întrebă:

— Alf e acasă?

— Nu, Excelenţă, răspunse Cox. Domnişoara Alf a plecat acum câteva ore.

El se strâmbă dezamăgit.

— A luat trăsura?

— A plecat pe jos, cred că…

La naiba. Ar fi trebuit să-i spună că putea să ia

oricând trăsura.

Dar majordomul continua să vorbească.

— … cu o valiză.

Pentru o clipă, Hugh se uită lung la Cox. O valiză? De ce să ia cu ea o valiză?

Se îndreptă spre casa scării, cu muşchii ciudat de încordaţi, apoi se trezi alergând. Până sus, la etajul slujitorilor. Traversă valvârtej coridorul şi deschise uşa de la dormitorul pe care Alt obişnuia să-l ocupe.

Patul era aranjat frumos. Camera era goală.

Verifică micul dulap cu sertare ca să se asigure. Începu să răsufle din ce în ce mai repede, apoi coborî spre camera lui.

Îl sperie pe Jenkins când intră în dormitorul lui.

— Domnule?

Hugh îl ignoră pe fostul soldat şi scrută camera din priviri.

Nu mai rămăsese nimic de la Alf.

Pieptul lui se chinuia să răsufle în timp ce se uita lung în jur. Îşi aminti în gând că ea nu venise cu mare lucru de la bun început. Hainele de pe ea. Costumul de Fantomă. Punguţa cu bani pe care i-o dăduse în dimineaţa aceea. Mai era ceva?

Nu putea să-şi aducă aminte.

Nu avea niciun rost să-şi strângă lucrurile în valiză. Probabil plecase doar peste zi. Era o femeie obişnuită să umble de una singură. Dacă se întorcea… *când se* întorcea, el avea de gând să discute serios despre schimbarea acestui obicei. Să o convingă măcar să spună cuiva unde se ducea şi când se întorcea. Până atunci, el trebuia şi aştepte pur şi simplu.

Ceea ce şi făcu.

Toată ziua şi toată seara.

Dar când orologiul bătu miezul nopţii, Hugh recunoscu în cele din urmă: Alf plecase.

*

Nu avea cu adevărat niciun loc în lume unde să se ducă.

Alf se opri într-un colţ şi îşi înfăşură braţele în jurul ei.

Purta unica ei rochie – rochia albastră care aparţinuse slujitoarei lui Iris. Nu ştia de ce, căci nu era înţelept să te avânţi în St. Giles ca femeie. Dar nu se simţise în stare să gândească prea limpede când se îmbrăcă în dimineaţa aceea.

Nu putea să se gândească la faptul că totul se încheiase. Kyle – *Hugh* – o plătise. O lăsase să înţeleagă că legătura dintre ei luase sfârşit. Ea îşi dorise doar să fugă şi să-şi lingă rănile.

Şi făcuse întocmai. Toată ziua. Rătăcise de colo, colo prin Londra cu valiza în mână.

Problema era că avusese o viaţă de băiat în St. Giles. Un loc unde să stea. Mijloace prin care să facă bani. Felul ei *de a fi.* Nu fusese chiar cea mai bună viaţă din lume, dar fusese a ei şi numai a ei.

Dar Hugh îşi făcuse apariţia şi o luase pe sus, o privise în ochi şi e cutremurase. Îi spusese că putea să fie *mai mult* de atât. O întorsese cu susul în jos şi acum, *acum* era o femeie.

Nu ştia cum să se descurce ca femeie. Ei bine, doar culcată pe spate şi nu avea nici în ruptul capului să facă asta.

O luă din nou la pas, cu picioarele obosite şi grele. Era atât de epuizată, iar acum se făcuse întuneric şi era frig. Voia doar un loc în care să pună capul pe pernă ca să se *gândească.*

Pentru că nu era sigură că mai era aceeaşi persoană, îşi petrecuse ultimele săptămâni nu doar purtând o rochie, dar sperase, râsese şi îi ţinuse în braţe pe băieţeii care o strânseră în braţe. Parcă inima ei fusese o sămânţă micuţă, închisă într-o cutie întunecată, iar Hugh şi băieţii lui o scoseseră la lumină. Inima ei crescuse chiar din cutia aceea, înflorise graţie iubirii pe care o simţise şi acum era greu, atât de greu să încerce să-şi îndese inima la loc în cutia micuţă. Să încerce să uite ce simţea. Să uite căldura

şi alinarea celorlalţi. Să fie din nou singură.

Era ciudat că fusese o vreme când i se păruse uşor să trăiască singură. Dar poate că pur şi simplu se minţise. Poate că nu fusese niciodată uşor să-şi croiască drum în lume, să-şi pune bazele doar în propria persoană. Dar abia când cunoscuse alinarea unui umăr puternic şi cald pe care să se sprijine – îl avusese şi îl *pierduse* –, simţise şi singurătatea ei teribilă.

Se împiedică de o piatră din caldarâm şi ridică privirea.

Se afla la Saint House.

Ferestrele casei erau întunecate, dar două felinare erau aprinse la uşă.

Alf înghiţi în sec. Nu mai revenise acolo de când îi pândise pe St. John, soţia şi copilul lor în camera copiilor. Nu mai vorbise cu el de când fugise după antrenamentul din urmă cu câteva săptămâni.

Dar el era un om bun. Iar ea nu avea unde să se ducă altundeva. Se apropie de uşa de la intrare şi ciocăni. Apoi rămase acolo, tremurând în frig, aşteptând să vadă dacă îi răspundea cineva. Era trecut de miezul nopţii. Se putea să nu i se răspundă.

Apoi se văzu o lumină la colţurile uşii şi un servitor în vârstă, destul de irascibil, cu o scufie pe cap şi în haină, deschise.

— Cine sunteţi?

— Domnul St. John e acasă? întrebă ea, dându-şi seama de stupiditatea întrebării.

— Nu, domnişoară, răspunse majordomul şi inima ei se strânse în piept. Nu s-a întors încă de la cină.

— Cine e, Moulder? se auzi o voce de femeie.

Alf dădu să plece, dar nu destul de iute.

— Stai! Era Lady Margaret, soţia lui St. Jones, arătând destul de fioros pentru o femeie gravidă îmbrăcată într-un halat de culoarea piersicii. Nu fugi, Alf.

Alf se întoarse şi se uită lung la ea.

— Lady Margaret. Cum…?

Lady Margaret făcu un pas înainte şi o prinse de

încheietură.

— Vino înăuntru, spuse ea, şi o trase în casă. De unde ştiu cine eşti? Nu fi prostuţă. Godric vorbeşte mereu despre tine. E teribil de îngrijorat pentru tine. Nu c-ar fi *spus* prea multe, bineînţeles. Oh, nu, e pur şi simplu *gânditor.* Unde ai fost? Oh, şi spune-mi Megs, simt ca deja de cunoaştem.

Poate era din cauza coridorului întunecat de la intrare, a pălăvrăgelii dojenitoare şi totuşi îngrijorate sau doar a ultimelor cuvinte. Invitaţia la prietenie.

Alf izbucni în lacrimi.

Megs o cuprinse în braţe.

— Nu-ţi face griji. Eşti aici acum.

*

Trei zile mai târziu, Hugh stătea în biblioteca lui întunecată şi îşi ţinea capul, care îl durea teribil, între mâini. Îşi trimisese oamenii prin St. Giles. Petrecuse ore întregi căutând pe străzi, întrebase fiecare informator pe care-l avea, intrase în nenumărate crâşme şi distilerii de gin, mici şi dosite, şi chiar căutase la Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

Nimeni nu o văzuse pe Alf şi aproape îşi ieşea din minţi din cauza îngrijorării. Se întorsese în St. Giles şi fusese răpită de Gâtlejurile Sângerii? Era oare chiar în clipa asta un cadavru plutitor pe Tamisa? Sau dispăruse asemenea multor altora – precum prietenul şi păzitorul ei din copilărie, Ned? Ieşise într-o bună zi şi dispăruse pur şi simplu?

Putea să-şi petreacă restul vieţii fără să ştie ce i se întâmplase.

Atunci chiar că înnebunea.

Doar două lucruri îl mai ţineau sănătos la cap. Primul, ea supravieţuise atât de mult de una singură pe străzi – Alf a lui era puternică, vicleană şi tenace.

Al doilea, era aproape sigur că ea se ascundea intenţionat de el şi era doar blestemata lui de vină. Revăzuse de nenumărate ori ultima dimineaţă alături de ea

şi se blestemase pentru ce nu-i spusese. Pentru ce ar fi trebuit să-i spună imediat.

„Rămâi.

Nu pleca.

Vorbim când mă întorc, îmi pasă de tine.

Te vreau în viaţa mea”.

Gemu cu capul între mâini. Din cauza cinismului şi a fricii, îşi permisese să fie rece cu ea în dimineaţa aceea şi o alungase.

Era un idiot de zile mari.

— *Papa?*

Hugh auzi vocea firavă a lui Peter şi ridică privirea, deşi avea ochii umezi şi îndureraţi.

Fiul lui stătea în pragul uşii, cu Budincă în braţe. Căţeluşa părea aproape adormită, chiar dacă Peter o ţinea de sub picioarele din faţă şi spatele îi era moleşit. Băiatul părea nesigur şi pierdut.

— Peter. Vocea lui era aspră şi îşi drese glasul. Vino aici.

Băiatul se mişcă anevoios, legănând căţeluşa în braţe.

— Trebuie să o ţii şi de fund, spuse Hugh cu blândeţe şi îi arătă cum.

Apoi ridică şi băiatul, şi câinele în poala lui. Unde simt dădacele?

— Beau ceai.

Buza de jos a lui Peter tremura.

— Ce-i?

— Unde e Alf?

Hugh trase aer în piept şi închise ochii, ca să-şi adune răbdarea. Mai avusese discuţia asta cu băieţii – de mai multe zile. Kit abia dacă îi mai vorbea. Peter avusese două accese de furie – şi ambii îşi petrecuseră cele trei nopţi dormind cu el. Patul lui mirosea uşor a căţel şi a copii acum.

— Nu ştiu, spuse el, dar o caut. Am s-o aduc înapoi.

— Când? întrebă Peter şi buza de jos începu să tremure mai tare când începu să se joace cu unul din nasturii de la haina lui Hugh.

Hugh închise ochii, ştiind că detona un tun când îi

răspunse uşor:

— Nu ştiu.

— Mi-e dor de ea.

Îşi privi fiul. În loc să se trântească pe jos şi să înceapă să urle, ochii albaştri ai lui Peter se umplură cu lacrimi amare şi triste. Băiatul întâlni privirea tatălui lui.

— O vreau pe Alf.

— Şi eu.

Îşi lipi obrazul de capul moale al băieţelului.

Nu cu mult timp în urmă, nici măcar nu o cunoscuse pe Alf. O întâlnise o singură dată şi crezuse că era un ştrengar. Acum, absenţa ei era ca o fantomă care bântuia viaţa lui şi pe cea a copiilor lui. Când intra într-o cameră, i se părea goală fără ea. Când auzea râsul unei femei, se întorcea şi căuta zâmbetul ei. Când lua cina jos, se uita peste masă şi îşi amintea cum întindea ea gemul pe pâine. Şi noaptea, în pat, când asculta respiraţia copiilor lui adormiţi, şi-ar fi dorit din suflet să se întindă şi să o atingă pe umăr.

Ea plecase şi lăsase un gol în inima lui. Nu era sigur dacă un bărbat putea să-şi vadă de viaţă cu o asemenea durere.

— Excelenţă.

Hugh înălţă capul şi îl văzu pe Jenkins.

Fostul soldat cu părul argintiu se apropie, cu chipul lui neutru neobişnuit de emoţionat.

— Riley a descoperit una din fostele fantome din St. Giles. Omul e în *Londra* acum.

Capul lui Hugh se limpezi deodată. Ştiuse de la bun început că Alf învăţase de la cineva. Cineva îi arătase cum să mânuiască săbiile şi poate îi şi dăduse costumul de Fantomă.

Şi poate cineva ştia unde se afla ea acum.

— Cine?

— Godric St. John.

Capitolul 20

Vrăjitorul Negru urlă furios şi se repezi în foc. Dar era la fel de fermecat ca focul pe care îl iscase cu doisprezece ani înainte şi, asemenea Vrăjitoarei Albe, arse de viu.

Prinţul Negru rămase singur şi ştiu că nimic din ce îl învăţase tatăl lui nu putea să înăbuşe flăcările.

Apoi, din cer, Şoimul de Aur năvăli în jos.

— Nu, întoarce-te! urlă Prinţul Negru.

Dar pasărea nu îl luă în seamă şi ateriză în centrul cercului de foc. Şi se transformă pe dată într-o femeie cu părul auriu...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de Aur*

Sophie era pur şi simplu adorabilă.

Alf se uită cum copila, îmbrăcată într-o cămăşuţă albă, cu un brâu mare de culoarea cerului, îşi pune hotărâtă mânuţele dolofane pe divan şi se ridică în picioare. Zâmbi larg la ce făcuse şi îşi dezvălui dinţişorii, perfecţi pe chipul bucălat.

— Foarte bine, draga mea, îi spuse Megs.

Toate trei stăteau împreună în salonul de zi al lui Megs, recent renovat, şi beau ceai. Ei bine, ea şi Megs beau ceai. Sophie ronţăise un biscuit – părăsit pe sub masă acum – şi se concentra să exploreze cât mai mult încăperea. Bebeluşul îşi puse mâna pe fusta lui Alf şi se strecură atent spre ea, ţinându-se de divan. Scopul ei părea să fie platoul cu margini aurii din poala lui Alf, pe care se afla o bucată de tort de lămâie.

— Ai putea să te faci guvernantă, îi spuse gânditoare Megs, mângâindu-se absent pe burtă.

Alf se uită neîncrezătoare la ea.

— Tot ce ştiu e să sparg case, să adun informaţii şi să mă lupt cu sabia. Se gândi. Oh, şi să mă caţăr pe clădiri.

— Ei bine, sigur toate astea te-ar ajuta ca să propui un plan de studiu interesant. Megs luă o gură de ceai. Serios, chiar nu trebuie să-ţi cauţi de muncă. Îmi place mult să te am aici şi, acum, că stau să nasc, o să am nevoie de mai mult ajutor.

Alf încercă să zâmbească la oferta ei generoasă, dar era greu. Avea inima frântă, pur şi simplu. Le povestise totul lui Megs şi lui St. John când bătuse la uşa lor cu trei zile înainte. Nici măcar bunătatea lor şi dulceaţa adorabilă a lui Sophie nu putea să suplinească ce pierduse. Îl voia pe Hugh. Îi voia pe Hugh şi pe băieţi şi voia…

I se tăie răsuflarea când Sophie ajunse în dreptul ei şi îşi puse mânuţa pe genunchiul ei, zâmbindu-i larg cu farmecul ei de copilaş.

Voia să aibă propriul copil. Un copil cu Hugh.

Alf lăsă capul în jos şi îşi ascunse faţa, în vreme ce lacrimile îi împăienjeniră ochii şi îi înceţoşară privirea. Asta nu avea să se întâmple. Niciodată. Trebuia să înţeleagă cumva asta. Nu doar cu mintea, dar şi cu inima.

Trebuia să renunţe cumva la speranţă.

Jos se auzi un trosnet şi un urlet înspăimântător.

Sophie tresări şi lovi cu mâna farfuria din poala lui Alf. Farfuria alunecă pe podea şi se sparse.

Copila deschise gura şi scoase un vaiet puternic.

Megs se mişcă foarte repede pentru o femeie cu o burtă imensă şi îşi ridică fetiţa în braţe.

— Ce-a fost asta?

Alf era deja în picioare. Îşi ridică fustele şi alergă pe coridor.

Salonul de zi se afla deasupra holului de la intrare şi casa scării era deschisă, cu o balustradă care urca până la etajul de sus. Se aplecă peste balustradă şi privi în jos. St. John avea pumnii strânşi şi îl înfrunta pe Hugh, care căzuse peste una din mesele din hol. În spatele lui, oglinda de pe perete se sfărâmase în bucăţi.

Alf simţi că inima îi sare din piept şi începe deodată să bată cu putere, de parcă fusese îngheţată zile întregi.

— La naiba, spuse Megs în spatele ei. Îmi plăcea

oglinda. Ridică pe şold o Sophie smiorcăită. Să înţeleg că domnul e ducele de Kyle?

Alf încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească.

El îşi întoarse capul când o auzi pe Megs şi acum o privea pe Alf cu ochi negri şi pătrunzători. Ea nu reuşi decât să se uite la el, cu inima care îi bubuia atât de tare în urechi că nu mai putea să gândească. De ce venise?

— Excelenţă, poţi să te întorci mâine la o oră mai potrivită, îi spuse St. John lui Hugh, părând calm şi cu sânge rece. Doar cei care îl cunoşteau bine puteau să-şi dea seama cât era de furios. Cred că vom lua în curând cina şi nu obişnuiesc să primesc musafiri care nu se anunţă înainte sau care nu sunt invitaţi.

Megs îşi drese glasul.

— Nu cred că luăm cina *aşa* de devreme.

— Nu-mi pasă deloc ce vrei să-i spui lui Alf, continuă St. John.

— Mie *îmi pasă*, mormăi Megs.

— Dar să ţii cont că are de unde alege şi nu sunt complet sigur că tu eşti cea mai bună alegere.

Urmă o clipă de tăcere.

Hugh nu îşi întoarse deloc privirea de la Alf în tot acel răstimp. Ea putea să simtă cum tremura sub privirea lui întunecată şi pătrunzătoare. Voia să-i vorbească, dar dacă el se afla aici doar ca să îi frângă inima din nou…

Nu era sigură că va supravieţui a doua oară.

— Lasă-mă să vorbesc cu tine, Alf, spuse Hugh.

Ea înghiţi în sec şi simţi că parcă inima i se urcă în gât.

Megs scoase un oftat iritat.

— Oh, Godric, aproape că leşin când te impui cu aerul ăsta de stăpân al casei şi al situaţiei, dar chiar n-ar trebui să faci asta unei femei într-o stare aşa de delicată ca mine.

St. John scoase un sunet uşor enervat şi ridică privirea spre soţia lui. Care zâmbi fericită spre el.

— Ţi-am spus că Sophie a încercat să spună „bombastic” azi? Mi se pare un cuvânt complicat pentru un copil de un an, nu crezi?

— Meggie, mi se pare foarte puţin probabil să încerce să spună „bombastic”.

Zâmbetul lui Lady Margaret nu şovăi la tonul uşor dojenitor al soţului ei. În schimb, zâmbi şi mai tare.

— Aşa crezi? Poate ar trebui să mă ajuţi să o duc la culcare şi să auzi cu urechile tale. Şi, între timp, Excelenţa Sa şi Alf pot vorbi puţin în salonul de zi.

St. John îşi ţuguie buzele când îşi aţinti privirea spre soţia lui. Păreau să comunice fără cuvinte, iar la final St. John încuviinţă brusc din cap.

— Doar o jumătate de oră.

Cu Sophie în braţe, Megs o luă pe Alf de mână şi o conduse iute în salonul de zi.

— Succes, murmură ea şi o sărută pe obraz. Să nu uiţi, o fi el duce, dar e şi bărbat. Doar un bărbat. Am aflat că uneori pot fi nişte măgari de zile mari. Megs se lăsă pe spate şi se uită serios la Alf, cu aceeaşi ochi pe care îi avea şi fiica ei. Şi să ştii că Godric are dreptate, *chiar* ai de unde alege. Nu m-ar deranja dacă ai sta cu noi foarte mult timp. Să nu-l laşi pe duce să te atragă cu gura lui de pirat în ceva ce nu-ţi doreşti.

Apoi Megs părăsi încăperea. Alf o auzi pe coridor spunând ceva despre „bombastic”, în vreme ce vocea ei şi cea a lui St. John se stinseră încet.

Ea inspiră şi expiră, simţind că parcă toată viaţa ei, de înainte şi după, se redusese la momentul ăsta.

Hugh intră în încăpere.

Arăta groaznic. Nu se deranjase să-şi pună peruca, avea cearcăne şi uitase să se radă. Obrazul drept îi era înroşit şi începu să se umfle acolo unde St. John îl lovise. Cu siguranţă, ochiul urma să se învineţească până a doua zi. Alf îşi dorea să fugă spre el, să-l strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

În schimb, îşi strânse mâinile foarte tare ca să nu facă nimic nebunesc.

— Vrei să te aşezi?

El îi ignoră invitaţia şi continuă să se îndrepte spre ea, mare, lat în umeri şi *aici*.

— Alf, spuse el chiar înainte să-i cuprindă faţa în mâini şi s-o sărute.

Alf nu reuşi să-şi mai stăpânească mâinile. Suspină şi îşi trecu mâinile prin părul lui scurt, pe capul lui drag, pe gât, pe umeri.

— De ce m-ai părăsit? murmură el pe buzele ei, de parcă nu suporta să se îndepărteze atât cât să-i audă răspunsul.

— M-ai plătit, zise ea şi lacrimile se prelinseră pe gurile lor deschise. Ai încheiat conturile cu mine.

— N-am să închei niciodată conturile cu tine, împieliţato. Niciodată. O strânse cu putere la piept, atât de aproape că nu era sigură dacă bătăile inimii pe care le auzea erau ale ei sau ale lui. Te-am plătit pentru că am crezut că aşa e cinstit. Şi m-am gândit că ţi-ar fi plăcut să mergi la cumpărături cât eram eu cu Shrugg.

Ea se retrase – sau încercă să se retragă; el se încruntă şi nu o lăsă să se mişte.

— La cumpărături?

Era roşu în obraji acum.

— Aveai doar hainele de pe tine. M-am gândit că ţi-ar fi plăcut… ceva. El o privi ameninţător. Nu mi-am dorit nicio clipă să pleci. Vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna.

El părea sincer, dar…

— Ai fost aşa de aspru în dimineaţa aia. Atât de ciudat şi de rece.

El închise ochii.

— Eu nu sunt ca tine. El râse uşor, dar nu era un sunet fericit. Ai crescut în disperare şi mizerie şi totuşi eşti în stare să speri şi să visezi. Nu ştiu cum de-ţi iese, dar te iubesc pentru asta. Deschise ochii lui de un negru profund şi Alf văzu în ei uimire, durere şi slăbiciune. Eşti mult mai curajoasă decât mine, împieliţato. Mie mi s-a oferit totul pe o tavă de argint şi totuşi mi se pare… greu să speri aşa cum o faci tu. Cred că şi mai greu să ai încredere.

— Să ai încredere în mine? şopti ea, simţindu-se rănită.

— Nu, niciodată, spuse el cu înverşunare. Să am

încredere în mine. Să am încredere în viitor, cred. Să deschid braţele, să renunţ la frâiele stăpânirii de sine şi să am pur şi simplu încredere că totul – viaţa mea, familia mea, fericirea noastră – va fi bine. El se încruntă spre ea. Înţelegi?

— Nu, spuse ea simplu, dar zâmbi ca să domolească durerea ascuţită a cuvântului. Nu, pentru că dacă spui că mă iubeşti, cred că totul va fi bine. Pur şi simplu, aşa trebuie să fie. Pentru că şi eu te iubesc.

El îşi lipi fruntea de a ei.

— Chiar te iubesc, cu trup şi suflet. Alf, împielităta mea. Te iubesc acum şi pentru totdeauna, şi o să am încredere şi o să sper în visele şi speranţele tale.

— Serios, doar de asta avem nevoie, şopti ea.

El o sărută, atât de dulce, ca o promisiune, iar când Alf deschise ochii, o întrebă:

— Te măriţi cu mine, Alf?

Iar ea răspunse:

— Da, şefule.

Clipă în care Megs dădu buzna înăuntru, bătu din palme şi spuse:

— Oh, minunat! Ador nunţile.

*

Aprilie
Oakdale Park, Nottinghamshire

Iris zâmbi când urcă scările spre camera copiilor din Oakdale Park, cu o gentuţă în mână. Era cam devreme şi totuşi conacul de ţară vuia de activitate şi agitaţie.

Ducele de Kyle nu se însura în fiecare zi cu iubirea vieţii lui.

Puţini ştiau de nunta organizată în secret şi mai puţini chiar fuseseră invitaţi. Înalta societatea putea să fie foarte crudă şi când Iris îşi dăduse seama că Hugh chiar avea de gând *să se însoare* cu Alf, le sugeră o minciunică nevinovată. Iris şi Hugh urmau pur şi simplu să nu anunţe

că nu mai erau logodiţi. La urma urmei, nu se logodiseră niciodată oficial. Dacă toţi ceilalţi *credeau* că mai intenţionau să se căsătorească, ei bine, era treaba lor, nu? Alf se mutase în Kyle House, dar cum ea era o necunoscută, nimeni din societate nu luase în seamă detaliul.

Hugh şi Alf îşi plănuiseră nunta în ultimele trei luni, apoi plecaseră pe furiş cu băieţii la Oakdale Park, reşedinţa lui Kyle de la ţară, în Nottinghamshire. Urmau să se căsătorească aici în cadrul unei petreceri discrete de familie şi să rămână până toamna târziu – departe de societate.

Veştile scandaloasei căsătorii a ducelui de Kyle aveau să se furişeze încet în bârfele londoneze şi, fără îndoială, să provoace destulă agitaţie. Dar până în septembrie sau octombrie era timp destul pentru ca vreun alt caz celebru să atragă atenţia capricioasă a bârfitorilor şi puteau să revină liniştiţi la Londra.

Cel puţin aşa sperau şi Iris chiar nu vedea de ce planul să nu iasă întocmai.

La urma urmei, Hugh sigur nu era primul duce care isca un scandal prin căsătoria lui cu o doamnă săracă, fără familie sau nume. Iris se gândea că ar fi trebuit să fie dezamăgită că nu era ziua nunţii ei, dar chiar nu era deloc deranjată de asta. Ţinea foarte mult atât la Hugh, cât şi la Alf şi îi iubea pe băieţi.

Motiv pentru care o lăsase un pic singură pe Alf.

Se opri pe palierul de la etaj şi aruncă o privire afară pe ferestrele ovale. Oakdale era înconjurat de o pădure năpădită de buruieni – un loc magic dar uneori ea întrezărea mişcare prin copaci.

În mod evident, nu petrecuse destul timp la ţară.

Iris îşi ridică fustele trandafirii de culoarea apusurilor de soare şi continuă să urce.

Auzi chicoteli când se apropie de uşa deschisă a camerei copiilor. Iris aruncă o privire înăuntru şi îl văzu pe Peter pe podea cu simpaticul căţeluş numit Budincă. Se umplea de păr de câine pe costumul nou, de un albastru-închis. Christopher era îngenuncheat lângă el. În timp ce îi

privea, băiatul cel mare rostogoli o minge de lemn pe podea. Budincă se azvârli după ea, o prinse în gură, apoi fugi iute cu premiul ei şi îl ascunse sub un scaun.

Peter chicoti.

Totuşi, Christopher era mai aspru.

— Nu, Budincă, o mustră el şi se uită la căţeluşa de sub scaun. Trebuie să aduci mingea *înapoi,* nu s-o păstrezi.

Se întinse sub scaun şi scoase mingea – cu căţel cu tot şi cele patru lăbuţe ferm înfipte în podea.

Peter se rostogoli pe jos, într-o izbucnire de râs.

Iris îşi drese glasul.

Băieţii ridicară privirea.

Ea le zâmbi.

— Probabil Budincă doar are nevoie de mai mult exerciţiu.

— Poate, spuse Christopher neîncrezător.

Iris aruncă o privire prin camera copiilor.

— Unde vă sunt dădacele?

— Milly s-a dus să ne aducă micul dejun, iar Annie îmi lustruieşte pantofii, spuse Peter.

— Ah. Observă pentru prima dată că Peter chiar era în şosete. Annie e în camera ta?

— Da, spuse Peter.

— Poate ar trebui să te duci după ea şi să vezi dacă poate să-ţi cureţe şi costumul, sugeră Iris.

Peter se aplecă şi se privi.

— Oh.

El se întoarse şi plecă spre dormitorul băieţilor târşâindu-şi picioarele.

— Am ceva pentru tine, îi spuse Iris lui Christopher.

— Da?

El lăsă căţeluşa jos şi se îndreptă de spate. În ultimele trei luni, Christopher scăpase aproape complet de furia lui. Treptat se apropiase de tatăl lui şi începuse să zâmbească mai mult.

Lui Iris i se păru mereu că el semăna cel mai mult cu Hugh – era brunet ca tatăl lui, avea părul negru şi ochii lui, avea până şi încruntarea şi aerul lui gânditor din când în

când.

Dar erau unele clipe, precum cea de acum, când Iris o surprindea şi pe Katherine în el. Ceva în emoţia de pe chipul lui la ideea unei surprize. Uluirea neprevăzutului.

Şi Katherine era o parte din el.

Iris se aşeză pe scaunul din camera copiilor şi deschise gentuţa pe care o adusese cu ea. Scoase volumul subţire îmbrăcat în piele roşie pe care îl găsise în patul lui Christopher cu câteva săptămâni în urmă.

Băiatul făcu ochii mari când îl văzu.

— E al mamei.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, aşa e. Trebuie să-mi cer iertare, Christopher. L-am găsit în camera ta şi l-am luat fără să-ţi cer voie. Îmi cer iertare. Pot să spun doar că-mi e foarte, foarte dor de mama ta.

Buza lui Christopher începu să tremure când apucă jurnalul, îl deschise şi îl răsfoi.

— Lipsesc unele pagini.

— Le-am tăiat eu, spuse ea cu blândeţe. E un jurnal intim şi mama ta probabil nu şi-ar fi dorit să citeşti unele lucruri pe care le-a scris. Am păstrat eu paginile, iar când o să creşti şi o să fii bărbat, am să ţi le dau dacă vei vrea să le citeşti.

El încuviinţă din cap, cu ochii aţintiţi spre jurnal. Apoi îl închise şi mângâie uşor coperta din piele.

— Nu l-am citit. Mi-a plăcut să-l am doar pentru că era al ei.

Ea întinse mâna, şovăi şi o aşeză în cele din urmă pe umărul lui.

— Înţeleg.

Puteau să audă din dormitor cum Peter ridica supărăcios vocea. Aparent, sărmana dădacă avea ceva dificultăţi legate de curăţatul costumului.

Christopher aruncă iute o privire spre dormitor, apoi întoarse privirea spre ea.

— Lady Jordan? şopti el.

— Da, dragoste?

— După ce tata se însoară cu Alf azi… Vocea i se stinse, în vreme ce-şi încruntă sprâncenele. Era o expresie care îi amintea foarte mult de tatăl lui. El inspiră. După nuntă, Alf o să fie mama mea?

Ea îşi muşcă buza.

— Vrei să fie mama ta?

El se uită iar la jurnal şi îi mângâie coperta.

— Poate.

— Atunci poate să fie mama ta, spuse Iris cu blândeţe. Sau poate rămâne doar Alf. Nu cred că trebuie să decizi acum, nu crezi?

El oftă, ridică uşurat privirea şi scutură din cap.

Iris zâmbi şi se ridică.

— Atunci propun să terminăm cu pregătitul. Suntem invitaţi la o nuntă în dimineaţa asta.

La auzul spuselor ei, copilul zâmbi.

*

Kyle se afla în salonul galben, care ocupa partea din spate a reşedinţei de la Oakdale Park. Conacul era vechi, o reşedinţă respectabilă care revenise în proprietatea Coroanei când fostul proprietarul murise fără să aibă urmaşi. Lucru care explica decorul curios de demodat al conacului şi grădinile năpădite de buruieni. Katherine detestase viaţa la ţară şi nu pusese niciodată piciorul la Oakdale Park.

În schimb, Alf ieşise pe fereastra trăsurii prima dată când se îndreptaseră spre Oakdale Park. Aparent, fusese dragoste la prima vedere, căci fusese încântată de faţada acoperită de viţă-de-vie, lambriurile de culoare închisă din holul de la intrare şi culorile ciudate pe care foştii locatari le aleseseră pentru încăperi.

Când Hugh făcuse vagi referiri la posibilitatea tăierii unora dintre copacii de lângă conac, ea aproape izbucnise în lacrimi.

Cine ar fi crezut că o ştrengăriţă din St. Giles ar iubi atât de mult traiul la ţară?

Acum, el aştepta nerăbdător lângă episcopul bătrân ca Alf să coboare şi să se căsătorească.

„În sfârşit.”

Oamenii lui, în cea mai bună formă, erau lângă el. Kit şi Peter stăteau cu dădacele lor şi se purtau frumos – chiar dacă Peter se mai bâţâia nerăbdător din când în când. Erau prezenţi şi St. John şi soţia lui, Megs, care se ştergea la ochi în vreme ce sporovăia cu Iris. Aproape tot personalul conacului – cu excepţia celor care se ocupau de pregătirea micului dejun de după ceremonie – erau aliniaţi la peretele din spate ca să asiste la nuntă.

În spatele lui Hugh, cu faţa spre restul încăperii, se afla musafirul surpriză – regele. Purta un costum de culoarea prunei, o perucă albă, dar altfel arăta destul de obişnuit – dacă nu luai în seamă bijuteriile încrustate la nasturi. Shrugg era o prezenţă discretă – şi mai degrabă şocată – în spatele Maiestăţii Sale. Era doar a patra oară în viaţa lui când Hugh îl vedea personal pe tatăl lui şi nu era chiar sigur despre ce simţea.

Desigur, Alf fusese încântată şi asta, se gândise el, era tot ce conta.

Prima dată când se însurase, Hugh îşi amintea că fusese nervos. Şi aşteptase cu nerăbdare noaptea nunţii cu Katherine.

De data asta…

Ei bine, de data asta, el aştepta cu nerăbdare noaptea nunţii, dar cu Alf era mai mult de atât.

Aştepta cu nerăbdare să-şi petreacă restul vieţii cu ea. Să se plimbe cu ea. Să ia cina cu ea. Să-i ducă pe copii la târg şi să se plimbe cu barca pe Tamisa alături de ea.

Poate să facă mai mulţi copii, copiii lor.

Nu era viaţa pe care şi-o închipuise cu opt ani în urmă, atunci când se însurase cu Katherine. Cu siguranţă, nu avea să se mai ocupe de activităţile diplomatice în care Shrugg voia să-l implice. Dar asta era viaţa pe care şi-o dorea. Asta era viaţa care îi aducea bucurie.

Uşa de la salonul de zi se deschise.

Hugh se întrebă nelămurit dacă avea să simtă golul

acela în stomac de fiecare dată când o vedea.

Alf intră. Purta o rochie nouă – una din nenumăratele rochii pe care el insistase să şi le facă în ultimele luni. Rochia ei de mireasă era albă, cu flori micuţe şi purpurii brodate pe fustă, corset şi mâneci.

O linie subţire de broderie urmărea marginea dreaptă a corsetului şi mânecile lungi până la cot. În părul prins la spate, purta acele de păr cu ametist pe care el i le oferise drept cadou de nuntă.

Era frumoasă împieliţata lui.

Alături de ea se aflau două fetiţe care se ţineau de mână. Hannah şi Mary Hope purtau rochii albe. Hannah era serioasă şi avea ochii mari, în vreme ce micuţa Mary Hope stătea cu degetul în gură. Fetele aveau treacă sub tutela lui de astăzi.

Să facă parte din familia lor.

Hannah şi Mary Hope se strecurară printre scaune ca să-şi ocupe locurile alături de Peter, Kit şi dădacele lor. Peter se aplecă imediat, îi şopti ceva lui Hannah la ureche şi amândoi chicotiră. Kyle trebuia şi stea cu ochii pe cei doi.

Dar în clipa asta, Hugh avea ochi doar pentru mireasa lui.

Alf zâmbi, cu buze uşor tremurătoare, în vreme ce se apropie de el şi Hugh îi întinse mâna.

Când ea îşi aşeză palma într-a lui, Hugh o trase aproape.

— Eşti gata, împieliţato?

— Da, şefule, şopti ea, iar el simţi bucuria aceea copleşitoare, libertatea aceea sălbatică de care se temuse pe vremuri.

Însă de data asta, Hugh ştia că nu avea de ce să se mai teamă de dragostea lui pentru Alf.

Dragostea lui Alf aducea doar speranţă.

Epilog

Prinţul Negru o privi întristat pe femeia cu păr de aur şi îi şopti:

— De ce nu m-ai ascultat? Te-ai condamnat singură la pieire. Ea îi zâmbi pur şi simplu şi întinse mâna.

— Ai puţină încredere, dragostea mea.

Prinţul Negru se uită lung în ochii ei aurii şi o apucă de mână.

Cu zâmbetul pe buze, ea îl îndrumă spre flăcări, iar când el încremeni şi se împotrivi, ea îi aruncă o privire peste umăr şi murmură:

— Încredere.

El încuviinţă din cap şi se îndreptă din umeri.

Trecură împreună prin focul magic... şi ieşiră teferi de partea cealaltă.

Prinţul Negru clipi nedumerit şi privi înapoi spre flăcările care începeau să se stingă.

— Dar... cum? N-am auzit de o asemenea vrajă sau magie. Femeia cu părul de aur îi atinse obrazul aspru cu degetele.

— Pentru că eu sunt Albă şi tu eşti Negru, iar împreună ne echilibrăm. Mama mea şi tatăl tău n-au înţeles niciodată asta. Ei au văzut doar diferenţele dintre ei, nu ce-ar fi putut să fie împreună dacă încercau.

Prinţul Negru o privi uluit.

— Eşti foarte înţeleaptă. Cred c-ar trebui să mă-nsor cu tine şi să ne unim forţele. Vom clădi o împărăţie nouă şi vom domni în pace.

Prinţesa Albă zâmbi şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Prinţul Negru.

— Şi eu cred la fel.

Aşa că Dinastia Neagră şi Dinastia Albă se uniră şi formară împreună Dinastia Cenuşie.

Noul rege şi regina sa avură vreo doisprezece copii şi prea mulţi nepoţi ca să-i mai numărăm şi chiar trăiră în pace şi fericire foarte, foarte mult timp.

Şi uneori, la apus, regele putea să fie văzut cum se îndepărta în galop de ochii indiscreţi de la castel, cu un Şoim de Aur pe braţ, în vreme ce zornăitul clopoţeilor

răsuna în aer...

din *Prinţul Negru şi Şoimul de aur*

Între timp...

Raphael de Chartres, duce de *Dyemore,* urmărea, din umbrele pădurii, cum invitaţii la nuntă se împrăştiau prin grădinile năpădite de buruieni în parcul Oakdale. Calul lui se agită neliniştit sub el şi Raphael îi mângâie absent gâtul strălucitor. Musafirii se amestecau şi râdeau. Copii mici alergau şi cădeau prin ierburi. Iar ea zâmbi când Kyle se aplecă şi o sărută pe obraz.

Ea purta o rochie de culoarea piersicii. În nuanţa deschisă a zorilor sau a anumitor boboci de bujor – sau a îmbujorării unei femei atunci când un bărbat îi defăima cinstea. Rochia era frumoasă.

Femeia cu părul bălai era şi mai şi.

„Foarte bine”. Acum era ducesă de Kyle şi îl avea pe soţul ei care să aibă grijă de ea şi să o apere. Nu mai era treaba lui.

Rafe îşi struni iapa şi dispăru în pădurea întunecată.

Sfârşit